

- Cuvânt înainte
- Introducere - "Ziua Domnului"
- Descoperirea lui Isus Hristos, așa cum a primit-o Ioan
- Salutul de binecuvântare către cele șapte Biserici
- Evenimentul de neuitat
- Cele șapte mesaje ale Domnului înviat
- Prima scrisoare deschisă
- A doua scrisoare deschisă
- A treia scrisoare deschisă
- A patra scrisoare deschisă
- A cincea scrisoare deschisă
- Epoca Reformei
- A șasea scrisoare deschisă
- Epoca Bisericii Filadelfia
- A șaptea scrisoare deschisă
- Privirea înspre cer
- Cartea tainică cu cele șapte peceti
- Deschiderea pecetilor
- Dezvăluirea puterii anticreștine
- Pecetea întâi
- Anticristul în primul său stadiu:
- Pecetea a doua
- Anticristul în stadiul al doilea
- Pecetea a treia
- Anticristul în stadiul al treilea
- Pecetea a patra
- Anticristul în stadiul al patrulea
- Pecetea a cincea
- Martirii iudei din trecut și din viitor
- Pecetea a șasea
- O privire în începutul zilei Domnului
- Pecetluiții dintre iudei
- Gloata nenumărată din necazul cel mare
- Pecetea a șaptea
- Primele patru trâmbițe
- Trâmbița a cincea — prima durere
- Trâmbița a șasea — a doua durere
- O vedenie: cărticica deschisă
- Ioan mănâncă acea cărticică dulce-amară
- A doua vedenie:
- Măsurarea templului și slujba celor doi prooroci
- Trâmbița a șaptea — Bucuria biruinței în cer
- Începutul împărăției pe pământ
- Femeia învăluită în soare
- Hristos și ai Săi
- Satana — balaurul roșu și însoțitorii lui
- Aruncarea definitivă a balaurului
- Lupta lui Mihail și biruința împotriva Satanei
- Retrospectivă a vedeniilor lui Daniel
- Fiara cu șapte capete din marea popoarelor
- Fiara din pământ
- Semnul tainic al fiarei
- Mielul și cei 144.000 de pecetluiți
- Evanghelia veșnic valabilă
- Marele seceriș al grâului
- Marea culegere a viei pământului
- Amenințarea celor șapte potire

- Gloata de la marea de sticlă
- Cele șapte potire ale mâniei:
- Încheierea judecăților de mânie ale lui Dumnezeu
- Trinitatea satanică:
- balaurul, fiara, proorocul mincinos
- Femeia care șade pe fiară
- Distrugerea Babilonului celui mare
- Bucuria din cer asupra distrugerii Babilonului
- Nunta Mielului
- Ultima luptă o hotărăște însuși Domnul
- Legarea Satanei
- Încheierea primei învieri prin martiri
- Împărăția păcii de o mie de ani
- A doua înviere și judecata de apoi
- Vestirea unui cer nou și a unui pământ nou
- Splendoarea Ierusalimului cel nou
- Soarta groaznică a celor pierduți
- Descrierea noului Ierusalim
- Râul vieții și pomii vieții
- Starea paradisiacă din împărăția de o mie de ani
- Ultima avertizare pentru credincioși
- Cuvântul de încheiere a lui Isus
- Anexă
- Cele 70 de săptămâni ale lui Daniel
- Cuvânt de încheiere

Cuvânt înainte

În această prezentare vom cerceta în mod deosebit planul în timp al Bisericii nou-testamentare și vom folosi pasaje din Sfânta Scriptură care ne vor oferi un tablou clar asupra evenimentelor ce se desfășoară în timpul respectiv. Centrul de greutate al temelor se află în ultima carte profetică a Bibliei, în «Apocalipsa» (Descoperirea). Cuvântul profetic conține simboluri care, de fapt, sunt greu de înțeles. Mulți cercetători și învățători ai Bibliei au lăsat din cauza aceasta totul la o parte, iar alții și-au exprimat propriile lor gânduri despre această carte. Literatură într-adevăr actuală explicatoare, echilibrată "la zi" care să corespundă cu desfășurările progresive, nu a existat până acum.

De fapt nici nu a fost posibil acest lucru, pentru că numai prin împlinirea evenimentelor prezise în Sfânta Scriptură, pot fi recunoscute, văzute, înțelese și rânduite anumite desfășurări. Prima și ultima generație a cronologiei creștine au fost evidențiate în mod deosebit în profeția biblică. Tot respectul Îi revine Dumnezeului Atotștiutor, pentru că El a permis ca desfășurarea lucrurilor să fie scrisă dinainte. Pentru o vedere generală mai bună, vom trata pe rând fiecare capitol din Apocalipsa și vom apela la textele corespunzătoare din toată Sfânta Scriptură pentru contextul respectiv.

Prezentările sunt scurte, dar sunt suficiente pentru a deschide cititorului interesat intrarea în planul lui Dumnezeu. Domnul Dumnezeu să-i dăruiască fiecărui cercetător sincer, înțelegerea corectă și descoperirea, pentru a cuprinde textul descoperirii. Ferice de toți acei care citesc Cuvântul inspirat prin Duhul și înțeleg prin Duhul, căci Duhul lui Dumnezeu cercetează totul (1. Cor. 2, 10-16).

Introducere - "Ziua Domnului"

Apostolul Ioan a fost deportat pe insula Patmos din pricina "Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Hristos". Acolo el a ajuns într-o stare de răpire sufletească prin Duhul lui Dumnezeu. El a văzut dinainte cele mai importante desfășurări ale vremii și a fost transpus chiar în ziua Domnului. Ziua Domnului este descrisă în mod cuprinzător în Vechiul și în Noul Testament. Părerea că aici ar fi vorba despre sâmbăta sau duminica, rezultă dintr-o neînțelegere și nu corespunde. Ziua Domnului este etapa care urmează după ziua harului și a mântuirii (Isa. 49, 8; 2. Cor. 6, 2; Evrei 4, 7) — ziua a șaptea în cronologia divină. Dumnezeu socotește cu zile acolo unde noi socotim cu ani. La Dumnezeu, o zi este cât o mie de ani pentru noi. *"Dar, prea iubiților, să nu uitați un lucru: că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi."* (2. Pet. 3, 8; Ps. 90, 4).

De la începutul timpului noi avem de-a face cu șapte perioade profetice pe care Dumnezeu le-a rânduit pentru omenire. Socotit în mare, au trecut 2 zile, și anume cam două mii de ani de la Adam până la Avraam; apoi din nou cam două mii de ani de la Avraam până la Hristos, și acum ne apropiem de sfârșitul celor două zile care sunt numite și zilele de pe urmă, în care Duhul lui Dumnezeu lucrează fără încetare pe pământ în timpul acestor două mii de ani de har (Fap. 2, 17). Ziua a șaptea va fi perioada milenară a împărăției păcii lui Hristos pe pământ (Apoc. 20).

Înainte zilei Domnului, Dumnezeu a făgăduit să-l trimită pe proorocul Ilie (Mal. 4, 5). Ziua Domnului — ultima perioadă de o mie de ani înaintea începerii veșniciei — va începe cu judecățile al căror apogeu va fi bătălia de la Armaghedon (Apoc. 16, 14-16; 19, 11-21; Ez. 38, 20+23; Ioel 3, 9-17, ș. a.). Din cauza aceasta, ziua Domnului este descrisă ca fiind pentru "păcătoși", o zi fără milă și de mânie, în care se împlinește: *"Soarele se va preface în întuneric și luna în sânge, înainte de a veni ziua Domnului, ziua*

cea mare și înfricoșată." (Ioel 2, 31). Vezi și Isa. 13; Ez. 30, 3; Ioel 2, 1-2; Ioel 3, 15; Țef. 1, 14-15; Fap. 2, 20; 2. Pet. 3, 10; Apoc. 6, 12-17 ș. a.

Ziua a șaptea — împărăția păcii de o mie de ani — este ziua de odihnă a lui Dumnezeu. La sfârșitul acestei zile, Satana va fi dezlegat încă o dată pentru a instiga toate puterile păgâne, sub conducerea lui «Gog și Magog», pentru lupta finală în care acestea vor fi distruse odată pentru totdeauna (Apoc. 20, 7-10). După aceea are loc judecata de apoi, urmează un cer nou și un pământ nou, iar timpul se revarsă în veșnicie.

Înainte de ziua harului, Domnul Dumnezeu l-a trimis pe "îngerul Său", în statura lui Ioan Botezătorul, ca să pregătească calea (Mal. 3, 1; Mat. 11, 10, ș. a.). El a venit în duhul și în puterea lui Ilie ca să întoarcă inimile celor ce erau în credința părinților din Vechiul Testament, la un început nou al copiilor Noului legământ (Mal. 4, 6a, Luca 1, 17). "*El a venit ca martor, ca să mărturisească despre lumină, pentru ca toți să creadă prin el.*" (Ioan 1, 7). El a făcut un pod de legătură între Vechiul și Noul Testament (Luca 16, 16), a pregătit calea Domnului și a netezit un drum pentru Dumnezeul nostru (Isa. 40, 3; Marc. 1, 1-4, ș. a.).

Proorocul dinaintea zilei Domnului a venit la sfârșitul zilei de har, deci acum în ultima epocă a Bisericii, pentru a întoarce inimile copiilor din Noul legământ la credința părinților apostolici (Mal. 4, 6b). Mesajul lui fondat biblic aduce Biserica adevărată în starea originală, în care i se restituie tot ce a posedat la început. Printr-o lucrare puternică a Duhului, care este descrisă în Sfânta Scriptură ca "ploaia târzie", ea va fi pusă în ordinea originală, dumnezeiască (Iac. 5, 7-8). Isus a spus în Mat. 17, 11 despre această slujbă vestită în proorocul Maleahi, care mai era atunci la timpul viitor: "*Este adevărat că trebuie să vină mai întâi Ilie și să așeze din nou toate lucrurile ...*", la fel El a confirmat că slujba lui Ioan Botezătorul a avut deja loc (v. 12-13). Când s-a ridicat Ioan,

i s-au pus trei întrebări. Una dintre ele suna astfel: „Ești Ilie?” și el a zis: „Nu sunt.” (Ioan 1, 21). În vers. 23 el a amintit Cuvântul profetic al Vechiului Testament, care se referea la el și la slujba lui.

Așa cum Ilie a luat cele douăsprezece pietre pentru fiecare seminție din Israel, a ridicat altarul Domnului și a chemat poporul lui Dumnezeu înapoi (1. Împ. 18), la fel va fi restabilită, prin ultimul mesaj către Biserica noutestamentară, învățătura celor douăsprezece apostoli și poporul lui Dumnezeu va fi chemat înapoi la Domnul și la Cuvântul Lui. Noi trăim acum într-adevăr partea de încheiere a istoriei de mântuire.

Apostolul Petru s-a referit la făgăduința restituirii pentru Biserica lui Hristos în a doua lui predică după Rusalii, când el a zis călăuzit de Duhul Sfânt: "*... ca să vină de la Domnul vremile de înviore, și să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos, pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremile așezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremi a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi prooroci din vechime.*" (Fap. 3, 19b-21). Deja la începutul Bisericii noutestamentare, Duhul Sfânt a vorbit prin gura autorizată ce se va întâmpla la sfârșit, și anume că Biserica adevărată va fi reșezată înainte de venirea lui Hristos în aceeași stare în care s-a aflat Biserica originală.

Descoperirea lui Isus Hristos, așa cum a primit-o Ioan

În primul capitol al Apocalipsei întâlnim dezvăluirea deplină a lui Isus Hristos, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și științei lui Dumnezeu (Col. 2, 3). Prin El sunt descoperite aceste taine. Imediat la început, se află aceste cuvinte atotcuprinzătoare: "Descoperirea lui Isus Hristos".

"Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curînd. și le-a făcut-o cunoscut, trimițând prin îngerul Său la robul Său Ioan, — care a mărturisit despre Cuvîntul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos, și a spus tot ce a văzut. Ferice de cine citește, și de cei ce ascultă cuvintele acestei proorocii, și păzesc lucrurile scrise în ea. Căci vremea este aproape!" (cap. 1, 1-3).

Ioan primise această descoperire dumnezeiască într-un mod supranatural, prin trimiterea «Îngerului Său». Îngerii sunt în general duhuri slujitoare (Evrei 1, 14), care în diferite situații se pot arăta în chip vizibil. În cap. 22, 8-9 Ioan vorbește despre efectul covârșitor al acestei trăiri supranaturale: el s-a aruncat la picioarele îngerului pentru a i se închina, dar acesta i-a spus: *"Ferește-te să faci una ca aceasta! Eu sunt un împreună slujitor cu tine, și cu frații tăi, proorocii, și cu cei ce păzesc cuvintele din cartea aceasta. Închină-te lui Dumnezeu."*

Conform Luca 1, 11-20, îngerul Gavril i-a adus lui Zaharia mesajul îmbucurător despre viitoarea naștere a lui Ioan Botezătorul. Așa cum este relatat în vers. 26-38, același înger s-a dus mai târziu la Maria și a anunțat nașterea lui Isus Hristos. În Luca 2 păstorii au văzut pe meleagurile Betleemului, când un înger făcuse de cunoscut evenimentul cel mare, iar cetele cerești cântau în cor fiind auzite aici pe pământ: *"Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pace pe pământ, între oamenii plăcuți Lui!"* (vers. 8-14).

Apariția îngerilor este mărturisită de multe ori în Vechiul și în Noul Testament. Aceasta s-a întâmplat întotdeauna cu un scop deosebit, în legătură cu o slujbă și un mesaj. Pe insula Patmos aceasta s-a întâmplat cu scopul, "ca să arate robilor Săi lucrurile care urmau să se întâmple în curînd, pentru că timpul împlinirii celor descoperite era aproape." Noțiunea "descoperire" putea fi tradusă mai bine cu cuvîntul "dezvăluire", corespunzător

cuvântului grecesc "APOKALUYIS" (Apocalypsis) din textul original de bază.

În această ultimă carte a Bibliei sunt dezvăluite desfășurări și evenimente foarte importante, care sunt de o foarte mare însemnătate pentru timpul sfârșitului. Fericirea este pentru cititori, ascultători și pentru acei ce păzesc lucrurile scrise în această carte profetică. Așa ni se mărturisește la început în cap. 1, 3 și la sfârșit în cap. 22, 7. Dumnezeu și-a făcut de cunoscut tot planul Său care ajunge la desăvârșire. Mărturia lui Dumnezeu este astfel încheiată. Domnul s-a gândit la toate, El nu a uitat nimic, de aceea nu are voie nimeni să scoată sau să adauge ceva, nici să răstălmăcească prin descoperiri noi. Ori de câte ori se întâmplă așa ceva prin așa-zișii "prooroci" sau "proorocițe", aceasta trebuie respinsă ca nefiind de la Dumnezeu.

Fiecare descoperire care vine de la Dumnezeu, concordă întotdeauna cu mărturia Duhului Sfânt. Astfel noi ca oameni failibili, avem acces la Cuvântul infailibil. Duhul Sfânt care i-a călăuzit și i-a inspirat pe scriitori, mai călăuzește și astăzi în adevărul Cuvântului.

Salutul de binecuvântare către cele șapte Biserici

Ioan salută cele șapte Biserici, pe care Dumnezeu le-a ales dintre mai multe comunități pentru caracterizarea celor șapte epistole, și-L preamărește pe Isus Hristos ca Martor credincios, ca pe Cel întâi născut din morți și ca Domnul împăraților pământului:

"Har și pace vouă din partea Celui ce este, Celui ce era și Celui ce vine, și din partea celor șapte duhuri, care stau înaintea scaunului Său de domnie, și din partea lui Isus Hristos, martorul credincios, cel întâi născut din morți, Domnul împăraților pământului. A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său, și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru

Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin." (vers. 4-6).

După aceasta, văzătorul anunță venirea vizibilă pentru toți a Domnului, la începutul împărăției Sale: *"Iată că El vine pe nori. și orice ochi Îl va vedea; și cei ce L-au străpuns. și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui! Da, Amin!"*

Această venire nu anunță revenirea lui ca Mire (Mat. 25, 1-13), care îi va lua pe ai Săi acasă înaintea zilei celei mari și înfricoșate a Domnului (1. Tes. 4, 13-18), ci venirea Lui când se va așeza pe scaunul slavei Sale pentru a judeca mai întâi (Mat. 25, 31) și apoi să domnească o mie de ani (Apoc. 20, 6). Cel care vine se prezintă singur: *"Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic."* Aceasta este mărturia lui Isus.

Văzătorul este cunoscut ca ucenicul iubit al lui Isus. El amintește părtășia lui personală la necaz și la împărăția viitoare, și răbdarea în Isus. El a auzit glasul puternic al Domnului înviat, care a zis: *"Ce vezi, scrie într-o carte și trimite-o celor șapte Biserici ..."* (vers. 11).

Evenimentul de neuitat

După aceea L-a văzut pe Domnul înviat și înălțat ca Fiul omului în maiestatea Lui dumnezeiască umblând în mijlocul celor șapte sfeșnice. *"M-am întors să văd glasul care-mi vorbea. și când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur. și în mijlocul celor șapte sfeșnice pe cineva, care semăna cu Fiul omului, îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare, și încins la piept cu un brâu de aur. Capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada; ochii Lui erau ca para focului; picioarele Lui erau ca arama*

aprinsă, și arsă într-un cuptor; și glasul Lui era ca vuietul unor ape mari." (vers. 12-15). Prin cele șapte sfeșnice ni se spune că unica Biserică noutestamentară va trece prin șapte epoci deosebite.

Domnul îi poruncise proorocului Moise să facă un sfeșnic de aur. EL i-a dat îndemnuri precise cum trebuie să-l facă (Exod 25, 31-40). Proorocul Zaharia mărturisește: "*M-am uitat și iată că este un sfeșnic cu totul de aur și deasupra lui un vas cu untdelemn și pe el șapte candelă cu șapte țevi pentru candelăle care sunt în vârful sfeșnicului*" (Zah. 4, 2). Vasul cu untdelemn cu cele șapte candelă și cele șapte țevi ne arată în mod simbolic că Bisericii noutestamentare îi va curge tot timpul din plinătatea Duhului Sfânt în timpul acestor șapte epoci.

"În mâna dreaptă ținea șapte stele." Domnul avea cele șapte stele, care sunt cei șapte îngeri ai celor șapte Biserici, ținute tare în mâna Sa. Acești mesageri ai lui Dumnezeu se află într-o însărcinare supranaturală directă. Oamenii nu dispun peste ei; nici un conciliu nu are influență asupra lor. Ei au pe AȘA VORBEȘTE DOMNUL al Cuvântului pentru Biserică. Ioan a văzut că din gura Fiului omului ieșea "*o sabie ascuțită cu două tăișuri, și fața Lui era ca soarele când strălucește în toată puterea lui.*" Sabia cu două tăișuri este Cuvântul lui Dumnezeu care iese din gura Domnului.

Cel ce citește cu grijă descrierea Fiului omului, va simți împreună cu văzătorul cât de copleșitor a fost. El relatează: "*Când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort. El și-a pus mâna dreaptă peste mine și a zis: ,Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților.*" Când Domnul este arătat ca Fiul omului, atunci aceasta se întâmplă în legătură cu El ca Prooroc; când este arătat ca Fiul lui Dumnezeu atunci este în legătură cu El ca Răscumpărător; când este descris ca Fiul lui David, atunci aceasta se întâmplă în legătură cu El ca Împărat.

Cele șapte mesaje ale Domnului înviat Prima scrisoare deschisă

Despre cele șapte scrisori nu trebuie să discutăm în detaliu; acestea au fost deja prelucrate și sunt cunoscute tuturor, mai mult sau mai puțin. Mai întâi mesajul vine întotdeauna la îngerul Bisericii care îl transmite apoi Bisericii întregi. În aceste mesaje se află laudă pentru binele și mustrare din cauza învățăturilor false, etc. La sfârșitul fiecărei scrisori găsim făgăduințe deosebite pentru biruitori. Acestea nu se referă doar la cele șapte Biserici locale amintite, ci sunt valabile pentru toți credincioșii din toată perioada de timp a Bisericii nou testamentare.

Istoricii bisericii s-au ocupat detaliat de cele șapte epoci deosebite. Cel mai cunoscut dintre ei este dr. Clarence Larkin care a stabilit împărțirea timpului în cartea sa «Dispensational Truth» pe paginile 130-132. Bărbatul lui Dumnezeu, William Branham, le-a preluat de la el când a vorbit despre cele șapte Biserici. Aceeași împărțire a timpului va fi redată și aici.

Scrisorile aveau un caracter prezicător, profetic și sunt de o importanță deosebită în istoria mântuirii. Cel ce vorbește și lucrează este întotdeauna Domnul cel înviat. EL se prezintă în fiecare scrisoare într-un alt mod, însă întotdeauna într-o relație orientată spre Biserică. Ea trebuie să știe cine este El și să asculte de ceea ce spune El. și cele șapte făgăduințe care le-au fost date biruitorilor, sunt diferite. La revenirea Domnului, credincioșii adevărați din toate epocile Bisericii care vor avea parte de prima înviere, vor moșteni împreună tot ce a fost făgăduit.

În prima scrisoare trimisă citim: *"Iată ce zice Cel ce ține cele șapte stele în mâna dreaptă, și Cel ce umblă prin mijlocul celor*

șapte sfeșnice de aur: știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta, și că nu poți suferi pe cei răi; că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși. știu că ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui Meu, și că n-ai obosit. Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți dar aminte de unde ai căzut; pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine, și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești. Ai însă lucrul acesta bun: că urăști faptele Nicolaiților, pe care și Eu le urăsc." (2, 1-6)

Este vorba despre lucrarea din Împărăția lui Dumnezeu, despre faptele și răbdarea credincioșilor. Lor li se acordă mărturia că nu i-au suportat pe lucrătorii răi și necinstiți. Aici era vorba despre bărbați care se dădeau drept apostoli, dar care au fost depistați de către credincioșii Cuvântului din prima epocă, ca fiind mincinoși.

Pavel a arătat deja în Fap. 20, 28-32 și în alte locuri, că după plecarea sa acasă se vor ridica bărbați care vor aduce învățături false pentru a-i atrage pe ucenici în jurul lor. În acest context el i-a îndemnat pe bătrânii comunităților la veghere.

Credincioșii mai purtau atunci vii în amintire învățăturile și practica apostolilor. Ei știau: dacă cineva nu concordă cu învățătura și practica lor, atunci era vorba despre imitatori care nu puteau avea pretenții justificate. Devierile de la original au început prin persoane diferite deja în prima generație creștină. Originalul creștin trebuie să le fie creștinilor adevărați o unitate de măsură în toate timpurile și să le rămână singurul model valabil.

În continuare este adusă laudă pentru răbdarea și suferința din pricina Numelui Său. După aceasta urmează însă mustrarea, pentru că mulți au părăsit prima dragoste arzătoare. Se transmite îndemnul la pocăință și întoarcere la faptele de la început. Altfel Domnul însuși vrea să mute sfeșnicul de pe locul lui. Ce sens mai

are un sfeșnic, dacă nu mai luminează? Atunci mai rămâne doar amintirea și o formă moartă. Urmează încă o dată lauda pentru urârea faptelor nicolaite, în care se făcea o deosebire treptată între așa-ziii "frați lucrători" și între ascultătorii laici, lucru care era urât și de Domnul.

Făgăduința pentru toți care ascultă ceea ce spune Bisericii Duhul este: "*Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu.*" Primii oameni își pierduseră dreptul lor la pomul vieții și au fost scoși din raiul lui Dumnezeu. După răscumpărarea isprăvită și împăcare, credincioșii adevărați au acces din nou la pomul vieții și la rai (Luca 23, 43).

Epoca Bisericii din Efes a durat de la începutul Bisericii nou-testamentare până în cca. anul 170 d. Hr.

A doua scrisoare deschisă

În a doua scrisoare se prezintă Cel înviat în felul următor: "*Iată ce zice Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel ce a murit și a înviat: știi necazul tău și sărăcia ta (dar ești bogat), și batjocurile, din partea celor ce zic că sunt Iudei și nu sunt, ci sunt o sinagogă a Satanei. Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce. și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții.*" (2, 8-10)

Credincioșii adevărați din timpul acela au suferit multe necazuri — din punct de vedere pământesc ei erau săraci — și au fost batjocoriți de cei care pretindeau că sunt Iudei adevărați, deci credincioși adevărați, dar care de fapt erau "sinagoga Satanei". Domnul îi încurajează pe ai Lui cu cuvintele: "*Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi!*" Prigoana este întotdeauna din partea celor ce se pretind a fi cei adevărați, dar care nu sunt.

Copiii adevărați ai lui Dumnezeu nu prigonesc, ci sunt prigonți (Gal. 4, 28-29).

Împotrivorul s-a îngrijit ca ei să fie aruncați în închisoare și să treacă printr-un necaz mare. "Necazul de zece zile" care este amintit în Cuvântul profetic, a intrat în istoria bisericii ca cei mai grei zece ani ai prigoanei creștinilor sub Dioclețian din 300 până în 310 d. Hr. Cine rezista și rămânea credincios, urma să primească cununa vieții. Făgăduința este: "*Cel ce va birui, nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte.*" (2, 11b). Prima moarte intervine când sufletul părăsește trupul, a doua moarte când duhul părăsește sufletul după judecata de apoi.

Epoca Bisericii din Smirna a durat până cca. în anul 312 d.Hr.

A treia scrisoare deschisă

În a treia scrisoare Domnul se prezintă în felul următor: "*Iată ce zice Cel ce are sabia ascuțită cu două tăișuri: știu unde locuiești: acolo unde este scaunul de domnie al Satanei. Tu ții Numele Meu, și n-ai lepădat credința Mea, nici chiar în zilele acelea când Antipa, marturul Meu credincios, a fost ucis la voi, acolo unde locuiește Satana. Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo niște oameni care țin de învățătura lui Balaam, care a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, ca să mănânce din lucrurile jertfite idolilor, și să se dedea la curvie. Tot așa, și tu ai câțiva care, deasemenea, țin învățătura Nicolaiților, pe care Eu o urăsc. Pocăiește-te dar. Altfel, voi veni la tine curînd, și Mă voi război cu ei cu sabia gurii Mele.*" (2, 12-16)

EL îi cunoaște pe ai Săi și faptele lor, știe ce fac și unde locuiesc. În timpul acesta Satana își avea deja sediul lui în creștinătatea decăzută. În anul 325 d. Hr. a avut loc conciliul de la

Niceea la care au participat cca. 1500 de delegați. Acolo s-a dat prioritate preoțimii în dezavantajul așa-zişilor laici. Cei doi vorbitori principali au fost Atanasiu și Arius.

Domnul i-a criticat pentru că unii credincioși tolerau "învățătura lui Balaam" și erau de acord cu "învățătura nicolaiților". Deși Balaam nu făcea parte din poporul Israel, totuși el a reușit în Vechiul Testament să devieze poporul Israel spre idolatrie și la amestecul cu celelalte popoare. Această direcție nicolaită a fost o grupare amestecată și a câștigat influență; prăpastia între ascultători și noii demnitari din biserica decăzută a devenit vizibilă.

Ceea ce a mai fost numit în prima epocă "faptele nicolaiților", în a treia epocă a devenit deja o învățătură stabilită, care era urâtă de Domnul. EL i-a chemat pe ai Săi la pocăință, pentru că altfel El va veni cu sabia gurii Sale, și anume cu Cuvântul Său, împotriva celor ce au deviat de la acesta.

Făgăduința este: "*Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din mana ascunsă, și-i voi da o piatră albă; și pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l știe nimeni decât acela care-l primește.*" (2, 17). Domnul îi hrănește pe ai Săi cu mana ascunsă a Cuvântului descoperit și le făgăduiește biruitorilor un nume nou.

Epoca Bisericii din Pergam a durat până cca. în anul 606 d.Hr.

A patra scrisoare deschisă

În a patra scrisoare Domnul se prezintă în felul următor: "*Iată ce zice Fiul lui Dumnezeu, care are ochii ca para focului, și ale cărui picioare sunt ca arama aprinsă: știu faptele tale, dragostea ta, credința ta, slujba ta, răbdarea ta și faptele tale de pe urmă, că sunt mai multe decât cele dintâi. Dar iată ce am împotriva ta: tu lași ca lezabela, femeia aceea, care se zice proorociță, să învețe*

și să amăgească pe robii Mei să se dedea la curvie, și să mănânce din lucrurile jertfite idolilor. I-am dat vreme să se pocăiască, dar nu vrea să se pocăiască de curvia ei! Iată că am s-o arunc bolnavă în pat; și celor ce preacurvesc cu ea, am să le trimit un necaz mare, dacă nu se vor pocăi de faptele lor. Voi lovi cu moartea pe copiii ei. și toate Bisericile vor cunoaște că ,Eu sunt Cel ce cercetez răunchii și inima'; și voi răsplăti fiecărui din voi după faptele lui. Vouă, însă, tuturor celorlalți din Tiatira, care nu aveți învățătura aceasta, și n-ați cunoscut ,adâncimile Satanei', cum le numesc ei, vă zic: ,Nu pun peste voi altă greutate. Numai țineți cu tărie ce aveți, până voi veni!'" (2, 18-25).

Mai întâi Domnul laudă comunitatea din Tiatira din epoca respectivă pentru faptele ei, dragostea ei, credincioșia ei, răbdarea și dorința de-a ajuta. Pe deasupra acestora i se confirmă o creștere duhovnicească bună. Dar pe urmă Domnul atinge lucrurile care nu-i plac. Muștrarea este valabilă pentru o femeie pe care El o numește "Iezabela", care însă se dă drept proorociță. Cea mai credibilă, dar cea mai gravă înșelăciune de pe terenul spiritual are loc prin acei care proorocesc. Lor li se dă crezare și oamenii privesc spre ei în sus fără să-și dea seama ce fel de intenții se pot ascunde în spatele acestora.

În Biserica nou-testamentară, Dumnezeu a încredințat exclusiv fraților cele cinci slujbe. Nu există o slujbă adevărată de proorociță, apostoliță, învățătoare, etc. rânduită de Dumnezeu. Dacă totuși se întâmplă ca o femeie să se ridice ca prooroc, apostol, învățător, etc, atunci putem constata, comparând cu Sfânta Scriptură, că Satana o folosește pentru a pune Biserica la încercare. Mai devreme sau mai târziu vine ceasul încercării pentru fiecare trezire spirituală, cum s-a întâmplat și la Eva. Pavel a subliniat rânduiala divină spunând: "*Femeia să învețe în tăcere, cu toată supunerea. Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai pe sus de bărbat, ci să stea în tăcere. Căci întâi a fost întocmit Adam, și apoi Eva. și nu Adam a fost amăgit; ci*

femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii" (1. Tim. 2, 11-14). Fiecare femeie care se consideră duhovnicească și se sustrage stăpânirii bărbatului ei, așa cum a poruncit-o însuși Dumnezeu în Gen. 3, se supune automat stăpânirii Satanei și devine unealta lui. Ca și în grădina Eden aceasta nu se întâmplă prin discuții despre politică sau despre alte probleme firești, ci întotdeauna cu privire la ceea ce a spus Dumnezeu.

Oriunde se întâmplă ca o femeie să încalce granițele stabilite de Cuvânt și începe să-i învețe pe alții despre teme biblice, atunci ea începe să se pună deasupra Sfintei Scripturi și a bărbatului ei. Acesta este un semn inconfundabil, că ea este stăpânită de puteri dușmane în cea mai evlavioasă formă și este sub o inspirație falsă. Apostolul a rânduit: *"Femeile să tacă în adunări, căci lor nu le este îngăduit să ia Cuvântul în ele, ci să fie supuse, cum zice și Legea. Dacă voiesc să capete învățătură (nu: să-i învețe) asupra unui lucru, să întrebe pe bărbații lor acasă ..."* (1. Cor. 14, 34-35). Pentru că avem de-a face cu Evanghelia veșnic valabilă a lui Isus Hristos, sunt valabile până la sfârșit numai rânduielile stabilite de la început. Apostolul, prin însărcinarea lui Dumnezeu, se referă la ceea ce s-a întâmplat în grădina Eden și le arată femeilor locul lor. Aceleași muștrări au fost necesare deja în Vechiul Testament pentru poporul Israel: *"Iar tu, fiul omului, întoarce-ți privirile împotriva fiicelor poporului tău, care proorocesc după gustul inimii lor, și proorocește împotriva lor! Spune: ,Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Vai de cele ce cos perinuțe pentru subțiori, și fac măhrame pentru capetele oamenilor de orice mărime, ca să prindă suflete! Socotiți că veți prinde sufletele poporului Meu, ca să vă păstrați cu viață sufletele voastre?"* (Ez. 13, 17-18). Este bine să citim capitolul până la sfârșit și să învățăm o lecție pentru viitor din aceasta. Este ciudat că până astăzi nu s-a schimbat încă nimic. Sunt într-adevăr femeile cele care se consideră duhovnicești, îi învață pe ceilalți și ajung sub o inspirație falsă. Proorociile lor inspirate fals au caracterul unei vrăjitorii, blesteme, conțin otrava zilnică a șarpelui și toți care ascultă de ele sunt

legați spiritual și trebuie eliberați prin puterea nelimitată a Numelui lui Isus Hristos.

Robii lui Dumnezeu, ca vestitori ai Cuvântului, ar fi trebuit să știe mai bine și să dezvăluie faptele lor. Dar așa cum a ascultat atunci Eva de "șarpe" și l-a atras apoi și pe Adam în păcat, așa au căzut și ei în cursa femeii lezabela, "*... care amăgește pe robii Mei să se dedea la curvie și să mănânce din lucrurile jertfite idolilor.*" (2, 20). Faptul că aici nu este vorba despre curvie firească, ci despre curvie spirituală, reiese clar din context. Femeile care se consideră proorocițe se vor feri să curvească cu robii lui Dumnezeu, pentru că prin aceasta și-ar pierde imediat autoritatea spirituală și influența asupra lor. Acea "lezabelă" care lucra ca proorociță și învățătoare în același timp, a fost îndemnată să se pocăiască, la fel și acei care au ascultat de ea. Copiii spirituali care au rezultat din acest amestec, au murit de o moarte spirituală.

Dar pentru cei care nu s-au lăsat amăgiți de așa-zisa proorociță și nu s-au ținut de învățătura ei, era valabilă făgăduința: "*Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele, îi voi da stăpânire peste Neamuri. Le va cârmui cu un toiag de fer, și le va zdrobi ca pe niște vase de lut, cum am primit și Eu putere de la Tatăl Meu. și-i voi da luceafărul de dimineață.*" (2, 26-28). Cei răscumpărați vor moșteni împreună cu Răscumpărătorul lor și vor domni în împărăția de o mie de ani peste toate neamurile. Epoca Bisericii din Tiatira a durat până cca. în anul 1520 d.Hr.

A cincea scrisoare deschisă **Epoca Reformei**

A cincea scrisoare către Biserica din Sardes începe cu cuvintele: "*Iată ce zice Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: știu faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort. Veghează, și întărește ce*

rămâne, care e pe moarte, căci n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu. Adu-ți aminte dar cum ai primit și auzit! Ține, și pocăiește-te! Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț, și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine." (3, 1-3).

Această epocă se încadrează la începutul Reformei. Ce mustrare este pronunțată aici! O biserică poate avea renumele că este vie și totuși poate fi moartă spiritual. Există posibilitatea de a poseda viața spirituală în aparență, de a practica chiar și daruri, însă numai Duhul lui Dumnezeu este în măsură să lucreze viața dumnezeiască. Ungerea cu Duhul este în domeniul Duhului, nașterea din nou prin Duhul se întâmplă în suflet.

Apoi răsună chemarea să se trezească și să-i întărească pe ceilalți care sunt aproape de moarte, pentru că lucrările nu au fost găsite desăvârșite înaintea lui Dumnezeu. "*Adu-ți aminte dar cum ai primit și auzit! Ține și pocăiește-te!*" Dar și în zilele acelea a existat o mică grupare care se deosebea de marea masă a așa-zisilor "credincioși". "*Totuși ai în Sardes câteva nume, care nu și-au mânjit hainele. Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici.*" (3, 4).

Făgăduința pentru ei mai este confirmată încă o dată: "*Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții, și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui.*" (3, 5). Există posibilitatea ca un nume care este deja scris în cartea vieții, să fie șters. Însă din "cartea vieții Mielului" nu poate fi șters nici un nume. Una se referă la cei chemați, cealaltă la cei aleși.

Atunci când Israelul a căzut în idolatrie, Dumnezeu a vrut să șteargă numele lor din cartea vieții, însă Moise a intrat în spărtură pentru popor. El voia să primească împăcare pentru acei care au jucat în jurul vițelului de aur pe care îl numiseră dumnezeul lor. "*Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci șterge-mă din cartea Ta,*

pe care ai scris-o!‘ Domnul i-a zis lui Moise: „Pe cel ce a păcătuit împotriva Mea, pe acela îl voi șterge din cartea Mea.” (Exod 32, 32-33). La toți credincioșii este încununat nu începutul, ci sfârșitul pelerinajului.

Epoca Bisericii din Sardes a durat până cca. în anul 1750 d.Hr.

A șasea scrisoare deschisă **Epoca Bisericii Filadelfia**

În a șasea scrisoare deschisă se spune: "*Iată ce zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce ține cheia lui David, Cel ce deschide, și nimeni nu va închide, Cel ce închide, și nimeni nu va deschide: știi faptele tale: iată ți-am pus înaintea o ușă deschisă, pe care nimeni n-o poate închide, căci ai puțină putere, și ai păzit Cuvântul Meu, și n-ai tăgăduit Numele Meu. Iată că îți dau din cei ce sunt în sinagoga Satanei, care zic că sunt Iudei și nu sunt, ci mint; iată că îi voi face să vină să se închine la picioarele tale, și să știe că te-am iubit. Fiindcă ai păzit Cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului. Eu vin curînd. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa.*" (3, 7-11).

Această epocă după Reformă este totodată și epoca pentru ușa deschisă și dragostea de frați. Închisoarea babiloniană a fost aruncată în aer, ușile pentru vestirea Evangheliei se deschideau larg în toată lumea. În ciuda puterii reduse de la început, totuși credincioșii au ținut tare la Cuvânt și nu au tăgăduit Numele Domnului. EL a călăuzit totul în așa fel, încât oamenii din "sinagoga Satanei" au ieșit afară pentru a se arunca înaintea Domnului, în urma vestirii puternice a Evangheliei.

Așa cum o spune și Domnul, această epocă urma să fie chiar înaintea aceluși timp de încercare, ce va veni peste întreg

pământul. EL anunță deja aici venirea Lui și îi îndeamnă pe ai Săi: *"Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa."*

Făgăduința pentru biruitori este: *"Pe cel ce va birui, îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu, și nu va mai ieși afară din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care are să se pogoare din cer de la Dumnezeul Meu, și Numele Meu cel nou."* (3, 12).

Epoca Bisericii din Filadelfia a durat până cca. în anul 1900 d. Hr.

A șaptea scrisoare deschisă

Ultima, a șaptea scrisoare, începe imediat cu o mustrare: *"Iată ce zice Cel ce este Amin, Marturul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu: știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea. Pentru că zici: ‚Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic‘, și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol ..." (3, 14-17).*

În această ultimă epocă, care nu este nici rece și nici în clocot, adică trândavă și călduță, Domnul îi amenință pe acei care nu se întorc la El că îi va scuipa din gura Lui, ceea ce înseamnă că ei nu vor auzi strigarea Lui pentru prima înviere și răpire.

Părerea înșelătoare că ar avea totul duhovnicește din belșug și nu mai este nevoie de nimic, este muștrată de Domnul cu cuvintele: *"... și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol."* Dacă cineva este firește sărac, orb și gol, atunci este grav. Dar dacă el nu știe aceasta, adică el nu recunoaște starea lui proprie, atunci psihic nu este ceva în ordine. Transpus în cele spirituale, este la fel.

Tragicul din această ultimă epocă înșelătoare constă în faptul că oamenii se înșeală, cred și își închipuie ceva care de fapt nici nu există în realitate. Conform muștrării Domnului, în timpul de sfârșit al harului, credincioșilor le lipsește judecata duhovnicească reală. Se trăiește într-o lume de dorințe și vise, fără să se înțeleagă că muștrarea Domnului este pe drept. Totuși El nu-i părăsește pe ai Săi, bate la ușă și le transmite sfatul: "*... te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doftorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii, și să vezi. Eu muștru și pedepsesc pe toți aceia, pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar și pocăiește-te!*" (3, 18-19).

Numai cine își recunoaște starea proprie și vine la Domnul, va putea lua în primire ceea ce a pregătit El, chiar și doftoria pentru ochi, pentru ca cele divine care fac parte din Împărăția lui Dumnezeu să fie văzute prin descoperirea Duhului. Însuși Domnul mărturisește că El stă la ușă și bate, deși înăuntru se predică despre El, se cântă și se vorbește despre lucrarea și darurile Duhului. Serviciile divine se desfășoară în continuare, Lui însă nu I se permite să pronunțe Cuvântul în cadrul bisericilor, pentru a se descoperi în mijlocul lor. Dar răbdarea Lui se apropie de sfârșit.

Din cauza aceasta El se adresează ca Cel care bate la persoane individuale, și zice: "*lată Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.*" (3, 20). Aceasta este situația actuală. Nu comunități întregi, ci persoane individuale din diferite comunități aud chemarea Lui, ascultă de sfatul Lui și își deschid ușa inimii, pentru ca El să cineze cu ei. În niciuna din epocile dinainte, masa Domnului nu a fost vreodată așa de bogată ca acum.

În ceea ce privește făgăduința, aceasta este cea mai puternică dintre toate: "*Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut*

cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie." (3, 21). Dumnezeu a făcut în Hristos începutul unei creațiuni noi prin naștere; de aceea El se prezintă de la început acestei epoci a Bisericii ca începutul creațiunii lui Dumnezeu. Toți acei care sunt zămislți și născuți din nou prin Duhul Lui, (Ioan 3, 3-7; Iac. 1, 18; 1. Pet. 1, 23; 1. Ioan 5, 1-4) formează gloata celor întâi născuți (Evrei 12, 23) și sunt totodată făpturi noi în Hristos (2. Cor. 5, 17-19), și vor ședea pe scaunul Său de domnie împreună cu Cel ce a biruit, pentru a domni împreună cu El.

Este izbitor că la începutul fiecărei scrisori deschise, stă scris Așa vorbește Domnul. La sfârșitul fiecăreia citim: "*Cine are urechi de auzit, să audă ce zice Bisericii Duhul.*" Exact de aceasta depinde totul, adică de a auzi vorbirea prezentă a Duhului prin Cuvântul făgăduit și descoperit pentru timpul acesta. Acesta este mesajul acum, despre care era vorba în fiecare epocă. În primele trei scrisori expresia aceasta se află înaintea făgăduinței, în cele patru din urmă dimpotrivă, se află după făgăduință.

În Matei 13, Domnul a explicat în detaliu necesitatea de a auzi și a vedea. EL a binecuvântat ochii celor care văd și urechile celor care aud. Biruitorii din toate epocile Bisericii sunt oameni care au auzit, au crezut și au urmat mesajul lui Dumnezeu în timpul lor. Astfel ei au avut parte de ceea ce Dumnezeu făcea în timpul lor. Tot așa trebuie și noi să auzim ce spune Duhul în zilele noastre prin mesajul acestui timp, pentru a avea parte de ceea ce a făgăduit Dumnezeu și ceea ce face în prezent. Copiii adevărați ai lui Dumnezeu nu ascultă doar de un trimis care vine în calitate de înger și aduce mesajul divin, ci ascultă de Așa vorbește Domnul, cred mărturia Cuvântului și devin astfel biruitori care moștenesc totul.

Privirea înspre cer

În capitolul 4 Ioan vede o ușă deschisă în cer și aude un glas puternic ca sunetul unei trâmbițe, care îi zicea: "*Suie-te aici, și-ți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri!*"

El a văzut deja mersul lucrurilor din Biserica de pe pământ . El a văzut mai departe toate celelalte, și anume evenimentele până la împărăția de o mie de ani, judecata de apoi, cerul și pământul cel nou, din perspectiva cerească.

Văzătorul mărturisește: "*Numaidecât am fost răpit în Duhul. Și iată că în cer era pus un scaun de domnie, și pe scaunul acesta de domnie ședea Cineva.*" (vers. 2). El a fost transpus cu adevărat prin Duhul în ceruri și putea să-L descrie exact pe Cel ce ședea pe scaunul de domnie, care era înconjurat cu un curcubeu (vers. 3-4). Tot așa i-a văzut pe cei douăzeci și patru de bătrâni șezând pe douăzeci și patru de scaune de domnie. Ei erau îmbrăcați în alb și purtau cununi de aur pe capetele lor. În continuare el a văzut fulgere și a auzit glasuri și tunete ieșind din scaunul de domnie, "*Înainte scaunului de domnie ardeau șapte lămpi de foc, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu.*" (vers. 5b).

Dumnezeu este numai Unul și are numai un singur Duh Sfânt, dar acest Duh este lucrător în cele șapte epoci ale Bisericii. Același lucru este prezentat în simbolul mielului cu șapte coarne și șapte ochi. Proorocul Isaia îl descrie pe Fiul omului tot așa în această strălucire duhovnicească înșeptită: "*Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul. Plăcerea lui va fi frica de Domnul; nu va judeca după înfățișare, nici nu va hotărî după cele auzite.*" (Isa. 11, 2-3).

Aici este vorba despre o lucrare înșeptită a Duhului în cele șapte epoci ale Bisericii noutestamentare. În Apocalipsa noi întâlnim deseori numărul "șapte". Acest număr este de fapt strâns

legat de proorocia biblică. șapte Biserici, șapte înger-trimiși, șapte făgăduințe pentru biruitori, șapte peceti, șapte trâmbițe, șapte tunete, șapte urgii, etc. Numărul "șapte" exprimă desăvârșirea. Dumnezeu s-a odihnit în lucrarea de creație în ziua a șaptea. Mileniul al șaptelea va fi Împărăția păcii lui Dumnezeu de pe pământ (Isa. 11; Isa. 65; Apoc. 20 ș. a.). Așa cum ziua întâi urmează după ziua a șaptea, tot așa nu poate urma după mileniul al șaptelea un al optulea — trebuie să se întoarcă la început, asta înseamnă că timpul se va revărsa în veșnicie.

Ioan continuă cu relatarea lui: *"În fața scaunului de domnie, mai este un fel de mare de sticlă, asemenea cu cristalul. În mijlocul scaunului de domnie și împrejurul scaunului de domnie stau patru făpturi vii, pline cu ochi pe dinainte și pe dinapoi. Cea dintâi făptură vie seamănă cu un leu; a doua seamănă cu un vițel; a treia are fața ca a unui om; și a patra seamănă cu un vultur care zboară."* (Apoc. 4, 6-7).

Proorocul Ezechiel, care la fel L-a văzut pe Domnul pe scaunul Lui de domnie înconjurat cu un curcubeu, dă o descriere detaliată în cap. 1 despre El și cele patru făpturi.

"Zi și noapte ziceau fără încetare: ,Sfânt, Sfânt, Sfânt, este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic care era, care este, care vine!" (Apoc. 4, 8b).

Cei douăzeci și patru de bătrâni încununați, care stătuseră mai înainte pe scaunele lor de domnie, s-au ridicat cu respectul cel mai înalt, aruncând cununile lor înaintea Celui ce este singur vrednic de a ședea încoronat pe scaunul de domnie, rugându-se și strigând: *"Vrednic ești Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!"* (4, 11).

Cartea tainică cu cele șapte peceti

În capitolul 5 este relatat mai întâi despre cartea tainică din mâna Celui ce șade pe scaunul de domnie, care era pecetluită cu șapte peceti. *"Și am văzut un înger puternic, care striga cu glas tare: ,Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecetele?‘ și nu se găsea nimeni nici în cer, nici pe pământ , nici sub pământ , care să poată deschide cartea, nici să se uite în ea."* (5, 2-3).

Această desfășurare ne este prezentată în fața ochilor ca într-o dramă cu diferite roluri, care ne face să înțelegem totul mai bine. Ioan plângea pentru că nu era nimeni nici în cer și nici pe pământ , sau sub pământ , ca să deschidă cartea. Apoi a aflat că există totuși Unul: *"Iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea, și cele șapte peceti ale ei. și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii, și între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea jungheat, și avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul. El a venit, și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie."* (5, 5-7). Mielul, nu Leul, a luat cartea pentru că această desfășurare are loc încă în timpul harului pentru Biserica nou-testamentară. Pe de-o parte Îl vedem aici pe Fiul lui Dumnezeu prezentat ca Leul din seminția lui David, care Îl ilustrează ca împărat. Pe de altă parte Ioan L-a văzut pe El ca Miel, prin care El este simbolizat ca Răscumpărător în relația Sa cu cei răscumpeați. Numai Mielul lui Dumnezeu care ne-a răscumpeat este vrednic să ia această carte, să rupă pecetele și să descopere tainele din ea.

"Când a luat cartea, cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au aruncat la pământ înaintea Mielului, având fiecare câte o alăută și potire de aur, pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților. Și cântau o cântare nouă, și ziceau: ,Vrednic ești tu să iei cartea și să-i rupi pecetele: căci ai fost jungheat, și ai răscumpeat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice

seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam. Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeu nostru, și ei vor împărăți pe pământ !" (5, 8-10).

Nu este adevărat că doar unii au fost chemați pentru slujba preoțească într-o biserică oficială, ci toți răscumpărații sunt aleși de Dumnezeu, cum este scris: "*... și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său ...*" (cap. 1, 6) "Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui " (1. Pet. 2, 9a).

Cele patru fapte dinaintea scaunului de domnie au o sarcină deosebită în legătură cu Biserica răscumpărată. După cum vom vedea, ele vor mai fi amintite numai la deschiderea primelor patru peceti, însă nu mai sunt amintite în ultimele trei peceti. și cei patru călăreți sunt arătați numai în primele patru peceti și nu în ultimele trei. Învățătorii biblici văd în unanimitate în cei douăzeci și patru de bătrâni pe cei douăsprezece patriarhi ai Vechiului legământ și pe cei douăsprezece apostoli ca reprezentanții Bisericii nou-testamentare. Aici se face de cunoscut că este vorba despre credincioșii dintre națiuni și din cele douăsprezece seminții ale Israelului, cu privire la domnia împărătească. De aceea nu este vorba în contextul acesta despre răpire și despre cina nunții din ceruri, ci despre domnia împărătească de pe pământ .

Cetele cerești au intrat în această laudă cu zecile de mii ori zece mii și mii de mii, cum nu s-a mai văzut așa ceva până atunci. Ei strigă: "*Vrednic este Mielul, care a fost jungheat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!*" și pe toate faptele, care sunt în cer, pe pământ , sub pământ , pe mare, și tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicând : *„A Celui ce șade pe scaunul de domnie, și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!"* (5, 12-13).

De aici se vede clar că la desăvârșirea și împlinirea planului de mântuire dumnezeiesc este cuprinsă toată creațiunea, care va începe să aducă slavă. Atunci toată creațiunea va fi eliberată și răscumpărată de deșertăciunea sub care suspină (Rom. 8, 19-25). Noi nici nu putem să ne închipuim cu câtă ușurare va respira atunci tot universul, când totul va fi reșezat de Dumnezeu în făgașul care îi revine, și Îi va aduce atunci lauda universală.

Deschiderea pecetilor **Dezvăluirea puterii anticreștine**

Capitolul 6 descrie simbolic deschiderea și conținutul primelor șase peceti. și pecetile au fost deja descrise în mod cuprinzător. Noi vom trece astfel pe scurt prin conținutul lor, așa cum am făcut-o și cu cele șapte scrisori deschise.

În primele patru peceti ne este arătat de fiecare dată câte un călăreț pe un cal, care însă de fiecare dată are altă culoare. Este de observat în acest context că cele patru făpturi stau de partea lui Dumnezeu înaintea scaunului de domnie, însă cei patru călăreți sunt lucrători de partea împotrivorului. Un cal a simbolizat întotdeauna o confruntare războinică. Aici este arătat adversarul lui Hristos care și-a început campania religioasă odată cu lucrarea biruitoare a lui Isus Hristos de pe pământ .

În proorocul Zaharia sunt descriși cei patru cai, care au fost prinși înainte la patru care, și aveau aceleași culori ca și cei patru cai din cele patru peceti (Zah. 2+6). Acolo era vorba despre prigonirea și împrăștierea poporului Israel, aici este în cauză prigonirea și distrugerea Bisericii. Aceleași puteri demonice care s-au folosit de Împărăția Romană pentru a prigoni poporul Israel, prigonesc și Biserica de la începutul ei. Imitatorul lui Hristos călărește pe cei patru cai diferiți, iar culoarea lor arată desfășurarea lucrării lui din epoca respectivă.

În proorocul Ioel această putere distrugătoare, anticreștină este prezentată în cele patru stadii ale ei ca lăcusta Gazam, Arbeh, Ielec, Hasil (cap. 1, 4). Biserica nou testamentară este trupul lui Hristos în toată plinătatea Lui. EL este pomul vieții și noi suntem în El. EL este vița, noi suntem mlădițele. Împotrivorul a încercat prin călăreți, conform celor patru etape, să distrugă acest pom dumnezeiesc, dar Dumnezeu a făgăduit prin același prooroc că va restitui toți acești ani (cap. 2, 25).

Primele trei peceteți sunt deja istorie; pecetea a-4-a durează până la sfârșitul Bisericii nou testamentare. Pecetea a-5-a se referă la iudei. Pecetea a-6-a durează până la sfârșitul epocii de judecată. Pecetea a-7-a conține cele șapte trâmbițe ale urgiilor, care se încadrează în perioada peceteții a-6-a.

Pecetea întâi **Anticristul în primul său stadiu:**

Când Mielul a rupt prima pecete, una din cele patru fapte a strigat cu un glas ca de tunet: "*Vino și vezi!*" Ioan relatează mai departe: "*M-am uitat și iată că s-a arătat ca un cal alb. Cel ce sta pe el, avea un arc; i s-a dat o cunună, și a pornit biruitor, și ca să biruiască.*" (6, 2).

În spatele acestui tablou nimeni nu ar bănui ceva rău, până nu va fi descoperit prin Duhul Sfânt. Așa este cu puterea tainică anticreștină în stadiul ei de la început. Culoarea albă a calului înseamnă cât de nevinovată s-a arătat această putere la început și nu era încă pătată cu sânge. Ea nu era în stare de aceasta, pentru că nu poseda încă nici o putere lumească. La început totul părea foarte religios și "creștinesc". Călărețul este în orice caz demascat ca înșelător. El avea un arc, dar nu avea săgeată, deci a simulat numai ceva. În comparație cu Hristos al cărui Nume este

"Cuvântul lui Dumnezeu" (Apoc. 19, 13), adversarul nu are nume, ci numai titluri.

Bărbații amintiți de Pavel care răspândeau învățături străine, s-au separat și i-au tras pe mulți ucenici de partea lor (Fap. 20, 29-31). Această direcție a început să vestească curînd un alt Isus, să predice o altă Evanghelie, stînd din cauza aceasta sub influența unui alt duh (2. Cor. 11, 3-4). Ea stă în afara Cuvîntului lui Dumnezeu și a Evangheliei lui Isus Hristos și astfel sub blestem (Gal. 1, 6-9). Atunci nu mai ajută nici jurămintele, nici că ești apostol sau că ai pretenția că lucrezi în locul lui Hristos (2. Cor. 11, 13-15). Biserica bazată pe Cuvînt, i-a cercetat pe cei din această direcție falsă cu ajutorul mesajului și practicii apostolilor, și i-a găsit mincinoși (Apoc. 2, 2 ș. a.).

Abia după ce a înaintat această dezvoltare și învățăturile nebiblice ale nicolaiților, precum și practica lor, acestea au fost cuprinse într-un conducător al primei religii creștine organizate, prin care ea era reprezentată și i s-a putut pune o cunună pe cap. Învățături și practici nu pot fi încoronate, ci numai o persoană prin care sunt reprezentate. El a pornit să se lupte împotriva credincioșilor adevărați ca să-i biruiască.

Dezvoltarea corespunzătoare primei peceti se extinde până în primele secole. Această linie care deviase de la Cuvînt, câștigase teren pretutindeni, până când în sfârșit s-a unit din nou puterea statală cu cea bisericească în timpul lui Constantin. Biserica stătea apoi în slujba statului, iar statul în slujba bisericii. Prima pecete s-a extins până în epoca a treia a Bisericii.

Această putere anticreștină s-a manifestat de la început și s-a dezvoltat în paralel cu Biserica adevărată a lui Isus Hristos. Totul a început neînsemnat cu linia de credință a nicolaiților (cap. 2, 6). Ioan a arătat spre această direcție anticreștină, când a scris: "*Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noștri.*"

(1. Ioan 2, 19). Despărțiți de Biserica biblică, acești credincioși prefăcuți au rătăcit dincolo încoace, fiind amăgiți mai întâi de dușman. Mai târziu ei au vestit învățătura lui Balaam care a adus după sine moartea spirituală (Apoc. 2, 14), iar pe urmă femeia lezabela, care era o proorociță falsă, a devenit autoritatea lor spirituală (Apoc. 2, 20).

Pecetea a doua **Anticristul în stadiul al doilea**

La deschiderea peceteii a doua, făptura a doua a strigat: "*Vino și vezi. Și s-a arătat un alt cal, un cal roșu. Cel ce sta pe el a primit puterea să ia pacea de pe pământ, pentru ca oamenii să se junghie unii pe alții, și i s-a dat o sabie mare.*" (6, 4).

Ioan nu a mai văzut ca la început un cal alb, ci unul roșu aprins. Vremea pentru o trăire pașnică trecuse definitiv, acum direcția duhovnicească-religioasă a primit putere lumească, iar prigonirea celorlalți credincioși începuse. Aceasta este simbolizată prin sabia care i s-a înmânat. Așa cum știe fiecare din istorie, prin fanatismul orb din partea religiei organizate, s-a vărsat mult sânge.

Călărețul nu avea Cuvântul lui Dumnezeu ca sabie a Duhului, ci o sabie pământească, dispunând de putere pământească. Pacea fusese luată de pe pământ, națiuni și popoare întregi au fost ațâțate unele împotriva altora în numele religiei, încât s-au luptat mult timp. În faza a doua a acestei puteri religioase, însă anticreștine, care este simbolizată prin călărețul al doilea, mulți au fost victime ale prigonitorilor. Culoarea roșie a calului reprezintă sângele tuturor martirilor care au trebuit să-și

piardă viața. Pecetea a doua se încadrează în vremea creștinării forțate și se extinde până în evul mediu.

Pecetea a treia **Anticristul în stadiul al treilea**

La deschiderea peceții a treia, a strigat a treia făptură: "*Vino și vezi!*" *M-am uitat, și iată că s-a arătat un cal negru. Cel ce sta pe el, avea în mână o cumpănă. și în mijlocul celor patru făpturi vii, am auzit un glas care zicea: ,O măsură de grâu pentru un leu. Trei măsuri de orz pentru un leu! Dar să nu vatămi untdelemnul și vinul!*" (6, 5-6).

După această vreme de subjugare și prigonire a celorlalți credincioși, a început o altă epocă, cu nenorociri și mai mari. Moartea și-a căutat prada într-un fel sau altul într-o măsură bogată. Epoca întunecată a fost simbolizată prin calul negru. Călărețul, deci acel ce acaparase puterea, ținea cumpăna în mâna sa. Oamenii erau acum dependenți de bunăvoința lui. El hotăra cine, ce și cât să primească. Cei ce nu se subordonau lui și care nu-i făceau voia, trebuiau să sufere. Dintre aceștia erau mulți și astfel moartea și-a făcut o pradă bogată.

Din această descriere "*O măsură de grâu pentru un leu. Trei măsuri de orz pentru un leu*", rezultă ce scumpe era atunci. Însă nu îi era îngăduit să se atingă de untdelemn și de vin. Transpus în domeniul spiritual, untdelemnul este un simbol pentru Duhul Sfânt prin care vine fiecare descoperire din Cuvântul lui Dumnezeu. Vinul vorbește despre stimularea cauzată într-un om de o descoperire adevărată. În orice caz, credincioșii biblici trebuiau să suporte multe sărăcii.

Pecetea a treia s-a extins peste timpul Reformei până în sec. al-XVIII-lea, în timpul iluminării și cunoștinței care a dus la o

despărțire între stat și biserică, astfel că puterea religioasă a fost redusă.

Pecetea a patra **Anticristul în stadiul al patrulea**

La deschiderea peceții a patra, a strigat făptura a patra cu glas tare: "*Vino și vezi!*" *M-am uitat, și iată că s-a arătat un cal gălbui. Cel ce sta pe el, se numea Moartea, și împreună cu el venea după el Locuința morților. Li s-a dat putere peste a patra parte a pământului, ca săucidă cu sabia, cu foamete, cu molimă și cu fiarele pământului.*" (6, 8).

Al patrulea stadiu arată pe dinafară creștin, dar în realitate este o putere mare lumească, durează până la sfârșitul ultimei epoci a Bisericii.

În ultima treaptă de dezvoltare, care mai există și în prezent, primele trei au fost unite. Dacă se amestecă primele trei culori, atunci rezultă a patra. Atunci nu mai este nimic de văzut din începutul neînsemnat al calului alb, nimic de la roșul ca sângele al calului al doilea, nimic de la calul negru: la sfârșit este totul amestecat și apare în culoarea aceasta nedefinită, palidă și ștearsă a ultimului cal. Călărețul însuși se numește "Moartea". Nu este de mirare că este scris: "*... și împreună cu el venea după el Locuința morților.*" Așa cum prin Hristos vine viața dumnezeiască, tot așa prin Anticrist și sistemul lui religios vine moartea spirituală.

În călărețul al patrulea ne este descrisă constelația din timpul sfârșitului, așa cum ni se înfățișează acum înaintea ochilor noștri. Omenirea nu observă că în această instituție universală descrisă în peceți, este reunit totul: limbajul unui miel, prigonirea altora, dominarea maselor și dominația în toate domeniile. A mai rămas doar o formă religioasă, nu mai este nici o urmă din puterea lui Dumnezeu. Singurul scop este exercitarea puterii lumești sub o

manta evlavioasă. Această lucrare este arătată prin călărirea măreață a acestui cal.

Primele patru peceți dezvăluie toată dezvoltarea anticreștină de la începutul și până la sfârșitul Noului Testament. Cele patru stadii ale ei au fost anunțate deja în proorocul Ioel prin cele patru insecte, care au încercat să distrugă pomul lui Dumnezeu (cap. 1, 4) și în proorocul Zaharia prin cei patru cai (cap. 1, 8 și 6, 2-5) și cele patru coarne (cap. 1, 18-21). Anticristul însuși, adică președintele acestei instituții mondiale, este prezentat prin călărețul respectiv care ține frâiele în mâini pentru a determina evenimentele religioase și lumești după voia lui.

Pecetea a cincea **Martirii iudei din trecut și din viitor**

La deschiderea peceții a cincea nu mai răsună nici un glas al vreunei făpturi, pentru că pecetea aceasta nu stă în legătură cu Biserica noutestamentară. Pecetea a cincea se încadrează jumătate în timpul Bisericii, și anume cuprinde martirii iudei uciși în trecut, iar cealaltă parte din timp după răpirea Bisericii, atunci când numărul martirilor iudei se va împlini numeric în timpul necazului celui mare. Cei ce fac parte din Biserica noutestamentară se duc în paradis când se despart de această viață; sufletele martirilor iudei se află însă sub altar. Ei nu pot intra încă în slava lui Dumnezeu, pentru că nu au acceptat împăcarea în Hristos.

"Când a rupt Mielul pecetea a cincea, am văzut sub altar sufletele celor ce fuseseră junghiați din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, și din pricina mărturisirii pe care o ținuseră. Ei strigau cu glas tare, și ziceau: 'Până când, Stăpâne, Tu care ești Sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?' Fiecăruia din ei i s-a dat o haină albă, și li s-a spus să se mai odihnească puțină vreme, până se va împlini numărul

tovarășilor lor de slujbă și al fraților lor, care aveau să fie omorâți ca și ei." (6, 9).

Iudeii uciși în trecut — dacă ne gândim la toți iudeii care au fost uciși în decurs de o mie cinci sute de ani, și cele șase milioane care au fost uciși numai în secolul acesta — nu aveau încă mărturia lui Isus Hristos. Ei au murit ca purtători ai mărturiei Cuvântului lui Dumnezeu, așa cum îl primise Israelul în vechime. Din cauza aceasta ei strigă după răzbunare și întreabă: "*Până când, Stăpâne, Tu care ești Sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?*" Credincioșii adevărați ai lui Hristos, împăcați cu Dumnezeu nu strigă după răzbunare, ci ei se roagă pentru prigonitorii lor, așa cum a făcut-o și Răscumpărătorul lor: "*Tată, iartă-i, căci nu știi ce fac.*" (Luca 23, 34) sau ca Ștefan, care a fost ucis cu pietre de dușmanii lui și totuși striga, rugându-se: "*Doamne, nu le ții acest păcat.*" (Fap. 7, 60).

Sufletele de sub altar au fost ucise din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei pe care ei o posedau ca iudeii. Ei Îl așteptau pe Mesia, dar nu aveau încă descoperirea că Isus Hristos din Nazaret este Mesia al lor. Din cauza aceasta ei nu fac parte din numărul răscumpăraților din Biserica nou-testamentară. Dumnezeu merge cu poporul Israel un drum deosebit, conform planului Său de mântuire conceput dinaintea întemeierii lumii. Poporul Israel a fost ales de Domnul pe baza legământului încheiat, cu scopul de a depune mărturie despre El, singurul Dumnezeu adevărat și despre Cuvântul Lui.

Mulți teologi cu renume au fost de părere, că Dumnezeu a înlăturat Israelul de tot, și a așezat Biserica în locul lor. Aceasta nu este biblică. Dumnezeu a împietrit Israelul numai pentru o vreme și le-a dat un duh de adormire din pricina noastră, ochi ca să nu vadă, pentru ca ochii noștri să fie deschiși, iar noi să avem parte de mântuirea Lui. Darurile, chemarea și alegerea Israelului

sunt irevocabile, iar lui Dumnezeu nu-I pare rău de chemarea făcută (Rom. 11). Martirii iudei sunt mântuiți, chiar dacă nu au trăit o întoarcere la Hristos, pentru că ei au crezut din convingere în venirea lui Mesia și au așteptat aceasta.

În partea a doua a textului despre pecetea a cincea, ni se spune clar că acești martiri primesc o haină albă, însă ei trebuie să mai rabde un timp scurt până când robii și frații lor vor muri de aceeași moarte ca și ei. Toți acei care fac parte din Biserica nouotestamentară sunt denumiți întotdeauna "fii și fiice"; israeliții sunt însă numiți "robi și roabe". Această deosebire terminologică o găsim de altfel în Fap. 2, 17-18 în legătură cu pogorârea Duhului Sfânt care vine peste amândouă grupurile, mai întâi peste "fii și fiice", apoi peste "robi și roabe".

Pecetea a șasea **O privire în începutul zilei Domnului**

Pecetea a șasea cuprinde ultima parte a necazului celui mare în faza finală și introduce astfel ziua Domnului. Pentru o înțelegere mai bună, iată o privire generală a evenimentelor prevestite: mai întâi are loc răpirea Bisericii-Mireasă în veșnicie. Aproape în același timp are loc încheierea legământului între Vatican, Israel, OEP și statele arabe vecine, la fel și începutul slujbei de trei ani și jumătate a celor doi prooroci în Ierusalim. Apoi apar în număr deplin pe muntele Sionului cei 144.000 de iudei care au devenit credincioși, legământul va fi rupt, și cei doi prooroci vor fi uciși. După aceea urmează necazul cel mare de trei ani și jumătate pentru iudei (Dan. 7, 25) ca și exercitarea puterii Anticristului peste popoare (Apoc. 13, 5-7).

"Îndată după acele zile de necaz, soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer, și puterile cerurilor vor fi clătinate" (Mat. 24, 29). În timpul acesta scurt se întâmplă catastrofe în toată lumea și au loc schimbări globale. În

epoca aceasta se încadrează și trâmbițele, la fel și urgiile cele mari de mânie. În timpul peceteii a șasea va fi cutremurat cerul și pământul și vor fi cuprinse în procesul de judecată și curățire. Atunci se va întâmpla ceea ce este astăzi de temut: meteoriții vor cădea pe pământ, și chiar întreg universul va fi cutremurat.

"Când a rupt Mielul pecetea a șasea, m-am uitat, și iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ. Soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut toată ca sângele, și stelele au căzut din cer pe pământ, cum cad smochinele verzi din pom, când este scuturat de un vânt puternic. Cerul s-a strâns ca o carte de piele, pe care o faci sul. și toți munții și toate ostroavele s-au mutat din locurile lor." (6, 12-14).

Pe pământ domnește atunci o încurcătură, nedumerire și deznădejde de nedescris. Ceea ce oamenii nu au socotit niciodată, vine dintr-o dată peste tot pământul, și anume atunci când vremea neamurilor, care au călcat Ierusalimul în picioare, se va împlini (Luca 21, 24). *"Vor fi semne în soare, în lună și în stele. și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul urletului mării și al valurilor; oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate." (vers. 25-26).*

Deznădejdea este adusă la exprimare în textul biblic următor: *"Împărații pământului, domnitorii, căpitaniii oștilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților. și ziceau munților și stâncilor: ,Cădeți peste noi, și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?" (Apoc. 6, 15-17).*

Învățătura că răpirea are loc după necazul cel mare, este nebiblică. Ne este spus că vine Isus, *"care ne izbăvește de mânia viitoare." (1. Tes. 1, 10b). "Fiindcă Dumnezeu nu ne-a rânduit la*

mânie, ci ca să căpătăm mântuirea, prin Domnul nostru Isus Hristos." (1. Tes. 5, 9 ș. a.).

Harul lui Dumnezeu, care a fost dăruit omenirii prin împăcarea făcută de Mielul lui Dumnezeu, este încheiat pentru totdeauna și pentru toți, atunci când tronul de har devine scaunul de judecată. Din Mielul cel blând, El devine atunci Judecătorul. Mânia dumnezeiască care se va manifesta la începutul zilei Domnului, include judecata prealabilă și curățirea dinaintea împărăției de o mie de ani. "... căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?" (Apoc. 6, 17). Multe texte biblice ne lămuresc despre ceea ce se va întâmpla în această legătură. Așa cum a prezis proorocul Isaia, pământul va tremura ca o colibă: "*Pământul se rupe, pământul se sfărâmă, pământul se crapă, pământul se clatină ca un om beat, tremură ca o colibă...*" (cap. 24, 19-20).

În textul acesta ne este prezentat înaintea ochilor sfârșitul pământului — sfârșitul groazei. După cum mărturisesc clar alte texte biblice, după aceea va avea parte întreaga creație de împărăția de o mie de ani. Ceea ce nu poate rezista înaintea lui Dumnezeu, are un sfârșit, și ceea ce se menține înaintea Lui, vine la locul lui. Totul va deveni din nou bine.

Pecetluiții dintre iudei

Capitolul șapte este ușor de înțeles. În prima parte ne este descrisă pecetluirea celor 144.000 din cele douăsprezece seminții ale Israelului, iar în a doua jumătate gloata cea mare, nenumărată, dintre neamuri care va trece prin necazul cel mare. În vers. 1 ne sunt arătați cei patru îngeri, gata pentru judecată care țin cele patru vânturi, și care vor fi dezlegați numai la trâmbița a șasea (cap. 9, 14+15).

"După aceea am văzut patru îngeri, care stăteau în picioare în cele patru colțuri ale pământului. Ei țineau cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac." (vers. 1).

Vânturi și viscole vorbesc despre pustiire și distrugere. Așa o găsim confirmat și în Cuvântul profetic (Zah. 6, 5).

Mai întâi este vorba despre pecetuirea celor 144.000 din cele douăsprezece seminții ale Israelului. Ei vor fi însemnați pe frunte cu pecetea lui Dumnezeu. Cei ce fac parte din Biserică poartă pecetea Duhului, care este pecetea lui Dumnezeu. Conform Ef. 1, 13; 4, 30 și alte texte, pecetea lui Dumnezeu este Duhul Sfânt. Așa cum a venit Duhul lui Dumnezeu după botez peste Fiul lui Dumnezeu (Mat. 3, 16 ș. a.), *"... căci Tatăl, adică însuși Dumnezeu, pe El L-a însemnat cu pecetea Lui"* (Ioan 6, 27b), tot așa vine același Duh peste fiii și fiicele lui Dumnezeu în care El își găsește plăcerea (Fap. 2, 38-39; 2. Cor. 1, 21-22 ș.a.).

La cei 144.000 acest eveniment este simbolizat printr-un înger care este trimis de la răsăritul soarelui și care a concretizat pecetea lui Dumnezeu. Proorocul Ezechiel a văzut că acei din Ierusalim care suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor, vor fi însemnați pe frunte (Ez. 9, 1-6). Din descrierea din Ezechiel și din Apocalipsa, rezultă clar că mai întâi trebuie să aibă loc pecetuirea. Abia după aceasta pot să-și îndeplinească îngerii judecării însărcinarea lor.

"Și am văzut un alt înger, care se suia dinspre răsăritul soarelui, și care avea pecetea Dumnezeului celui viu. El a strigat cu glas tare la cei patru îngeri, cărora le fusese dat să vatăme pământul și marea, zicând: ,Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!" (Apoc. 7, 2+3).

După cum este vorba în Cuvântul profetic despre semnul fiarei pe de-o parte, pe care oamenii îl vor purta imaginar pe frunte și pe mâna dreaptă, tot așa vor purta pe de altă parte slujitorii lui Dumnezeu pe fruntea lor pecetea lui Dumnezeu. Nici semnul fiarei și nici pecetea lui Dumnezeu nu sunt vizibile pentru ochiul firesc. Nici chiar numărul socotit 666 (cap. 13, 18), nici femeia cu paharul de aur cu toate numele hulitoare și inscripția de pe frunte "Babilonul cel mare ...", nu pot fi văzute cu ochii firești în vreun pustiu călărind pe o fiară. Aici călcăm pe pământul descoperirii; trebuie să fie în legătură cu un mare conținut duhovnicesc și cu o limbă duhovnicească (1. Cor. 2, 13-15). Domnul însă îi cunoaște pe ai Săi (2. Tim. 2, 19) și ai Săi îl cunosc pe El (Ioan 10, 14).

În ceea ce-i privește pe cei 144.000, nu este îngăduit ca acest text să fie răstălmăcit în legătură cu alegerea unei elite din Biserică și nici a unei comunități religioase — trebuie crezut și lăsat așa cum este scris: *"și am auzit numărul celor ce fuseseră pecetluiți: o sută patru zeci și patru de mii, din toate semințiile fiilor lui Israel. Din seminția lui Iuda, douăsprezece mii erau pecetluiți; din seminția lui Ruben, douăsprezece mii; din seminția lui Gad, douăsprezece mii; din seminția lui Așer, douăsprezece mii; din seminția lui Neftali, douăsprezece mii; din seminția lui Manase, douăsprezece mii; din seminția lui Simeon, douăsprezece mii; din seminția lui Levi, douăsprezece mii; din seminția lui Isahar, douăsprezece mii; din seminția lui Zabulon, douăsprezece mii; din seminția lui Iosif, douăsprezece mii; din seminția lui Benjamin, douăsprezece mii, au fost pecetluiți."* (7, 4-8).

În textul următor sunt prezentate cu numele cele douăsprezece seminții. O rătăcire și o răstălmăcire greșită ar trebui să fie deci excluse, pentru că mai clar nu se poate spune. Învățătura cunoscută sub noțiunea "British Israel", care învață că zece seminții s-ar fi pierdut printre popoare, este nebiblică, pentru

că Sfânta Scriptură mărturisește că în timpul pecetluirii vor fi prezente în țara lor toate semințiile.

Gloata nenumărată din necazul cel mare

Începând cu vers. 9 Ioan a văzut o gloată mare din orice neam și orice limbă, *"care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; și strigau cu glas tare, și ziceau: ,Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului! și toți îngerii stăteau împrejurul scaunului de domnie, împrejurul bătrânilor și împrejurul celor patru făpturi vii. și s-au aruncat cu fețele la pământ în fața scaunului de domnie, și s-au închinat lui Dumnezeu, și au zis: ,Amin'. ,A Dumnezeului nostru să fie lauda, slava, înțelepciunea și tăria, în vecii vecilor! Amin."* (vers. 9b-12).

Gloata biruitoarelor va fi răpită înainte de necazul cel mare și vor vedea împlinirea făgăduinței de a fi pe scaunul de domnie, în comparație cu această gloată care apare înaintea scaunului de domnie. *"Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie"* (cap. 3, 21). Cei ce rămân credincioși în necazul cel mare, vor fi înaintea scaunului de domnie în timpul împărăției de o mie de ani.

Această gloată nenumărată Îi va sluji Domnului Dumnezeu în templul Său, dar nu va domni împreună cu El:

"Și unul din bătrâni a luat Cuvântul, și mi-a zis: ,Aceștia, care sunt îmbrăcați în haine albe, cine sunt oare? și de unde au venit?' ,Doamne', i-am răspuns eu, ,Tu știi.' și el mi-a zis: ,Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele, și le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, și-l slujesc zi și noapte în Templul Lui. Cel ce șade

pe scaunul de domnie, își va întinde peste ei cortul Lui. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va dogori nici soarele, nici vreo altă arșiță. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții, și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor" (vers. 13-17).

Folosirea cuvintelor "zi și noapte" ne arată că aici este vorba despre epoca împărăției de o mie de ani și nu despre veșnicie, care nu mai cunoaște noțiunile de ,zi și noapte', ,ieri și mâine'. Gloata aceasta nenumărată care-l slujește Domnului în Templul Său, sunt acei răscumpărați care vin din necazul cel mare. Biserica-Mireasă este identică cu Ierusalimul cel nou în care va locui (Apoc. 21, 9-10). Ierusalimul cel nou, ca oraș al lui Dumnezeu, nu are nici un Templu. "*În cetate n-am văzut nici un Templu; pentru că Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, ca și Mielul, sunt Templul ei. Cetatea n-are trebuință nici de soare, nici de lună, ca s-o lumineze; căci o luminează slava lui Dumnezeu, și făclia ei este Mielul.*" (Apoc. 21, 22+23).

Gloata cea mare pe care nu o putea număra nimeni este formată din credincioșii răscumpărați prin sângele Mielului și care au primit haine albe prin har, dar care nu fac parte din gloata celor întâi născuți care vor fi răpiți. Nu necazul cel mare i-a curățit sau le-a adus mântuirea — ei au fost salvați deja înainte, dar nu au fost pregătiți pentru răpire. Răscumpărarea este valabilă în egală măsură pentru toți cei împăcați cu Dumnezeu, indiferent din care grupare fac parte, și este posibilă numai prin sângele Mielului lui Dumnezeu. Faptele bune și necazurile nu au mântuit pe nimeni și nici nu au dat viață veșnică. Numai în Isus Hristos a inițiat Dumnezeu acest legământ nou prin sângele vărsat pe Golgota. Cine crede aceasta și trăiește personal împăcarea cu Dumnezeu, primește viața veșnică.

Pecetea a șaptea Primele patru trâmbițe

"Când a rupt Mielul pecetea a șaptea, s-a făcut în cer o tăcere de aproape o jumătate de ceas." (vers. 1).

Primele șase versete ne informează cu exactitate despre ceea ce se întâmplă și ceea ce conține pecetea a șaptea. În primul verset se exprimă, prin tăcerea survenită în cer, marea și copleșitoarea surpriză față de lucrurile care se întâmplă atunci.

Proorocul Isaia mărturisește despre cetele cerești care strigă neîncetat zi și noapte: *"Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul oștirilor!"* (cap. 6, 3). Ioan relatează că și cele patru făpturi strigă fără încetare zi și noapte: *"Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!"* (Apoc. 4, 8b).

La deschiderea celei de-a șaptea peceți, dintr-o dată se face liniște în cer. Este clipa celei mai mari surprize; toate cetele cerești tac timp de o jumătate de ceas. Aceasta se întâmplă în momentul când tronul de har devine tron de judecată și mânie. Pentru întregul cer această desăvârșire a planului de mântuire din veșnicie al lui Dumnezeu, este o surpriză covârșitoare.

Așa cum a fost citit întregul text care era în legătură cu celelalte peceți, așa trebuie să se întâmple și cu ultima pecete. De la vers. 2 ni se spune ce conține pecetea a șaptea și ce se va întâmpla într-adevăr:

"Și am văzut pe cei șapte îngeri, care stau înaintea lui Dumnezeu; și li s-au dat șapte trâmbițe. Apoi a venit un alt înger, care s-a oprit în fața altarului, cu o cădelniță de aur. I s-a dat tămâie multă, ca s-o aducă, împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe altarul de aur, care este înaintea scaunului de domnie. Fumul de tămâie s-a ridicat din mâna îngerului înaintea lui

Dumnezeu, împreună cu rugăciunile sfinților. Apoi îngerul a luat cădelnița, a umplut-o din focul de pe altar, și l-a aruncat pe pământ . Și s-au stârnit tunete, glasuri, fulgere și un cutremur de pământ ." (vers. 2-5).

Descrierea aceasta ne clarifică că în vremea respectivă este vorba într-adevăr despre Israel. În timpul Bisericii nouotestamentare Isus Hristos este Mijlocitorul și Avocatul înaintea scaunului de domnie pe care a jertfit sângele Lui ca Mare Preot (Evrei 9, 11-14). Slujba Sa de Mare Preot va fi încheiată și împlinită în momentul când răpirea a avut loc, atunci când El îi va lua sus pe răscumpărații pentru care a mijlocit. După plecarea Bisericii-Mireasă, este vorba despre Israel. Rugăciunile credincioșilor din cele douăsprezece seminții din Israel nu vor fi aduse prin Hristos, Mijlocitorul și Marele Preot, înaintea tronului de har: EL sărbătorește în cer în timpul acela ca Mire împreună cu Mireasa Sa iubită la masa nunții. Rugăciunile celor pecetluiți se ridică împreună cu fumul de tămâie din mâna îngerilor și sunt aduse pe altarul de aur.

După ce cei șapte îngeri care stau înaintea lui Dumnezeu primesc trâmbițele, ultimele rugăciuni ale iudeilor deveniți credincioși vor fi aduse într-o cădelniță pe altarul de aur înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu. După aceea tronul de har se transformă în tron de judecată: mânia lui Dumnezeu va începe. Aceasta se arată prin cărbunii de foc care vor fi aruncați pe pământ . În momentul respectiv Dumnezeu renunță la închinarea care I se aduce, pentru că El nu poate primi lauda și în același timp să verse mânia Sa. De aceea este liniște în cer.

După ce cădelnița a îndeplinit rânduiala dumnezeiască, a fost umplută din focul de pe altar și aruncată pe pământ , pentru a arăta în felul acesta că mânia lui Dumnezeu va veni peste întregul pământ . "*Și cei șapte îngeri, care aveau cele șapte trâmbițe, s-au*

pregătit să sune din ele." (vers. 6). Lucrarea harului cu neamurile și cu Israelul va fi atunci încheiată.

Dintre toate pecețile, ceea ce este descris în a șaptea este foarte clar: ea nu conține simboluri tainice ca celelalte. Deci nu este nevoie de o descoperire "deosebită" pentru pecetea a șaptea. Legăturile sunt într-adevăr clare și cuprinzătoare. După ce tronul de har a devenit tron de judecată, îngerii încep să sune din trâmbițele lor. Astfel ne este prezentat fără neclarități textul biblic. Să ne amintim însă, că aceste urgii trâmbițate pot avea loc numai după ce s-a petrecut pecetluirea celor 144.000 (cap. 7).

"Îngerul dintâi a sunat din trâmbiță. și a venit grindină și foc amestecat cu sânge, care au fost aruncate pe pământ : și a treia parte a pământ ului a fost ars, și a treia parte din copaci au fost arși, și toată iarba verde a fost arsă.

Al doilea înger a sunat din trâmbiță. Și ceva ca un munte mare de foc aprins a fost aruncat în mare; și a treia parte din mare s-a făcut sânge; și a treia parte din făpturile, care erau în mare și aveau viață, au murit; și a treia parte din corăbii au pierit.

Al treilea înger a sunat din trâmbiță. și a căzut din cer o stea mare, care ardea ca o făclie; a căzut peste a treia parte din râuri și peste izvoarele apelor. Steaua se chema ,Pelin'; și a treia parte din ape s-au prefăcut în pelin. și mulți oameni au murit din pricina apelor, pentru că fuseseră făcute amare.

Al patrulea înger a sunat din trâmbiță. și a fost lovită a treia parte din soare, și a treia parte din lună, și a treia parte din stele, pentru ca a treia parte din ele să fie întunecată, ziua să-și piardă a treia parte din lumina ei, și noaptea deasemenea."

Primele patru judecăți trâmbițate sunt îndreptate împotriva naturii. Aici este vorba despre evenimente care sunt descrise exact. După ce au sunat cei patru îngeri, Ioan scrie: "*M-am uitat, și am auzit un vultur, care zbura prin mijlocul cerului, și zicea cu glas tare: ,Vai, vai, vai de locuitorii pământ ului, din pricina*

celorlalte sunete de trâmbiță ale celor trei îngerii, care au să mai sune." (vers. 13).

Trâmbița a cincea — prima durere

"Îngerul al cincilea a sunat din trâmbiță. Și am văzut o stea care căzuse din cer pe pământ. I s-a dat cheia fântânii Adâncului, și a deschis fântâna Adâncului. Din fântână s-a ridicat un fum, ca fumul unui cuptor mare. și soarele și văzduhul s-au întunecat de fumul fântânii. Din fum au ieșit niște lăcuste pe pământ . și li s-a dat o putere, ca puterea pe care o au scorpionele pământului." (vers. 1-3).

Vestirea de la sfârșitul capitolului 8 este îndreptățită, pentru că în trâmbița a cincea este descris chinul groaznic care-i va lovi pe oamenii care nu poartă pe frunte pecetea lui Dumnezeu. După cum am spus deja, în timpul respectiv numai cei 144.000 au pecetea lui Dumnezeu pe frunte și rămân astfel ocrotiți în timpul acestor nenorociri trâmbițate. Conform mărturiei infailibile a Sfintei Scripturi, aceste judecăți trâmbițate pot avea loc abia după încheierea slujbei de trei ani și jumătate a celor doi proroci. Mai mult: cei pecetluiți se află în timpul trâmbiței a cincea, adică în timpul celor cinci luni de nenorocire și chinuri, în Israel și rămân ocrotiți.

"Du-te, poporul Meu, intră în odaia ta, și încuie ușa după tine; ascunde-te câteva clipe, până va trece mânia!" (Isa.26, 20).

"Li s-a zis să nu vatăme iarba pământului, nici vreo verdeață, nici vreun copac, ci numai pe oamenii, care n-aveau pe frunte pecetea lui Dumnezeu." (Apoc. 9, 4). Poate fi comparat cu cap. 7, 1-8.

Acestor ființe ciudate le-a fost dată o putere pe care o posedă doar scorpionii. Acestea sunt ființe care se ridică direct din

iad; chinul pe care îl produc este de neînchipuit. Acest chin este stabilit pentru o perioadă de cinci luni.

"Li s-a dat putere nu să-i omoare, ci să-i chinuiască cinci luni; și chinul lor era cum e chinul scorpiei, când înțeapă pe un om. În acele zile, oamenii vor căuta moartea, și n-o vor găsi; vor dori să moară, și moartea va fugi de ei." (vers. 5-6).

De la vers. 7 până la 10 sunt descrise aceste ființe groaznice care se ridică din adânc.

"Lăcustele acelea semănau cu niște cai pregătiți de luptă. Pe capete aveau un fel de cununi, care păreau de aur. Fețele lor semănau cu niște fețe de oameni. Aveau părul ca părul de femeie, și dinții lor erau ca dinții de lei. Aveau niște platoșe ca niște platoșe de fier; și vuietul pe care-l făceau aripile lor, era ca vuietul unor care trase de mulți cai, care se aruncă la luptă. Aveau niște cozi ca de scorpii, cu bolduri. și în cozile lor stătea puterea, pe care o aveau ca să vatăme pe oameni cinci luni. (9, 7-10). Peste ele aveau ca împărat pe îngerul Adâncului, care pe evreiește se cheamă ‚Abadon‘ iar pe grecește ‚Apolion‘." (vers. 11).

Această nenorocire groaznică care vine peste omenirea necredincioasă este descrisă ca prima "durere".

Așa cum au venit plăgile peste Egipt, când Israelul urma să iasă afară, la fel ne sunt prezentate înaintea ochilor, în cele patru trâmbițe de judecată, plăgile care vor veni peste natură în această perioadă.

În trâmbița a cincea și a șasea aflăm despre chinurile care trebuie să le sufere omenirea necredincioasă. În a cincea trâmbiță oamenii vor căuta moartea, dar nu vor putea muri, ci vor trebui să sufere chinuri de neînchipuit. În a șasea trâmbiță va veni apoi moartea cea mare.

Cele șase trâmbițe de judecată se succed cronologic și se împlinesc în timpul celei de-a șasea peceți. O excepție este numai a șaptea trâmbiță, care nu mai conține nici o judecată, ci chemarea la împărăție.

Trâmbița a șasea — a doua durere

"Îngerul al șaselea a sunat din trâmbiță. și am auzit un glas din cele patru coarne ale altarului de aur, care este înaintea lui Dumnezeu, și zicând îngerului al șaselea, care avea trâmbița: ,Dezleagă pe cei patru îngeri, care sunt legați la râul cel mare Eufrat!' și cei patru îngeri, care stăteau gata pentru ceasul, ziua, luna și anul acela, au fost dezlegați, ca să omoare a treia parte din oameni." (vers. 13-15).

Eufratul, de care sunt legați cei patru îngeri până la timpul respectiv, curge prin Irak-ul de astăzi. De acolo, unde a luat naștere omenirea, unde se aflau paradisul și multe orașe cunoscute ca Babilonul, Haran, Ur din Caldeea, Ninive și altele, se va ridica oștirea aceasta mare, nepământeană, care iese din adânc pentru a ucide a treia parte din oameni. Pentru că este vorba despre o acțiune mondială, în cap. 7 sunt arătați cei patru îngeri în cele patru colțuri ale pământului. Aici suntem îndrumați exact înspre locul unde își va avea începutul această distrugere a omenirii. În ziua cea mare a lui Dumnezeu se va ridica de acolo și oștirea pământească (Apoc. 16, 12-16).

Celor patru îngeri le-a fost poruncit în cap. 7 să nu producă nici o pagubă până când va avea loc pecetluirea. Ei vor fi dezlegați în timpul trâmbiței a șasea pentru a omorî a treia parte din oameni. La Dumnezeu este stabilit totul pe an, lună, zi și oră, așa cum se spune în textul biblic.

"Oștirea lor era în număr de douăzeci de mii de ori zece mii de călăreți; le-am auzit numărul. și iată cum mi s-au arătat în vedenie caii și călăreții: aveau platoșe ca focul, iacintul și pucioasa. Capetele cailor erau ca niște capete de lei, și din gurile lor ieșea foc, fum și pucioasă. A treia parte din oameni au fost uciși de aceste trei urgii: de focul, de fumul și de pucioasa, care ieșeau din gurile lor. Căci puterea cailor stătea în gurile și în cozile lor. Cozile lor erau ca niște șerpi cu capete, și cu ele vătămau." (vers. 16-19).

Sarcina acestor ființe demonice este de a ucide a treia parte din oamenii aceștia chinuiți mai înainte. Pentru faptul că în vremea respectivă nu va mai exista har, oamenii nici nu se mai pot pocăi față de Dumnezeu. Ei sunt lăsați în voia soartei pe care și-au ales-o și trebuie să suporte consecințele.

"Ceilalți oameni care n-au fost uciși de aceste urgii, nu s-au pocăit de faptele mâinilor lor ..." (vers. 20).

Cum a fost în primele patru urgii trâmbițate, în care au fost lovite de judecata aceea o treime din toate — o treime din pământ, din pomi, din iarbă; o treime din mare și din ceea ce trăia în ea; o treime din ape; o treime din soare, din lună și stele — astfel va fi în trâmbița a șasea lovită o treime din omenire.

Nu este permis să se răstălmăcească aceste texte biblice în legătură cu asupraiea iudeilor, și cu atât mai puțin cu cât iudeii pecetluiți, cum este spus clar în trâmbița a cincea, nu au voie să fie atinși. Fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu trebuie să fie crezut și lăsat așa cum este. În textul despre trâmbița a șasea este vorba despre o treime din oamenii de pe pământ ; la numărul de astăzi de 6 miliarde sunt deci 2 miliarde. După cum a fost deja prezentat, trâmbițele de judecată vor cădea în ultima perioadă a judecății, după răpirea Bisericii-Mireasă, și chiar după pecetluirea celor 144.000. Așa o mărturisește Cuvântul lui Dumnezeu.

O vedenie: cărticica deschisă

Între trâmbița a șasea și a șaptea este cap. 10, așa cum între pecetea a șasea și a șaptea este intercalat cap. 7. Cu cap. 10 ne vom ocupa mai detaliat. Este important ca desfășurarea în timp a evenimentelor să fie rânduită corect. De o mare însemnătate sunt întotdeauna «noțiunile cheie» din care rezultă starea problemei propriu-zise, adică evenimentul descris.

"Apoi am văzut un alt înger puternic, care se pogora din cer, învăluit într-un nor. Deasupra capului lui era curcubeul; fața lui era ca soarele, și picioarele lui erau ca niște stâlpi de foc." (vers. 1).

În textul original există numai un singur Cuvânt pentru înger și mesager (AGGELW). Dacă Domnul se arată sau ne este arătat ca Înger, atunci este întotdeauna în legătură cu un mesaj — o înștiințare, un anunț, și slujitorii trimiși de El care au de adus un mesaj deosebit, sunt denumiți în Sfânta Scriptură îngeri sau mesageri, ca și El (Hagai 1, 13; Mal. 3, 1; Luca 7, 27; Evrei 13, 2; Apoc. 2+3, ș. a.) În partea a doua a vers. 1 din Mal. 3, venirea Domnului oștirilor este anunțată ca "Înger al legământului care intră în Templul Său". Tot așa este denumit și precursorul Lui, ca "Îngerul Său". Atunci când El este arătat înconjurat de curcubeu, aceasta se întâmplă în legătură cu legământul. Curcubeul este întotdeauna un semn al legământului între Dumnezeu și oameni (Gen. 9, 8-17).

Chipul vizibil al Domnului Dumnezeu este cunoscut încă din grădina Eden. În chipul acesta El a venit pe muntele Sinai la încheierea legământului cu Israelul. De atunci El este denumit și ca Înger al legământului sau Îngerul înaintea feței Lui (Isa. 63, 9). Despre Moise ne este spus:

"Peste patruzeci de ani, i s-a arătat un înger în pustia muntelui Sinai, în para focului unui rug. Moise, când l-a văzut, s-a

mirat de arătarea aceasta; și, pe când se apropia să vadă ce este, a auzit glasul Domnului, care i-a zis: „EU sunt Dumnezeuul părinților tăi, Dumnezeuul lui Avraam, Dumnezeuul lui Isaac, și Dumnezeuul lui Iacov.” (Fap. 7, 30-32).

"El (Moise) este acela care, în adunarea Israelitilor din pustie, cu îngerul, care i-a vorbit pe muntele Sinai, și cu părinții noștri, a primit cuvinte vii, ca să ni le dea nouă." (vers. 38).

În ultima carte a Vechiului Testament, în Mal. 3, 1, ni se spune: *"Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți; iată că vine, — zice Domnul oștirilor."* Prima parte a acestui text s-a împlinit prin slujba lui Ioan Botezătorul; așa o găsim confirmată în Noul Testament (Mat. 11, 10; Marc. 1, 2; Luca 7, 27). Partea a doua, cu solul legământului, se împlinește apoi cu Israelul, după cum reiese din context.

Este de observat că Domnul nu este denumit îngerul legământului în nici un text din Vechiul sau Noul Testament în legătură cu Biserica noutestamentară, ci numai în legătură cu poporul Israel cu care a încheiat legământul pe muntele Sinai (Rom. 9, 4).

Noul legământ cu Biserica noutestamentară nu a fost încheiat de Domnul Dumnezeu ca Înger, ci de Fiul lui Dumnezeu, Cuvântul făcut trup. Atunci când El a încheiat legământul cel nou în sângele Său cu poporul Lui (Mat. 26, 26-28), fața Lui nu a strălucit ca soarele. Atunci când El a purtat păcatele lumii a fost omul durerii, nu avea frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă (Isa. 53). Pe Golgota nu era curcubeul deasupra Lui, ci era o cunună de spini.

Pentru cunoașterea corectă a capitolului 10, ținem cont de toate detaliile care sunt de o mare însemnătate. Atunci Domnul nu va veni din cer ca Fiul omului, Fiul lui Dumnezeu sau Fiul lui David, ci ca un Înger puternic învăluit într-un nor și înconjurat de curcubeu, care este semnul legământului. Fața Lui strălucește ca soarele (Mat. 17, 2; Apoc. 1, 16). Aici constatăm că Domnul nu este însoțit de îngeri sau de gloata răscumpărată. În cazul acesta El vine singur și lasă ca glasul Lui să răsună ca un glas de leu. Așa cum Iosif s-a făcut de cunoscut a doua oară fraților lui, când nu a fost nimeni acolo (Gen. 45; Fap. 7, 13), așa va lăsa Domnul Mireasa Lui pentru momentul acesta singură la masa nunții în cer, va coborî singur și se va face de cunoscut fraților Săi, iudeilor, pentru a doua oară.

În timpul acesta cartea tainică, care până în timpul sfârșitului a rămas închisă și pecetluită (Dan. 12, 4; Apoc. 5), este deja deschisă în mâna Lui. Aceasta înseamnă că evenimentul din cap. 10 poate avea loc abia după deschiderea pecetărilor și a cărții tainice.

"În mână ținea o cărticică deschisă. A pus piciorul drept pe mare, și piciorul stâng pe pământ." (10, 2). Domnul este proprietarul de drept al tuturor lucrurilor create de El. EL este denumit (Ps. 82, 8) și proprietar-moștenitor peste toate neamurile. Aici în cap. 10 El vine și pretinde înaintea începerii împărăției de o mie de ani tot ce-l aparține. Deja la Iosua putem citi despre această importanță simbolică: *"Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi-l dau, cum am spus lui Moise."* (Iosua 1, 3).

Voia originală a lui Dumnezeu era să transmită oamenilor stăpânirea peste pământ. Dar prin înșelarea plină de răutate a Satanei prin șarpe, oamenii au fost deposedați de această onoare înaltă, ajungând împreună cu întreg pământul sub domnia Satanei. În vremea când Hristos era pe pământ, Satana i-a oferit toate împărățiile lumii. EL a refuzat pentru că mai întâi trebuia

răscumpărat omul și creația întreagă de către El. Din cauza aceasta a fost vărsat sângele pentru răscumpărare și împăcare aici pe pământ. Noi vom fi așezați pe locul nostru care ne este rânduit ca moștenitori ai lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Isus Hristos.

Domnul, căruia îi aparține pământul și marea, își așează deci picioarele Lui pe acestea, pentru a arăta că El începe să domnească.

"... și a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu. Când a strigat el, cele șapte tunete au făcut să se audă glasurile lor." (vers. 3).

Cele șapte tunete nu răsună acum, cum cred unii, ci abia în contextul în care ne este descris aici. Nici descoperirea și nici împlinirea lor nu are nimic de-a face cu Biserica-Mireasă. Ceea ce au vorbit cele șapte tunete nu va fi descoperit, ci va fi împlinit de Dumnezeu. Este imposibil să se refere la una din venirile sau revenirea lui Isus Hristos. Timpul exact, ora și ziua nu le va afla nimeni, dar cei ce aparțin de Biserica-Mireasă Îl vor întâmpina pe Mire. Toate discuțiile și predicile despre cele șapte tunete nu sunt de la Dumnezeu.

Noțiunea de "leu" folosită pentru Domnul, nu este pusă niciodată în legătură cu Biserica nou-testamentară. Abia la deschiderea cărții tainice, El se prezintă ca Leul din seminția lui Iuda care a biruit totul (Apoc. 5, 5). Diferitele texte din Cuvântul profetic unde apare Cuvântul-cheie "răcnește", descris ca în Apoc. 10, aruncă o lumină puternică asupra acestui eveniment în legătură cu Israelul:

"Domnul va răcni de sus; din Locașul Lui cel Sfânt va face să-l răsunе glasul; va răcni împotriva locului locuinței Lui; va striga, ca cei ce calcă în teasc, împotriva tuturor locuitorilor pământului ..." (Ier. 25, 30b).

"Ei vor urma pe Domnul, ca pe un leu care va răcni; căci El însuși va răcni, și copiii vor alerga tremurând de la apus" (Osea 11, 10).

"Domnul răcnește din Sion, glasul Lui răsună din Ierusalim, de se zguduie cerurile și pământul. Dar Domnul este scăparea poporului Său, și ocrotirea copiilor lui Israel." (Ioel 3, 16).

"Domnul răcnește din Sion, glasul Lui răsună din Ierusalim. Pășunile păstorilor jălesc, și vârful Carmelului este uscat." (Amos 1, 2).

Atunci când Domnul va pune picioarele Lui pe mare și pe pământ după încheierea slujbei celor doi prooroci și glasul Lui va răsună, cei 144.000 de pecetluiți se vor afla pe muntele Sionului (Apoc. 14, 1).

Abia în momentul în care Domnul va răcni ca un leu, cele șapte tunete — nu șapte predicatori — vor face să se audă glasurile lor.

"Și când au făcut cele șapte tunete să se audă glasurile lor, eram gata să mă apuc să scriu; și am auzit din cer un glas care zicea: ,Pecetluiește ce au spus cele șapte tunete, și nu scrie ce au spus!'" (Apoc. 10, 4).

Ce au vorbit cele șapte tunete nu a fost preluat de cartea proorociilor — nu a fost scris, astfel nu este o parte din Sfânta Scriptură, a Cuvântului lui Dumnezeu care trebuie citit, predicat, auzit și crezut (Apoc. 1, 3). Amin. Vestitorii sunt datori numai față de Cuvântul scris al lui Dumnezeu (2. Tim. 4, 1-5). Chiar și descoperirea tuturor tainelor se referă numai la Cuvântul scris. "Cele nescrise" rămân o taină a lui Dumnezeu, care va face la timp ceea ce a hotărât și a vorbit El (Deut. 29, 29). La darea legii

din Exod 20, în Iov, în Psalmi, în Ioan 12 și în Apocalipsa ne este descris glasul lui Dumnezeu ca lovitură de tunet.

Cei ce adaugă ceva la mărturia încheiată a Scripturii, chiar și la Apocalipsa, sunt amenințați că vor trece prin necazul cel mare și vor trebui să sufere urgiile care vor veni peste ei (Apoc. 22, 18-19). Fiecare speculație — și aceea despre cele șapte tunete — rămâne ceea ce este, și anume o presupunere. Tot ce este predicat și scris despre această temă este inutil și rezultă din închipuirea proprie. În realitate nu știe nimeni ce conținut au cele șapte tunete. Domnul Dumnezeu a rânduit totul astfel, și evenimentul acesta l-a ținut ascuns în știința Lui dinainte. Și în cazul acesta Dumnezeu va fi propriul Său interpret: EL va permite ca totul să se întâmple conform desfășurării rânduite de El însuși.

Un alt Cuvânt-cheie la acest eveniment puternic, este jurământul exprimat. *"Și îngerul, pe care-l văzusem stând în picioare pe mare și pe pământ, și-a ridicat mâna dreaptă spre cer, și a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul și lucrurile din el, pământul și lucrurile de pe el, marea și lucrurile din ea, că nu va mai fi nici o zăbavă, ci că în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi proorocilor."* (10, 5-7).

Conform capitolelor 8 și 9 primii șase îngeri sunaseră deja din trâmbițele lor. Trâmbițarea care va urma, a îngerului al șaptelea, este anunțată în mod deosebit, pentru că atunci se întâmplă ceva ieșit din comun. Formularea vechitestamentară "robilor Săi proorocilor" arată că aici este vorba despre Israel și nu despre Biserica noutestamentară, altfel ar fi aici formularea "apostolilor și proorocilor Săi" (Ef. 3, 5 ș. a.).

Proorocul Daniel a avut voie să vadă sfârșitul timpului din urmă, la fel și pe Îngerul care făcuse jurământul. El a întrebat: *"Cât va mai fi până la sfârșitul acestor minuni?" și am auzit pe omul acela*

îmbrăcat în haine de in, care stătea deasupra apelor râului; el și-a ridicat spre ceruri mâna dreaptă și mâna stângă, și a jurat pe Cel ce trăiește veșnic, că va mai fi o vreme, două vremuri, și o jumătate de vreme, și că toate aceste lucruri se vor sfârși când puterea poporului Sfânt va fi zdrobită de tot." (Dan. 12, 6+7).

Asemănarea acestor două texte nu poate fi trecută cu vederea și nu are voie să fie ignorată. În timpul lui Daniel îngerul a ridicat ambele mâini pentru că nu era încă deschisă cărticica în mâna Sa și a jurat pe Cel ce este veșnic viu. În Apocalipsa, El ridică numai mâna Sa dreaptă spre cer pentru că în mâna cealaltă se afla cartea tainică, și jură pe Cel ce este veșnic viu. Proorocului Daniel i se descoperise că de la momentul jurământului amintit și până la sfârșit, atunci când puterea distrugătorului poporului Sfânt este la sfârșit, ar mai fi trei ani și jumătate. Lui Ioan i s-a spus: "*Nu va mai fi nici o zăbavă.*" Ambele sunt corecte. Din momentul acela începe numărătoarea inversă — până la sfârșitul acestei civilizații.

Domnul vine deci ca Înger al legământului și răcnește ca un leu, însă după aceasta El se descoperă celor 144.000 ca Miel, prin care este arătată răscumpărarea lor. Deja la deschiderea cărții, noi L-am văzut ca Leu și ca Miel (cap. 5, 5+6). Atunci aleșii din Israel vor privi înspre Cel pe care L-au străpuns (Zah. 12, 10). După încheierea slujbei celor doi prooroci, ei se află în plinătatea numerică pe muntele Sionului. În timpul când Israelul îl recunoaște pe Mesia, ei văd intențiile puterii Anticristului și legământul dintre el și Israel va fi rupt (Dan. 9, 27).

După aceasta mai sunt trei ani și jumătate din necazul cel mare până la sfârșitul acestei epoci. Conform Apoc. 11, 15, trâmbița îngerului al șaptelea despre care se spune în cap. 10, conține vestirea domniei împărătești, de aceea este vorba despre "glasul" îngerului al șaptelea. Primele șase conțin numai judecăți — nici o vestire, nici un glas.

Așa de sigur cum prin "vocea" îngerului al șaptelea s-au făcut de cunoscut toate tainele prin care Biserica-Mireasă este adusă la desăvârșire, până la chemarea de la miezul nopții: "Iată Mirele, ieșiți să-L întâmpinați!", tot așa urmează și sunetul trâmbiței a șaptea pentru vestirea domniei împărătești.

Îngerul al șaptelea pentru Biserică aduce conform Apoc. 3, 11-22 ultimul mesaj de restituire. Prin slujba lui au fost descoperite toate tainele din Vechiul și Noul Testament, de la Moise până la Apocalipsa. În Apocalipsa 10 nu este scris despre multele taine din Cuvânt care vor fi descoperite și încheiate în legătură cu cel "*... care va suna din trâmbița lui ...*", ci despre singura "*taină a lui Dumnezeu*", care este Hristos (Col. 2, 2b-3), în care se află toată împlinirea planului de mântuire al lui Dumnezeu și care va ajunge atunci la desăvârșire. În felul acesta El a transmis aceasta cu încredere robilor Săi, proorocilor din Vechiul Testament, apostolilor și slujitorilor din Noul Testament.

Această taină a lui Dumnezeu i-a fost descoperită de la început Bisericii, așa cum relatează Pavel: "*și fără îndoială mare este taina evlaviei ... , Cel ce a fost arătat în trup ...*" (1. Tim. 3, 16 ș. a.). Numai Israelul nu a putut să vadă. Dar atunci se va întâmpla ca această taină de necuprins a lui Dumnezeu în Hristos, Mesia al lor, să fie recunoscută de ei. Abia în timpul respectiv li se va descoperi, iar mährama care se află peste inimile lor (2. Cor. 3, 15-16), va fi înlăturată. Atunci când îngerul al șaptelea, cum este anunțat în cap. 10, va trâmbița în Apoc. 11, atunci se va întâmpla. Atunci va fi proclamată domnia împărătească și taina lui Dumnezeu va ajunge la încheiere.

Ioan mănâncă acea cărticică dulce-amară

"Și glasul, pe care-l auzisem din cer, mi-a vorbit din nou, și mi-a zis: ,Du-te de ia cărticica deschisă din mâna îngerului, care stă în picioare pe mare și pe pământ !' M-am dus la înger, și i-am cerut să-mi dea cărticica. ,Ia-o', mi-a zis el, ,și mănâncă-o; ea îți va amări pântecele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea.' Am luat cărticica din mâna îngerului, și am mâncat-o: în gura mea a fost dulce ca mierea; dar, după ce am mâncat-o, mi s-a umplut pântecele de amărăciune. Apoi mi-au zis: ,Trebuie să proorocești din nou cu privire la multe noroade, neamuri, limbi și împărați.'" (vers. 8-11).

Din acest context rezultă ce importanță are mâncarea cărții. O trăire asemănătoare ne relatează și proorocul Ezechiel (cap. 2, 8 până cap. 3, 3). În ambele cazuri s-a arătat simbolic că bărbaiii lui Dumnezeu mănâncă sulul cărții, și anume că trebuie să accepte Cuvântul pentru a putea să-l dea mai departe. După aceea văzătorul a proorocit, prin însărcinarea lui Dumnezeu, popoarelor și împăraților. Să luăm seama: aici nu este vorba despre vestirea Evangheliei, ci de proorociile despre popoare. Aceasta este o diferență mare. Cei doi prooroci din Apoc. 11 nu vor predica popoarelor — ei vor predica pentru Israel, dar vor prooroci despre popoare. Acum le este predicată Evanghelia veșnic valabilă ca mărturie tuturor neamurilor (Mat. 24, 14). În timpul slujbei lor răsună "Așa vorbește domnul" către popoarele pământului care vor fi lovite de urgii grele.

A doua vedenie: **Măsurarea templului și slujba celor doi prooroci**

În capitolul 11 ne este arătat mai întâi foarte clar ce se întâmplă în timpul celor trei ani și jumătate de pe urmă, când templul va fi deja construit. Dreptul internațional protejează de fapt casele de rugăciune, însă nu și terenul din jurul lor. Din cauza aceasta curtea de afară va fi cedată neamurilor în timpul celor trei ani și jumătate de necaz.

"Apoi mi s-a dat o trestie, asemenea unei prăjini, și mi s-a zis: ,Scoală-te și măsoară Templul lui Dumnezeu, altarul și pe cei ce se închină în el. Dar curtea de afară a Templului lasă-o la o parte nemăsurată; căci a fost dată Neamurilor, care vor călca în picioare Sfânta cetate patruzeci și două de luni." (vers. 1-2).

Aici este vorba despre timpul de necaz și prigoană de după primii trei ani și jumătate în care cei doi prooroci își îndeplinesc însărcinarea lor și se construiește templul. Este o împărțire desăvârșită a timpului și o descriere concretă. Chiar și altarul de jertfă a fost măsurat. Aceasta ne amintește direct de Dan. 9, 27 unde la jumătatea săptămânii va înceta jertfa și darul de mâncare.

Proorocul Ezechiel a văzut acest Templu și toate amănuntele de acolo în cap. 40-47. Descrierea ne face clar că și templul viitor va fi construit la fel cum a fost primul. Al treilea Templu, casa lui Dumnezeu în Ierusalim, va fi zidit din nou în locul de odinioară și va fi în împărăția de o mie de ani. Despre aceasta mărturisesc mai multe texte biblice (Isa. 2, 2-3; Isa. 56, 7; Ez. 47; Hagai 2, 9; Zah. 14, 20-21; Apoc. 7, 15 ș. a.). Muntele templului este o parte din Sion, de aceea sunt arătați cei 144.000 pe muntele Sionului.

Împărțirea timpului și descrierea împrejurărilor însoțitoare ale diferitelor evenimente sunt atât de deslușite încât ar trebui să fie clare și cuprinzătoare pentru fiecare. În ceea ce privește slujba celor doi prooroci, este stabilit timpul lor de trei ani și jumătate: *"Voi da celor doi marturi ai mei să proorocească, îmbrăcați în saci, o mie două sute șase zeci de zile." (vers. 3).*

Indiferent dacă în Scriptură se folosește noțiunea de timp de patru zeci și două de luni sau o mie două sute șazeci de zile sau o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme sau un an și doi ani și o jumătate de an — întotdeauna este vorba despre o jumătate din a șaptezecă săptămână a lui Daniel. Trebuie să fim atenți la

aceste evenimente anunțate dinainte, ca acestea să fie rânduie în jumătatea corectă.

Cei doi prooroci unși cu Duhul sunt denumiți și "măslini". Proorocul Zaharia îi văzuse în cap. 4, 11-14 în dreapta și în stânga sfeșnicului. Faptul că ei stăteau lângă sfeșnic înseamnă că slujba lor nu cade în timpul Bisericii. Ei se ridică după desăvârșirea și plecarea Bisericii-Mireasă, și abia după aceea va fi salvat Israelul (Fap. 15, 14-16; Rom. 11, 25 ș. a.).

Cine observă slujba lor, trebuie să se gândească nemijlocit la Moise și la Ilie, la Cuvântul cărora Dumnezeu a lucrat, așa încât la Moise au venit urgii groaznice peste Egipt (Exod 7-12), când apa a fost transformată în sânge. În slujba lui Ilie cerul a fost închis trei ani și jumătate, și a căzut foc din cer (2. Împ. 1). Ambele se repetă în slujba celor doi prooroci. Din viața lui Enoh nu rezultă ce se întâmplă în slujba celor doi martori. El a fost al șaptelea patriarh de la Adam (Gen. 5, 19-24; Iuda 14; Evrei 11, 5-6) și un tablou desăvârșit care arată spre credincioșii adevărați care trăiesc în epoca a șaptea, ultima epocă a Bisericii, care nu vor mai vedea moartea, ci vor fi transformați și răpiți (1. Cor. 15, 51-57; 1. Tes. 4, 13-17 ș. a.).

Moise și Ilie au fost aceia care au venit pe muntele schimbării la față și au vorbit cu Domnul (Mat. 17 ș. a.). Amândoi sunt amintiți în ultimele versete din Vechiul Testament, în proorocul Maleahi. Moise, care a scris cele cinci cărți din Tora, este pentru evrei cel mai mare prooroc, și Ilie este cel mai important prooroc pentru ei, deoarece după crezul religiei iudaice, conform Scripturii, el se va ridica înaintea venirii lui Mesia.

Proorocul Isaia îi descrie ca eroi, ca trimiși care se roagă pentru pace. Chiar după versetul următor este amintită ruperea legământului: *"Iată, vitejii strigă afară; solii păcii plâng cu amar. Drumurile sunt pustii; nimeni nu mai umblă pe drumuri. Asur a*

rupt legământul, disprețuiește cetățile, nu se uită la nimeni." (Isa. 33, 7-8).

"Acum Mă voi scula, — zice Domnul, — acum Mă voi înălța, acum Mă voi ridica. Păcătoșii sunt îngroziți, în Sion, un tremur a apucat pe cei nelegiuți, care zic: ‚Cine din noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor?‘ ‚Cine din noi va putea să rămână lângă niște flăcări veșnice? ‘Ochii tăi vor vedea pe Împărat în strălucirea Lui, vor privi țara în toată întinderea ei." (Isa. 33, 10+14+17).

"Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului, un duh de îndurare și de rugăciune, și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, și-L vor plânge amarnic, cum plânge cineva pe un întâi născut." (Zah. 12, 10).

Unșii lui Dumnezeu sunt "vitejii lui Dumnezeu", ei au putere dumnezeiască absolută. Ceea ce ei exprimă în Numele Domnului, se întâmplă. Sarcina lor nu constă doar în a-i chema afară pe cei 144.000, ci și de a pronunța judecățile peste popoare și de a prooroci, cum este spus la sfârșitul capitolului 10.

După împlinirea sarcinii lor, ei vor fi uciși. *"Și locuitorii de pe pământ se vor bucura și se vor veseli de ei; și își vor trimite daruri unii altora, pentru că acești doi prooroci chinuieră pe locuitorii pământului." (vers. 10).*

Oamenii din toate popoarele și limbile vor vedea trupurile lor moarte. Până nu demult, criticii Bibliei au dat din cap în special asupra acestui text și s-au întrebat cum de va fi posibil așa ceva. Astăzi este într-adevăr posibil prin transmisie televizată pentru ca toată lumea să vadă trupurile lor moarte, și astfel Biblia are dreptate și în acest punct până la sfârșit, da, până în veșnicie.

"Dar după cele trei zile și jumătate, duhul de viață de la Dumnezeu a intrat în ei, și s-au ridicat în picioare, și o mare frică a apucat pe cei ce i-au văzut. și au auzit din cer un glas tare, care le zicea: ,Suiți-vă aici!' și s-au suit într-un nor spre cer; iar vrăjmașii lor i-au văzut. În clipa aceea s-a făcut un mare cutremur de pământ , și s-a prăbușit a zecea parte din cetate. șapte mii de oameni au fost uciși în cutremurul acesta de pământ . și cei rămași, s-au îngrozit și au dat slavă Dumnezeului cerului." (vers. 11-13).

Trâmbița a șaptea — Bucuria biruinței în cer **Începutul împărăției pe pământ**

După ce Ioan a văzut tot ce se întâmplă în legătură cu slujba celor doi martori, el a văzut sfârșitul epocii respective și redă ce se întâmplă în timpul trâmbiței îngerului al șaptelea:

"Îngerul al șaptelea a sunat din trâmbiță. și în cer s-au auzit glasuri puternice, care ziceau: ,Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. și El va împărăți în vecii vecilor.' și cei douăzeci și patru de bătrâni, care stăteau înaintea lui Dumnezeu pe scaunele lor de domnie, s-au aruncat cu fețele la pământ , și s-au închinat lui Dumnezeu, și au zis: ,Îți mulțumim Doamne, Dumnezeule, Atotputernice, care ești și care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare, și ai început să împărățești." (vers. 15-17).

Cum este anunțat în Apoc. 10, în timpul acela se va încheia taina lui Dumnezeu în Hristos și El va începe domnia Sa împărătească. Atunci El va face dreptate peste popoare la judecata temporară și îi va judeca pe morții care vor învia înainte de începerea împărăției de o mie de ani. EL îi va răsplăti pe robii

Săi prooroci, și pe toți sfinții Săi care s-au temut de Numele Lui și au rămas credincioși până la moarte în timpul necazului cel mare.

"Neamurile se mâniaseră, dar a venit mânia Ta; a venit vremea să judeci pe cei morți, să răsplătești pe robii Tăi prooroci, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău, mici și mari, și să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul!" (vers. 18). La tema diferitelor judecăți înainte de începerea împărăției de domnie, există texte corespunzătoare: Isa. 2, 2-4; Mica 4, 1-5; Mat. 25, de la 31; Dan. 7, 9-14; Apoc. 20, 4-6 ș. a.).

Judecățile de dinainte și cea de după împărăție ne sunt descrise cu toate amănuntele. Mai întâi vor apare toți cei răpiți înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. Ei trebuie să fie judecați, chiar dacă sunt destinați pentru serbarea nunții și după aceea pentru judecarea lumii și domnia împreună cu Domnul. Pavel scrie: *"... Căci toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. ... Așa că fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu."* (Rom. 14, 10-12).

Mai departe el spune: *"Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul, pe care-l va fi făcut când trăia în trup."* (2. Cor. 5, 10).

"Nici o faptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia, cu care avem a face." (Evrei 4, 13).

Pavel era sigur de relația sa cu Dumnezeu, dar el Îl vedea pe Domnul și ca Judecătorul lui, care la fiecare judecată va pronunța un verdict drept. El a mărturisit înainte de plecarea lui: *"De-acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în «ziua aceea», Domnul, Judecătorul cel drept. și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit «venirea Lui.»"* (2. Tim. 4, 8).

Înainte de a veni pe tron ca să stăpânească, un împărat este încoronat. Când Domnul va veni jos după nuntă, pentru a decide

ultima luptă și să ia în primire împărăția, capul Lui va fi încununat cu cununii împărătești (Apoc. 19, 12). Toți care vor domni împreună cu El, care sunt destinați pentru împărăția Lui, vor fi încununați înainte de a putea sta împreună cu El pe tronul Său.

Dacă toți credincioșii ar fi conștienți că vor apărea înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, atunci curînd ar arăta altfel situația în Biserică. Ar veni teamă de Dumnezeu și bună cuviință în discuțiile și în viața lor. *"Vă spun că, în ziua judecății, oamenii vor da socoteală de orice Cuvînt nefolositor, pe care-l vor fi rostit. Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, și din cuvintele tale vei fi osîndit."* (Mat. 12, 36-37). *"Domnul va judeca pe poporul Său."* (Evrei 10, 30). În versetele dinainte ne este spus cine sunt acești credincioși și ce au făcut ei.

Nimic nu va rămâne neclarificat, nici o întrebare nu va rămâne fără răspuns, nici o problemă nerezolvată. *"De aceea să nu judecați nimic înainte de vreme, pînă va veni Domnul, care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric, și va descoperi gândurile oamenilor. Atunci, fiecare își va căpăta lauda de la Dumnezeu."* (1. Cor. 4, 5).

Apostolul a ordonat corespunzător aceste judecăți diferite și despărțite în timp. El îi scrie lui Timotei care era lucrător împreună cu el: *"Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus, care are să judece viii și morții, și pentru «arătarea» și «Împărăția Sa»."* (2. Tim. 4, 1).

Pavel s-a referit la arătarea lui Hristos când a zis că Judecătorul cel drept îi va da cununa neprihănirii, dar nu numai lui, ci tuturor celor ce vor fi iubit arătarea Lui (venirea). Din aceștia face parte și Biserica-Mireasă. Dar el se referă și la judecarea celor vii și morți pentru Împărăția Sa, deci înainte de împărăția de o mie de ani.

Și lucrarea fiecărui credincios și lucrarea din Împărăția lui Dumnezeu va fi dată pe față. *"... lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: ziua Domnului o va face cunoscut, căci se va descoperi în foc. și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia."* (1. Cor. 3, 13).

În timpul respectiv — după nuntă, înainte de începerea Împărăției Lui — Domnul împlinește amândouă părțile din 2. Tes. 1, 7-10, pe de-o parte cu necredincioșii, pe de altă parte cu credincioșii:

"... și să vă dea odihnă atât vouă, care sunteți întristați, cât și nouă, la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacăra de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică, de la fața Domnului și de la slava puterii Lui, când va veni, în ziua aceea, ca să fie proslăvit în sfinții Săi, și privit cu uimire în toți cei ce vor fi crezut ..."

Prin învățătură falsă cu referire la Ioan 5, 24 și texte asemănătoare, mulți credincioși trăiesc cu impresia că ei nu trebuie să apară niciodată la o judecată și de aceea fac și lasă ceea ce vor. Expresiile corespunzătoare ale Domnului nostru se referă foarte clar la ultima judecată, la care cei ce au avut parte de prima înviere, nu mai trebuie să apară. Versetul 24 trebuie privit în legătură cu versetul 29: *"Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață..."* Această judecată este judecata de apoi care se referă la judecata de sfârșit.

"Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată." (cap. 5, 24-29). Prima înviere este descrisă de Domnul nostru ca "învierea pentru viață", și a doua ca

"învierea pentru judecată". Desigur că gloata aleasă a întâi lor născuți nu va apărea în fața judecății de sfârșit.

Proorocul Isaia a văzut în Duhul ce se va întâmpla, înainte de domnia împărătească, cu oștirea de sus care a fost aruncată împreună cu Satana. *"În ziua aceea, Domnul va pedepsi oștirea de sus, iar pe pământ pe împărații pământului. Aceștia vor fi strânși ca prinși de război și puși într-o temniță, vor fi închiși în gherle și, după un mare număr de zile, vor fi pedepsiți. Luna va fi acoperită de rușine, și soarele de groază; căci Domnul oștirilor va împărăți pe muntele Sionului și la Ierusalim, strălucind de slavă în fața bătrânilor Lui."* (Isa. 24, 21-23).

Îngerii și oamenii decăzuți de la Dumnezeu, care s-au răzvrătit într-un mod deosebit împotriva Lui, vor fi judecați la această judecată temporară și închiși, așa cum este scris, "după un număr mare de zile vor fi pedepsiți", și anume după cei o mie de ani, la judecata de apoi, la ultima judecată. Și Satana va fi legat pentru acest timp de o mie de ani și va fi aruncat în adânc (Apoc. 20, 1-2).

Proorocul a spus cu privire la martiri, care de asemenea au parte de prima înviere: *"Să învie dar morții Tăi! Să se scoale trupurile mele moarte! — Treziți-vă și săriți de bucurie, cei ce locuiți în țărână!"* (vezi și Dan. 12, 2) ... *Căci iată, Domnul iese din locuința Lui, să pedepsească nelegiuirile locuitorilor pământului; și pământul va da sângele pe față, și nu va mai acoperi uciderile."* (Isa. 26, 19+21). Trebuie să se dea atenție, că aici este vorba despre acei care în trecut și în viitor vor muri în urma prigoanei (Apoc. 6, 9-11; 13, 15; 18, 24; 20, 4).

Aici nu este vorba despre oameni care au murit și au fost îngropați, aici nici nu se deschid morminte. Nu este învierea generală a morților, ci așa cum reiese din context, sunt martirii care au pecetluit credința cu viața lor, și deseori au fost îngropați

într-un loc oarecare. Cine a luat parte și s-a făcut vinovat de aceasta, va fi tras la răspundere de însuși Domnul. Din "Să învie dar morții Tăi! Să se scoale trupurile mele moarte!" reiese răspunsul clar că acești oameni sunt proprietatea lui Dumnezeu. Sufletelor din pecetea a cincea li s-a spus să mai rabde până se va împlini numărul tovarășilor lor de slujbă și al fraților lor, care vor fi omorâți și ei ca martiri.

Și proorocul Ezechiel a proorocit despre aceasta în cap. 37, 1-10: "*... voi pune un duh în voi, și veți învia. Și veți ști că Eu sunt Domnul ... Duhule, vino din cele patru vânturi, suflă peste morții aceștia, ca să învieze!*" (vers. 6b+9b). Aceasta este pentru viitor și se referă la acei care în timpul prigoanei vor fi omorâți în vale.

Partea a doua (vers. 11-14) este deja trecut. Acolo este vorba de repetate ori despre deschiderea mormintelor: "*Așa vorbește Domnul Dumnezeu: — Iată vă voi deschide mormintele, vă voi scoate din mormintele voastre, poporul Meu, și vă voi aduce iarăși în țara lui Israel. Voi pune Duhul Meu în voi, și veți trăi; vă voi așeza iarăși în țara voastră, și veți ști că Eu, Domnul, am vorbit și am și făcut, — zice Domnul.*" (vers. 12+14).

Aceasta s-a întâmplat la învierea Domnului nostru conform Mat. 27, 51-56 și se referă la toți sfinții aleși din timpul Vechiu-lui Testament. "*... mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților care muriseră, au înviat. Ei au ieșit din morminte, după învierea Lui, au intrat în Sfânta cetate, și s-au arătat multora.*"

Conform Apoc. 20, 4 martirii sunt morții din necazul cel mare care nu învie din morminte, ci primesc viață și iau parte la împărăția de o mie de ani.

La sfârșitul acestui capitol se scoate în evidență încă o dată ca dovadă legământul cu Israelul. În cap. 10 Îngerul legământului s-a pogorât. Aici devine vizibil în cer chivotul legământului:

"Și Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis: și s-a văzut chivotul legământului Său, în Templul Său. și au fost fulgere, glasuri, tunete, un cutremur de pământ, și o grindină mare." (cap. 11, 19).

Femeia învăluită în soare
Hristos și ai Săi
Satana — balaurul roșu și însoțitorii lui

Capitolul douăsprezece este tălmăcit diferit de către teologii Bibliei. Părerile despre "femeia" descrisă în acest text încep cu Israelul, până la Maria și la Biserică.

Și aici este necesară o observare atentă a tuturor detaliilor. Dacă nu se încadrează corect fiecare detaliu în tabloul general, atunci ceva nu corespunde. Tâlcuirile de până acum nu spun adevărul. În introducere ni se spune:

"În cer s-a arătat un semn mare: o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare, și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap. Ea era însărcinată, țipa în durerile nașterii, și avea un mare chin ca să nască." (vers. 1-2).

Cine spune că aici este vorba despre Maria și Isus, trebuie să se gândească la faptul că Ioan a văzut pe insula Patmos lucruri viitoare și nu trecute. Nici celelalte împrejurări amintite nu s-au împlinit cu Maria și Isus. Maria nu a fugit în pustiu, iar Isus nu a fost răpit după nașterea Sa, ci S-a înălțat la cer abia după ce a împlinit răscumpărarea și a înviat. Niciodată nu se vorbește despre El că a fost "răpit" sau "luat" ca despre Enoh și Ilie, ci numai că "s-a înălțat la cer"; de aici și noțiunea "înălțarea Domnului".

În Vechiul Testament, Israelul este simbolizat de mai multe ori printr-o femeie care este în legământ cu Dumnezeu (Ier. 3, 6+11; Osea 2, 4 ș. a.). Dumnezeu folosește exemple naturale și de înțeles. EL vorbește despre logodnă și credincioșie (Osea 2, 20), despre logodnică și soție (Isa. 62, 4). În Isaia 54, 5-10 Domnul spune cu referire la Israel:

"... căci Făcătorul tău este bărbatul tău: Domnul este Numele Lui, și Răscumpărătorul tău este Sfântul lui Israel. El se numește Dumnezeuul întregului pământ , căci Domnul te cheamă înapoi ca pe o femeie părăsită și cu inima întristată, ca pe o nevestă din tinerețe, care a fost izgonită, zice Dumnezeuul tău."

În Noul Testament este vorba despre Mireasă și Mire (Ioan 3, 29 ș. a.) și despre nuntă (Mat. 25 ș. a.). Femeia pe care a văzut-o Ioan aici poate fi numai Biserica noutestamentară, care bineînțeles a început cu Israel în Ierusalim, pe pământ iudaic. Relația lui Dumnezeu cu poporul Său, sub denumirea de «femeie», exprimă dragostea Sa în unirea cu Biserica Sa (Ef. 5, 29-32). Isus pune sămânța Cuvântului Său în Biserica Sa, pentru ca prin nașterea din nou să se nască fii și fiice ale lui Dumnezeu.

Soarele cu care este învăluită Biserica, arată înspre Răscumpărătorul însuși. EL este de fapt soarele dreptății care o învăluie în timpul Noului legământ în lumină și căldură.

Luna de sub picioarele ei simbolizează Biserica ancorată tare de stânca Cuvântului dumnezeiesc al Vechiului legământ. După cum luna reflectă lumina soarelui, tot așa strălucește Vechiul Testament în lumina soarelui prin împlinirea noutestamentară a întregului Cuvânt profetic (Ef. 2, 20-22).

Cununa cu cele douăsprezece stele înseamnă că Biserica noutestamentară este încununată cu învățătura celor douăsprezece apostoli. Cele șapte stele din mâna Domnului

înviați au fost cei șapte îngerii ai celor șapte Biserici (Apoc. 1, 20). Cele douăsprezece stele din cununa ei arată că Biserica este vrednică de rânduiala divină-împărătească și poartă învățătura celor doisprezece apostoli (Fap. 2, 42). Conform mărturiei Sfintei Scripturi, la sfârșit, Biserica lui Hristos se va întoarce la învățătura și practica originală a apostolilor, pentru a fi găsită la venirea Lui în această stare.

Despre femeie se spune că era însărcinată și se afla în durerile nașterii. și acest tablou foarte natural despre o femeie care a primit sămânța pentru a naște o viață nouă, are o însemnătate duhovnicească. Maria, ca fecioară, a fost aleasă pentru a primi sămânța divină și pentru a naște Cuvântul devenit trup, pe Fiul lui Dumnezeu. Ea este descrisă și ca femeie în Gen. 3, 15 și în Ioan 2, 4. Tot așa este și Biserica; ea a devenit dintr-o fecioară curată o femeie (2. Cor. 11, 2), prin depunerea seminței divine a Cuvântului în ea. Din ea se va naște copilul de parte bărbătească — gloata biruitorilor. De parte bărbătească înseamnă major duhovnicește, matur. Planul lui Dumnezeu cu Biserica ajunge la desăvârșire, dar în ultima fază se desfășoară paralel cu Israelul. La chemarea afară, Dumnezeu a numit Israelul "fiul întâi născut": *"Așa vorbește Domnul: ,Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut.' Îți spun: ,Lasă pe fiul Meu să plece, ca să-Mi slujească ..."* (Exod 4, 22-23a).

În Isaia 66, 7-9 găsim descris într-o desfășurare dublă: *"Înainte ca să simtă dureri, a născut, și înainte ca să-i vină suferințele, a dat naștere unui fiu."*

În acest verset este vorba despre copilul de parte bărbătească, în următorul verset despre nașterea duhovnicească a Israelului: *"Cine a auzit vreodată așa ceva? Cine a văzut vreodată așa ceva? Se poate naște oare o țară într-o zi? Se naște un neam așa dintr-o dată? Abia au apucat-o muncile, și fiica Sionului și-a și născut fiii!"*

Despre amândouă este scris în acest text, despre durerile nașterii și despre suferințe: despre nașterea copilului de parte bărbătească și despre neamul care se naște dintr-o dată (vers. 7-8). Adunarea iudeilor se împlinește pe parcursul secolelor, chemarea celor 144.000 pe parcursul anilor, descoperirea lui Mesia se întâmplă într-o singură zi. În același loc, în același timp Îl vor vedea pe Acela pe care L-au răstignit, și astfel vor primi viață din Dumnezeu (Osea 6, 1-3).

Când copilul de parte bărbătească va ajunge la "înălțimea staturii plinătății lui Hristos" (Ef. 4, 13), balaurul cu șapte capete se va așeza înaintea Bisericii "*pentru ca să-i mănânce copilul, când îl va naște*" (Apoc. 12, 4). Satana, balaurul cel bătrân, a fost aruncat din cer (Ioan 12, 31; Luca 10, 18) și și-a așezat scaunul de domnie pe pământ (Apoc. 13, 1-2). Aici este vorba despre "scaunul" vrăjmașului lui Dumnezeu, dușmanul de moarte al Israelului și al Bisericii lui Isus Hristos.

Cu privire la femeie, se spune: "*Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier. Copilul a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie.*" (Apoc. 12, 5). Israelul nu va fi răpit, pocăința lor pentru Hristos, Mesia, se împlinește după răpirea Bisericii Mireasă.

Este impresionant să vezi cu câtă exactitate a dictat Duhul Sfânt Cuvântul. Copilul de parte bărbătească este destinat pentru cârmuirea neamurilor, dar mai întâi este răpit. Succesiunea exactă este: prima dată vine răpirea și nunta în cer, și după aceea domnia pe pământ împreună cu Hristos. Trebuie să fim atenți că făgăduința "*să cârmuiască toate neamurile*" a fost dată biruitorilor. Ea nu este valabilă numai pentru Mântuitor, ci și pentru mântuiții care sunt destinați să domnească cu El. "*Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele, îi voi da stăpânire peste Neamuri. Le va cârmui cu un toiag de fier ...*" (Apoc. 2, 26-27).

Cheia pentru înțelegerea corectă a acestei făgăduințe din cap. 12 este în Cuvântul citat mai sus. După răpirea copilului de parte bărbătească, femeia — Biserica, a fugit în pustie, și anume pentru un timp de exact trei ani și jumătate. *"și femeia a fugit în pustie, într-un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo, o mie două sute șase zeci de zile."* (Apoc. 12, 6).

Ca și în evanghelii, unde El ca Fiul omului a împlinit slujba profetică, astfel întâlnim și în Apocalipsa pildele Domnului nostru. Gândul — însemnătatea care este ascunsă în toate tablo-urile, nu va fi descoperită tuturor, așa este dorința Învățătorului, ci numai celor cărora le este destinată. Domnul le-a vorbit ucenicilor: *"Pentru că vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției cerurilor, iar lor nu le-a fost dat."* (Mat. 13, 11).

"Isus a spus noroadelor toate aceste lucruri în pilde; și nu le vorbea de loc fără pildă, ca să se îplinească ce fusese vestit prin proorocul, care zice: ,Voi vorbi în pilde, voi spune lucruri ascunse de la facerea lumii.'" (Mat. 13, 34-35).

Aruncarea definitivă a balaurului
din cer pe pământ
Lupta lui Mihail și biruința împotriva Satanei

În clipa când are loc răpirea gloatei întâi lor născuți, Hristos ca Răscumpărător îi va lua pe răscumpărații Lui care au ajuns la desăvârșire, în slava cerească. Satana, pârâșul fraților, are acces în ceruri până în momentul acela, dar apoi va fi aruncat definitiv pe pământ împreună cu îngerii lui: *"Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și*

Satana, acela care înșeală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui." (vers. 7-9).

Remarcabil este că Mihail, căpetenia de seamă, împreună cu îngerii lui Dumnezeu s-au luptat împotriva Satanei și a cetei lui. Isus Hristos l-a biruit pe Golgota odată pentru totdeauna (Col. 2, 15) și nu se va ocupa a doua oară de el. EL ia gloata întâi lor născuți care este transformată în chipul Său, îi întâlnește în văzduh și îi ia sus la nunta Mielului. La înălțare are loc în văzduh ultima răzvrătire a Satanei, pârâșul fraților. Apoi Mihail, căpetenia de seamă, îl prinde pe dușmanul biruit și îl aruncă jos împreună cu întreaga lui ceată.

Nu există un alt text în Sfânta Scriptură, în care să fie descrise aceste legături așa de vizibil, cuprinzător și potrivit. Deși împărăția nu începe în acel moment, ci numai după nuntă, totuși, cum am amintit în alte contexte, este deja anunțată cu mare bucurie:

"Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: ,Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru, și stăpânirea Hristosului Lui; pentru că pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos."

Despre gloata biruitorilor s-a vorbit mai întâi la singular ca fiind "copilul de parte bărbătească"; apoi se pune la plural: "*Ei l-au biruit, prin sângele Mielului și prin Cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte.*" (vers. 11). Credința vie ancorată în Hristos este, pentru cel care o posedă cu adevărat, o biruință deplină asupra morții (1. Ioan 5). Există oameni pe pământ care au înțeles Cuvântul Domnului corect și îl trăiesc astfel. Credincioșii adevărați au murit împreună cu Hristos, iar viața lor este ascunsă împreună cu El în Dumnezeu (Col. 3, 3). Cine vrea să-și păstreze viața, o va pierde; dar cine o va pierde

din pricina Lui, acela o va găsi. Una din făgăduințele date biruitorilor spune: "*Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții.*" (Apoc. 2, 10).

În clipa când se duce gloata biruitorilor pentru a-și lua în primire locuințele în ceruri, Cel care-l împiedică pe "nelegiuit" să se arate, adică Duhul Sfânt în copilul de parte bărbătească, este luat din drum. Numai după aceea poate să se descopere fiul pierzării (2. Tes. 2). "De aceea bucurați-vă, ceruri, și voi care locuiți în ceruri! Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme." (Apoc. 12, 12).

În fiecare fază, care este limitată în timp, mânia Satanei se îndreaptă împotriva femeii prin instituția sa mondială anticreștină, după ce s-a născut copilul de parte bărbătească și a fost răpit "la Dumnezeu și tronul Său". Noțiunea de "parte bărbătească" înseamnă că acest grup a ajuns la înălțimea staturii plinătății lui Hristos (Ef. 4, 13). Gloata biruitorilor a fost născută ca Mireasă din întreaga Biserică — care a primit sămânța dumnezeiască a Cuvântului în calitate de femeie — și este răpită la nunta Mielului. Există numai o singură răpire a celor desăvârșiți care Îl vor întâlni ca Mireasă pe Mire și vor sărbători împreună cu El la nuntă. Ca "Mireasă", "copilul de parte bărbătească" nu este o singură persoană, ci se compune din numărul aleșilor. Aceștia formează "trupul Domnului", care se compune din mai multe mădulare (1. Cor. 12, 12-30).

Mânia Satanei va fi foarte mare după aruncarea lui definitivă din locurile cerești, "fiindcă știe că are puțină vreme". Aici este vorba despre timpul stabilit între răpire și începerea împărăției de o mie de ani.

Primul atac a fost împotriva "copilului de parte bărbătească", iar acum al doilea se îndreaptă împotriva femeii: "*Când s-a văzut*

balaurul aruncat pe pământ , a început să urmărească pe femeia, care născuse copilul de parte bărbătească." (vers. 13).

"Și cele două aripi ale vulturului celui mare au fost date femeii, ca să zboare cu ele în pustie, în locul ei unde este hrănită o vreme, vremi, și jumătatea unei vremi, departe de fața șarpelui." (vers. 14). Tabloul general este foarte clar: în primii trei ani și jumătate după răpire, Biserica din care se naște Mireasa, va fi păstrată și hrănită.

Expresia "pustiu" și în legătură cu aceasta "îngrijirea" trupească, este cunoscută de către toți cititorii Bibliei de la zilele lui Moise și a ieșirii Israelului din Egipt. În Neemia 9, 21 se spune: *"Patruzeci de ani ai avut grijă să-i hrănești în pustie, și n-au dus lipsă de nimic, hainele nu li s-au învechit, și picioarele nu li s-au umflat."*

Despre Israel spune Domnul mai departe: *"Am găsit pe Israel ca pe niște struguri în pustie, am văzut pe părinții voștri ca pe cele dintâi roade ale unui smochin, în primăvară ..."* (Osea 9, 10; Ier. 2, 1-3). *"De la smochin învățați pilda lui ..."* (Mat. 24, 32). Tot așa El a vorbit în legătură cu Israel care va fi chemat în pustiu: *"De aceea iată, o voi ademeni și o voi duce în pustie, și-i voi vorbi pe placul inimii ei."* (Osea 2, 14).

La Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile. EL, care a scos din Egipt un popor de șase sute de mii de bărbați, afară de femei și copii (Exod 12, 37), și patruzeci de ani s-a îngrijit de ei, este încă Același și așa cum este scris, va hrăni rămășița Bisericii trei ani și jumătate. Aripile vulturului celui mare arată înspre însuși Dumnezeu care îi poartă pe ai Săi. Cu privire la Israel este scris despre El:

*"Ca vulturul care își scutură cuibul,
Zboară deasupra puilor,
Își întinde aripile, îi ia,*

*și-i poartă pe penele lui:
Așa a călăuzit Domnul singur pe poporul Său,
și nu era nici un dumnezeu străin cu El.
L-a suit pe înălțimile țării,
și Israel a mâncat roadele câmpului,
I-a dat să sugă miere din stâncă,
Untdelemnul care iese din stânca cea mai tare,
Untul de la vaci și laptele oilor,
Cu grăsimea mieilor
A berbecilor din Basan și a țapilor ..." (Deut. 32, 11-14).*

Și psalmistul amintește aripile: "*Căci în Tine mi se încrede sufletul; la umbra aripilor Tale caut un loc de scăpare, până vor trece nenorocirile.*" (Ps. 57, 1b). "*El te va acoperi cu penele Lui, și te vei ascunde sub aripile Lui, ...*" (Ps. 91, 4). Domnul însuși îi cheamă pe ai Săi: "*Dar pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele neprihănirii, și tămăduirea va fi sub aripile Lui ...*" (Mal. 4, 2a).

Satana se mânie mai departe împotriva femeii și a seminței ei: "*Atunci șarpele a aruncat din gură apă, ca un râu, după femeie, ca s-o ia râul. Dar pământul a dat ajutor femeii. Pământul și-a deschis gura, și a înghițit râul, pe care-l aruncase balaurul din gură.*" (vers. 15-16). Conducerea pământească va interveni conform acestui Cuvânt și va opri râul prigonirii împotriva Bisericii, care vine din partea religiei.

După aceea, balaurul cel bătrân se va îndrepta plin de mânie împotriva celor din poporul Israel, care au devenit credincioși și au fost pecetluiți în timpul slujbei de trei ani și jumătate a celor doi martori. Ei fac parte din aceeași sămânță dumnezeiască și posedă mărturia lui Isus. "*Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Hristos.*" (vers. 17).

Faptul că la acest al treilea grup "rămășița seminței ei", nu este vorba despre o gloată dintre neamuri, reiese din descrierea, "*... care păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Hristos.*" Numai poporul Israel este adus în legătură cu poruncile și legea lui Dumnezeu. Biserica dintre neamuri este în Hristos și ajunge prin credință la neprihănire (Rom. 10, 4). Dătătorul de lege nu a venit să desființeze legea, ci s-a supus cerinței valabile, luând toate încălcările asupra Sa, suferind moartea care este plata păcatului (Rom. 6, 23). Așa cum s-a prezentat deja, există în planul de mântuire numai trei grupuri: copilul de parte bărbătească, femeia și Israelul. Împotriva lor se va lupta, pe rând, Satana.

Retrospectivă a vedeniilor lui Daniel **în legătură cu Apocalipsa**

De la cap. 13 până la cap. 19 găsim simboluri care sunt amintite deja în cartea lui Daniel și se potrivesc pentru timpul sfârșitului. Pentru o înțelegere mai bună vrem să privim doar pe scurt ce i s-a arătat.

El a văzut patru împărății mondiale care se succedau, simbolizate prin patru metale diferite, unite în forma unui chip mare (cap. 2). Lui i s-a făcut de cunoscut și însemnătatea chipului pe care l-a văzut. Dumnezeu Atotștiutor descoperă și astăzi tainele slujitorilor și proorocilor Lui. "*Ce cere împăratul este o taină pe care înțelepții, cititorii în stele, vrăjitorii și ghicitorii nu sunt în stare s-o descopere împăratului. Dar este în ceruri un Dumnezeu, care descoperă tainele ...*" (cap. 2, 27-28).

În cap. 7 proorocul Daniel a văzut dezvoltarea acestor împărății mondiale — simbolizate prin fiare — până la sfârșitul acestei civilizații. El a observat cum cele patru vânturi ale cerului au răscolit marea mondială, din care au ieșit apoi patru fiare. În limbajul profetic al simbolurilor este vorba despre marea popoarelor care este mișcată din toate cele patru puncte

cardinale, și din care au ieșit pe rând aceste împărății mondiale diferite. Țările folosesc diferite animale ca emblemă, așa cum i-au fost arătate proorocului.

"Aceste patru fiare mari, sunt patru împărați, care se vor ridica pe pământ ...Fiara a patra, este o a patra împărăție, care va fi pe pământ. Ea se va deosebi de toate celelalte, ..." (Dan. 7, 17+23).

Din Daniel 2 și 7 rezultă clar desfășurările istorice prezise. Împărățiile din cap. 2, 31-43 sunt identice cu cele descrise în cap. 7, 1-7. Prima împărăție este simbolizată printr-un leu, care în mod ciudat avea două aripi de vultur. Aceasta înseamnă: puterea nemăsurată a acestei împărății s-a ridicat de pe pământ și a biruit toate celelalte împărății dimprejur. Cele două aripi reprezintă cele două împărății unite Asiria/Babilon. Fiecare împărăție este reprezentată prin conducătorul ei, de aceea stă această fiară pe două picioare ca un om. Această primă "împărăție a fiarei" din cap. 7, 4 corespunde cu capul de aur din cap. 2, 38.

Împărăția a doua a fost simbolizată printr-un urs puternic și zdravăn (Dan. 7, 5). A fost împărăția medo-persană care a distrus împărăția asiro-babiloniană. Domnitorul de atunci a fost arătat cu trei coaste în gură între dinți: el a biruit trei țări importante din timpul respectiv, Babilonul, Lidia și Egiptul. Această a doua împărăție corespunde cu pieptul de argint al chipului din cap. 2, 39a.

A treia fiară, un pardos cu patru aripi și patru capete îl reprezintă simbolic pe Alexandru cel Mare. El a distrus împărăția medo-persană și și-a extins împărăția în cele patru direcții cardinale. Cele patru capete arată că din imperiul acesta grec se vor forma patru împărății. Împărăția a treia din vers. 6 corespunde cu arama chipului din cap. 2, 39b.

Cu împărăția a patra, care va dura până la sfârșit, ne vom ocupa mai de-aproape.

"După aceea m-am uitat în vedeniile mele de noapte, și iată că era o a patra fiară, nespus de grozav de înspăimântătoare și de puternică; avea niște dinți mari de fier, mânca, sfărâma, și călca în picioare ce mai rămânea; era cu totul deosebită de toate fiarele de mai înainte, și avea zece coarne." (cap. 7, 7).

Acest text corespunde cu fierul și lutul chipului din cap. 2, 40-43. În vers. 8 din cap. 7 a ieșit mai întâi un corn neînsemnat și a smuls trei coarne din acel cap: el are ochii unui om și vorbește cu trufie. Acest corn îl va huli pe Dumnezeu și va asupri pe sfinții Celui Prea Înalt, până când Domnul va ține judecata (cap. 7, 20-25).

În chipul acela, cele patru împărății care se succed, au fost simbolizate prin metalele aur, argint, aramă și fier. Cele două picioare fac parte din chip și ne arată în faza de sfârșit Estul și Vestul. Cele zece degete sunt părți componente din cele două picioare, deci la sfârșit va rezulta din Estul și Vestul Europei o Europă unită. Picioarele și degetele arată spre «ultima fază», care este un amestec de fier și lut. Acum la sfârșitul acestei epoci are loc unirea sistemelor total diferite.

Proorocului i-au fost arătate tăria de fier a țărilor industrializate vestice și statele est-europene care se fărâmițează ca lutul. Totuși, conform vedeniei pentru timpul de sfârșit, ele se vor uni, însă fără a se amesteca, și formează conform proorociei o uniune funestă. Ultima constelație politică nu este dintr-o bucată — nu una crescută, ci un amestec din diferite structuri care s-a format prin negocieri.

Această ultimă putere mondială își va găsi sfârșitul conform hotărârii divine printr-o lovitură din cer senin, pentru că ea va lua

parte la lupta cea mare împotriva Israelului. Daniel o descrie astfel: *"Tu te uita la el, și s-a deslipit o piatră, fără ajutorul vreunei mâini, a izbit picioarele de fier și de lut ale chipului, și le-a făcut bucăți ... Dar piatra, care sfărâmasese chipul, s-a făcut un munte mare, și a umplut tot pământul."* (cap. 2, 34-35).

Această piatră este Hristos; așa se spune în multe texte biblice despre El (Isa. 8, 14; Zah. 3, 9; Ps. 118, 22; Mat. 21, 42; 1. Pet. 2, 4; ș. a.).

"Căci este scris în Scriptură: ,Iată că pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El, nu va fi dat de rușine." (1. Pet. 2, 6).

"Oricine va cădea peste piatra aceasta, va fi zdrobit de ea: și pe acela peste care va cădea ea, îl va spulbera." (Luca 20, 18).

Conform Zaharia 3, 9 înspre piatra aceasta vie sunt îndreptați șapte ochi. Prin numărul șapte este exprimată Dumnezeuirea Lui deplină. În proorocul Daniel noi nu-L vedem ca piatra unghiulară a Bisericii, ci ca piatra care se dezlipește pentru a distruge ultima împărăție și pe dușmanii Israelului.

Muntele de care s-a deslipit piatra, reprezintă Dumnezeuirea inaccesibilă, din care a ieșit Fiul lui Dumnezeu și în care El se va întoarce după împlinirea planului de mântuire, pentru ca slava Domnului să umple tot pământul, iar Dumnezeu să fie totul în toți. Psalmistul a strigat: *"Îmi ridic ochii spre munți ... De unde-mi va veni ajutorul?"* (Ps. 121, 1). EL este Acela care va conduce ultima luptă împotriva tuturor celor ce se ridică împotriva Israelului și prin aceasta împotriva lui Dumnezeu, și va ieși biruitor.

Așa cum a fost anunțat în Cuvântul profetic, în timpul acela va începe Împărăția lui Dumnezeu pe pământ . "Dar în vremea acestor împărați, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție, care nu va fi nimicită niciodată, și care nu va trece sub stăpânirea unui

alt popor. Ea va sfărâma și va nimici toate acele împărății, și ea însăși va dăinui veșnic." (Dan. 2, 44).

Fiara cu șapte capete din marea popoarelor

În capitolul 13 din Apocalipsa nu mai sunt amintite primele trei împărății pe care le văzuse Daniel, pentru că acestea aparțin deja trecutului. La sfârșitul zilelor este vorba despre ultima putere mondială, Împărăția Romană, care este descrisă ca o fiară cu șapte capete și zece coarne. Demn de remarcat este că această fiară a Satanei seamănă cu balaurul roșu cu șapte capete și zece coarne (cap. 12, 3). Domnitorul acestei lumi, își exercită «marea putere» și influența pe pământ prin persoana Anticristului.

"... Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare." (vers. 2). Deci, este vorba despre puterea mondială, care pleacă de la un anumit «scaun».

Atunci când este vorba despre șapte capete sau zece coarne, mulți învățători ai Bibliei cred că este vorba doar despre șapte sau zece state deosebite. Ei nu gândesc mai departe, și anume că o fiară nu este compusă numai din capete și coarne. Indiferent dacă sunt șapte, zece, douăsprezece, douăzeci sau treizeci și cinci de state, important este că în cadrul "**Statelor Unite ale Europei**", sunt șapte capete conducătoare și zece coarne care lovesc.

Este de observat că celelalte șase capete nu sunt amintite în legătură cu exercitarea puterii deosebite a acelu «scaun», nici nu se spune că au parte de rănire și vindecare. Deci se vorbește despre o țară conducătoare, un cap distins care aparține Împărăției Romane, și a fost rănit de moarte. *"... Unul din capetele ei părea rănit de moarte; dar rana de moarte fusese vindecată."* (vers. 3). Aici se amintește numai de un cap care a fost rănit, dar a cărui rană de moarte a fost vindecată. Vedem înaintea ochilor, că în istorie a existat numai o singură națiune care a avut dreptul să poarte denumirea de onoare "Sfânta Împărăție Romană de

națiune germană". Scrierile istorice confirmă că au existat împărați germano-romani și papi germano-romani. Germania este predestinată să fie capul conducător în Europa Unită. Este cea mai puternică din punct de vedere economic și cea mai populată țară din Uniunea Europeană. Aici este explicația de ce se concentrează toată desfășurarea asupra inimii Europei pentru împlinirea tratatelor romane după unirea Germaniei, căreia i se atribuie un rol deosebit. Această poziție de frunte este accentuată în mod deosebit de puterea mondială din prezent, de S.U.A., și este pretinsă în concordanță cu proorocia. Germania are cei mai mulți vecini, este așezată central, este în graniță cu țările estice, este destinată să slujească drept zonă de contact pentru întreaga Europă.

În această legătură este foarte semnificativă expresia "rană de sabie" (vers. 14). S-a întâmplat prin sabia Duhului, și anume Cuvântul lui Dumnezeu (Ef. 6, 17) care este mai ascuțită decât o sabie cu două tăișuri (Evrei 4, 12). Nouă ne este spus că lumea se va mira de vindecarea acestei răni de moarte. În zilele Reformei a fost mântuită sabia Duhului, și anume Cuvântul lui Dumnezeu predicat. Ca urmare, biserica de stat din țara conducătoare a primit o lovitură aproape de moarte. Împărțirea religioasă a avut loc prin Reformă. După al doilea război mondial, aceeași țară a suferit a doua lovitură, și anume o împărțire politică, și astfel a fost împărțit continentul european în est și vest, așa ca înainte în protestanți și catolici.

Cine ar fi îndrăznit să creadă sau să socotească ce va urma, ce a cerut președintele Statelor Unite, Ronald Reagan, la vizita lui în Berlin în 1987? În fața zidului porții Brandenburg, care reprezenta împărțirea dintre est și vest, el a spus: "Mr. Gorbatchev, open this gate, tear down this wall." "Domnule Gorbaciov, deschideți poarta aceasta, dărâmați zidul acesta." Doi ani mai târziu această cădere a zidului și deschiderea porții Brandenburg, a intrat în istorie ca eveniment istoric. S-a împlinit și

ce a spus Willy Brandt: "Crește împreună, ceea ce aparține împreună", și aceasta este valabilă atât pentru Germania precum și pentru întreaga Europă.

Reunificarea Germaniei, și în legătură cu aceasta unirea Europei, este împlinirea proorociei biblice pentru timpul sfârșitului. Împărțirea a trecut, lovitura de moarte se vindecă, din punct de vedere politic și religios crește din nou totul împreună. Ceea ce aparține de Împărăția Romană se încadrează, și astfel se ridică din nou o putere mondială în fața ochilor noștri — "Uniunea Europeană". Tot pământul este mirat și privește plin de entuziasm cât de repede, așa zis "peste noapte", s-a schimbat totul și cât de urgent are loc procesul de unificare pe plan politic și religios. Prin biruința secolului, a "catolicismului mondial" asupra "comunismului mondial" în anul 1989, s-a împlinit proorocia înaintea ochilor noștri. Toate acestea s-au întâmplat pentru ca puterea spirituală a Romei, să-și poată ocupa poziția ei prioritară, și pentru a birui ultima putere politică mondială.

La această deosebită putere a fiarei nu este vorba în general numai despre o putere, ci despre o persoană care o întruchipează și o reprezintă (Dan. 7, 17 ș. a.). Președintele Europei Unite are putere limitată ca și alți președinți, cancelari, prim-miniștri și șefi de state — el este înlocuit, schimbat. Căpetenia religioasă dimpotrivă, este în același timp șef de stat și nu poate fi nici schimbat și nici înlocuit; posedă o putere mondială. În proorocia biblică ne este spus clar că ambele — religia și politica — se vor uni, iar puterea religioasă va domina (vezi cap. 17). Dintre toate bisericile numai biserica romano-catolică are caracter statal. Ea întreține relații diplomatice cu statele lumii. Vaticanul este un stat independent în alt stat, de aceea aparține de cele șapte, dar el este al optulea (Apoc. 17, 11).

Europa politică va sta pe deplin sub influența căpeteniei religioase, căreia i se supune restul creștinătății prin ecumenie și

care este recunoscută și de celelalte religii. Noua ordine mondială despre care vorbesc mulți, este mai avansată decât se știe în general. Deja acum este valabil dreptul european deasupra dreptului statelor individuale. Tot ce se hotărăște la Strasburg, este transmis mai departe de la Bruxelles către toate statele membre ale Uniunii Europene. Unele state protestante s-au împotrivit atașării, pentru că au prevăzut în ce direcție merge totul și cine face de fapt politica. Dar după cum este scris, se vor încadra și ei. Cine nu vrea să se supună, va simți, căci "*Cine se poate asemăna cu fiara, și cine se poate lupta cu ea? I s-a dat o gură, care rostea vorbe mari și hule. și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni.*" (vers. 4b-5).

Cine este această "i" (ea), căreia i-a fost dată puterea și este descrisă ca fiară care și-a deschis gura? "*Ea și-a deschis gura, și a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-l hulească Numele, cortul și pe cei ce locuiesc în cer.*" (vers. 6). Din textul acesta rezultă clar despre ce este vorba. Domnul a dat făgăduința deja în Ioan 14 că va pregăti locul pentru ai Săi și va reveni pentru a-i lua la Sine. Din clipa plecării și până la începerea împărăției de o mie de ani, biruitorii vor locui în cer.

Acest "dictator mondial" în care se unește puterea religioasă și cea lumească, nu cunoaște limite în îngâmfarea lui. Oamenii vor privi înspre el ca la un dumnezeu în chip de om, și toată puterea politică și religioasă i se va subordona. Proorocul Daniel spune despre el: "*El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Prea Înalt, va asupri pe sfinții Celui Prea Înalt, și se va încumeta să schimbe vremile și legea; și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremi, și o jumătate de vreme.*" (cap. 7, 25). Ca și Ioan, proorocul Daniel a anunțat că acest timp de mare necaz și prigoană va dura trei ani și jumătate. Presiunea însă, care va fi exercitată asupra credincioșilor biblici o perioadă scurtă înainte de răpire, nu este stabilită în timp.

Când este vorba despre o astfel de prigoană, atunci cei mai mulți contemporani dau necredincioși din cap. Există chiar și oameni care nu pot crede că în timpul celor cca. o mie de ani de domnie absolută a bisericii romano-catolice din evul mediu, milioane de oameni au suferit moartea de martiri. Să ne gândim numai la așa zisele procese împotriva instigatorilor, la arderile pe rug, la inchiziție, până la "noaptea Sf. Bartolomeu". Multora le rămâne de neînțeles, cum șase milioane de iudei și alte sute de mii din alte popoare au putut fi uciși într-un mod groaznic, cu buna știință și în parte chiar în colaborare cu biserica în timpul celui de-al treilea Reich din secolul nostru.

"I s-a dat să facă război cu sfinții, și să-i biruiască. Și i s-a dat stăpânire peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam." (Apoc. 13, 7). Cu privire la aceasta, în vers. 10 este o avertizare serioasă: "Cine duce pe alții în robie, va merge și el în robie. Cine ucide cu sabia, trebuie să fie ucis cu sabia." Dar apoi scrie: "Aici este răbdarea și credința sfinților."

Căpetenia religioasă din timpul sfârșitului este recunoscută prin faptul că omul acesta se lasă venerat și omagiat ca și cum ar fi Dumnezeu: *"și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris, de la întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului, care a fost jungheat." (Apoc. 13, 8).*

O altă caracteristică a "lui" este celibatul; așa se amintește în proorocul Daniel:

"... nici de dorința femeilor; cu un Cuvânt, nu va ținea seamă de niciun dumnezeu, ci se va slăvi pe sine mai pe sus de toți. În schimb, va cinsti pe dumnezeul cetățuilor..." (Dan. 11, 37-38a), și anume va face cruciade și războaie în general. Celibatul este împotriva ordinii dumnezeiești stabilite la început, și este descrisă de Pavel ca învățătură drăcească (1. Tim. 4, 1-4). Numai copiii adevărați ai lui Dumnezeu vor rezista acestei mari înșelăciuni

religioase și înșelătorilor — unii înainte de răpire, iar alții după aceasta.

Întreaga lume, toți politicienii cu renume, rang și nume, toate personalitățile religioase, toate confesiunile, de fapt așa cum este scris, toți locuitorii pământului în afara celor care stau scriși în cartea Mielului jungheat, vor privi spre el și îi vor aduce onoare. Deja înainte, mai ales începând din zilele Reformei, învățătorii Bibliei în frunte cu dr. Martin Luther, au arătat că această personalitate trebuie căutată și găsită în papalitate (vezi «Introducere în proorocul Daniel» de Luther).

În timpul contrareformei, iezuiții au eliminat acest gând și au format o inducere în eroare, că Anticristul trebuie să fie un iudeu. Aceasta este crezută până în zilele noastre chiar și de prietenii protestanți ai Israelului, pentru că evangheliștii de la radio și predicatorii au preluat-o astfel. Alții îl caută în islam. Este o minciună groaznică pe care duhul înșelător a făcut-o credibilă înțelepților. Unde este scris despre aceasta în Biblie? Conform 2. Tes. 2 unde este descris acest bărbat, Dumnezeu i-a lăsat să creadă această minciună pe acei oameni care nu au crezut adevărul Cuvântului. Ei trebuie să creadă minciuna și cad sub judecata divină.

După cum Hristos are multe denumiri care Îl aduc în legătură cu domeniul slujbelor, tot așa are și adversarul Lui multe denumiri. În contradicție cu Hristos, Fiul lui Dumnezeu, el este fiul pierzării. Hristos este adevăratul Prooroc făgăduit, el proorocul fals care a fost anunțat. Apostolul Pavel îl descrie ca om al fărădelegii, ca potrivnic, care se ridică mai presus de tot ce privește pe Dumnezeu sau serviciul divin, care se așează chiar în Templul lui Dumnezeu și se lasă sărbătorit ca Dumnezeu. Pentru că el se pretinde locțiitorul Fiului lui Dumnezeu, urmează în mod logic și închinarea. El acceptă adresarea "Sfântul părinte", denumire care i se cuvine numai singurului Dumnezeu — și aceasta este

împotriva Sfintei Scripturi: "*Și ,Tată' să nu numiți pe nimeni pe pământ ...*" (Mat. 23, 9). În ceea ce privește vestirea, el pretinde infailibilitatea pe «scaunul lui», ca însuși Dumnezeu pe scaunul Lui. El se prezintă ca locțiitorul lui Hristos, deși Hristos îi reprezintă pe ai Săi, dar El însuși nu poate fi înlocuit.

Apostolul Ioan numește de repetate ori această persoană tainică "Anticrist", ceea ce înseamnă că acest bărbat care se referă la Dumnezeu și Hristos, este împotriva lui Dumnezeu și a lui Hristos. El își zidește propria lui biserică cu ajutorul puterii lumești pe lângă Biserica lui Hristos, și nu are parte de mântuirea înfăptuită de Dumnezeu în Hristos. Iertarea păcatelor o reține pentru sine. În învățătură și în practică el a stabilit dogmele și tradițiile lui proprii pe lângă și împotriva Cuvântului lui Hristos. Pe acest bărbat, care stă în contradicție cu toți proorocii adevărați, Apocalipsa îl numește "prooroc mincinos" (cap. 19, 20).

Fiara din pământ

A doua parte a capitolului 13 din Apocalipsa este și mai tainică decât prima. "*Apoi am văzut ridicând u-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel, și vorbea ca un balaur. Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei; și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată.*" (vers. 11-12).

Această a doua putere vine din pământ, nu din marea popoarelor. În profeția biblică, popoarele Europei sunt comparate cu apele mării (cap. 17, 15). La a doua fiară este vorba despre o putere de pe un continent, pe care la început nu au existat multe neamuri și limbi. Mielul simbolizează aici țara creștină, care este unică pe pământ în ce privește libertatea religioasă. Cele două coarne ne arată puterea lumească și cea religioasă. Aici este vorba despre a doua putere mondială, Statele Unite ale Americii, în comparație cu "Statele Unite ale Europei". Așa după cum ni se

spune, va veni clipa, în care a doua fiară puternică, cu orientare protestantă, va vorbi limba balaurului roman și va exercita puterea primei fiare.

Puterea fiarei a doua are grijă ca prima fiară, a cărei rană de moarte se vindecă, să primească închinare și recunoaștere de la locuitorii pământului. Ea va fi însemnată mai ales prin dezvoltarea și progresul tehnic. *"Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele, pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie și trăia."* (vers. 13-14).

În ceea ce privește domeniul religios, Pavel scrie despre "taina fărădelegii" — în contradicție cu adevăratele semne și minuni, cum s-au întâmplat în timpul slujbei Domnului nostru și a apostolilor, care se mai întâmplă și astăzi ca o confirmare a Cuvântului —, că va fi însoțită de semne și minuni mincinoase: *"Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase, și cu toate amăgirile nelegiurii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți."* (2. Tes. 2, 9-10).

A doua putere mondială a fost la început total protestantă. Oamenii din țările Europei s-au refugiat acolo din cauza asuprii religioase și a prigoanei, și au găsit o patrie nouă. Unificarea protestantă în Conciliul Mondial al Bisericilor este chipul bisericii catolice mondiale. El primește viață (vers. 15), aceasta înseamnă că primește drept de existență și dreptul deplin de a-și spune Cuvântul. De un timp încoace, Conciliul Mondial al Bisericilor își ridică vocea într-adevăr, ca de exemplu la plenara sa din februarie 1991 în Canberra, Australia, cu privire la războiul din Golful Persic. De la papa și episcopii lui s-au așteptat mai mult sau mai puțin părerile lor, dar acum are și Conciliul Mondial al Bisericilor

un Cuvânt influent de spus. *"I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească, și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei."* Prigonirea se va îndrepta în curînd împotriva credincioșilor adevărați, care din convingere nu fac parte nici din Biserica romano-catolică mondială și nici din Conciliul Mondial al bisericilor protestante.

În proorocul Daniel ni se dă o explicație clară ce însemnătate are închinarea la icoana fiarei, așa cum este descrisă în Apoc. 13. Chipul din timpul lui Daniel a fost chipul unui om (cap. 2, 32-33). Cum a văzut și a descris proorocul chipul, astfel a fost făcut, și anume șaiszeci de coți înălțime, care apoi a fost înălțat în ținutul Babilonului (cap. 3, 1). Atunci era vorba despre Babilonul din Mesopotamia de pe Eufrat, Irak-ul de astăzi. Ultimul Babilon trebuie să-l căutăm în centrul lumii pe Tibru. Astfel ne este prezentat clar Cuvântul profetic înaintea ochilor.

Atunci a fost făcut un chip vizibil al acestei puteri – fiară, și toate popoarele, neamurile și limbile au fost solicitate de către autoritatea cea mai înaltă, să aducă laudă și închinare acestui chip inaugurat. *"Iar un crainic a strigat cu glas tare: ,Iată ce vi se poruncește, popoare, neamuri, oameni de toate limbile! În clipa când veți auzi sunetul trâmbiței, cavalului, chitarei, alăutei, psaltirii, cimpoiului, și a tot felul de instrumente de muzică, să vă aruncați cu fața la pământ , și să vă închinați chipului de aur, pe care l-a înălțat împăratul Nebucadnețar. Oricine nu se va arunca cu fața la pământ și nu se va închina, va fi aruncat chiar în clipa aceea în mijlocul unui cuptor aprins."* (Dan. 3, 4-6).

Întâmplarea cu cei trei bărbați din cuptor este în general cunoscută. Ei nu s-au putut supune acestei porunci, să-i aducă onoare acestui chip ridicat. Prigoana a venit peste acei care nu au îngenuncheat înaintea acestui chip, ci au adus închinare singurului Dumnezeu, Cel căruia i se cuvine închinarea.

Acești închinători credincioși ai lui Dumnezeu au avut curajul să-i spună împăratului: *"Iată, Dumnezeul nostru, căruia Îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins, și ne va scoate din mâna ta, împărate. și chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi, și nici nu ne vom închina chipului de aur, pe care l-ai înălțat!"* (Dan. 3, 17-18). Această relatare este scrisă pentru încurajarea tuturor credincioșilor care vor fi într-o situație asemănătoare în timpul sfârșitului. Domnul este cu ai Săi și nu-i părăsește; iar ei rămân credincioși până la moarte.

Descrierea înșesită descoperă taina și numărul tainic 666. Cine crede că această icoană care vorbește este televizorul, nu a înțeles nimic. Televizorul este un lucru fără viață, care nu poate să vorbească de la sine, ci redă numai tonuri și imagini care au fost înregistrate în altă parte.

- 1). Este foarte important să se știe că aici nu se vorbește despre un chip sau o fotografie oarecare, ci despre icoana fiarei (Apoc. 13, 15).
- 2). Acesta nu este doar un număr, care este tălmăcit de unii în mod arbitrar, că ar fi tehnica de codificare și supraveghere totală prin "lumea computerului", ci este numărul fiarei (cap. 13, 18).
- 3). Nu este numai un nume oarecare, ci este numele fiarei (cap. 13, 17),
- 4). și nu numărul oarecare al vreunui nume, ci numărul numelui fiarei (cap. 15, 2),
- 5). la fel, nu un semn oarecare, ci semnul fiarei (cap. 16, 2)
- 6). și semnul numelui fiarei (cap. 14, 11).

Din această combinație înșesită, care are ca punct de referință de fiecare dată "Fiara", rezultă însemnătatea individuală și totală. Numai cine înțelege că este vorba despre același punct de referință, va recunoaște tălmăcirile personale și parțiale făcute "de-acasă".

Cuvântul "chip" îl întâlnim în Biblie în diferite legături, începând din primul capitol, de exemplu: "*Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său ...*" Chipul lui Dumnezeu a fost statura în care a apărut Cel invizibil într-un mod vizibil. Hristos este chipul lui Dumnezeu — întipărirea Ființei Lui (Evrei 1, 3; 2. Cor. 4, 4). Pe de altă parte este Anticristul ca fiul pierzării (2. Tes. 2, 3), chipul pământesc al fiului zorilor căzut din cer (Isa. 14, 12). Lucifer, împotrivorul, s-a ridicat în cer ca fiul zorilor și a vrut să fie ca Dumnezeu; același lucru îl face acest bărbat pe pământ. Icoana fiarei nu trebuie văzută doar ca un portret, ci trebuie privită ca ceva existent și viu.

Semnul tainic al fiarei

Acum vrem să ne ocupăm de semnul fiarei: "*Și a făcut ca toți: mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte*" (Apoc. 13, 16).

Cu siguranță acesta nu este un semn exterior, cum au trebuit să poarte iudeii în diferite timpuri. Pecetea lui Dumnezeu cu care i-a însemnat Domnul pe ai Săi, deasemenea nu este vizibilă. și cei 144.000 din cele douăsprezece seminții ale Israelului vor purta pe frunte pecetea lui Dumnezeu care este invizibilă. Pecetea lui Dumnezeu nu este sărbătorirea unei anumite zile, cum învață unii. Ca semn al legământului, nu ca pecete, Dumnezeu a obligat Israelul să țină ziua a șaptea (Exod 31, 12-17). Cei ce fac parte de Biserică, neprihăniți prin credința în Hristos, vor primi ca și Avraam, pecetea lui Dumnezeu (Rom. 4, 11; 2. Cor. 1, 22). Ei vor fi pecetluiți cu Duhul Sfânt pentru ziua răscumpărării (Ef. 4, 30), nu pentru o anumită zi din săptămână.

În timpul necazului cel mare oamenii vor fi obligați să accepte sistemul religios și să i se supună, altfel nu vor putea vinde și cumpăra. Fruntea arată înspre decizia care se hotărăște în minte. Mâna vorbește despre faptă, "acțiunea" care urmează în urma

deciziei luate. O apartenență sau înscriere într-o confesiune este confirmată de semnătura proprie. Credincioșii biblici vor fi expuși restricțiilor și prigoanei care vin din partea sistemului religios. Dacă, de exemplu, la căutarea unui loc de muncă trebuie declarată religia, se poate decide imediat dacă persoana primește locul de muncă sau nu.

Semnul este de natură duhovnicească și este în legătură cu «învățătura». Așa cum pe de-o parte este acceptată, vestită și urmată învățătura lui Dumnezeu, la fel se întâmplă pe altă parte cu acei care primesc învățăturile false ale împotrivorului. Învățătura, credința și convingerea nu vor fi vizibile pe frunte și pe mână, ci purtate în inimă și înfăptuite în practică. Pecetluirea cu Duhul are loc după primirea Cuvântului adevărului (Ef. 1, 13); însemnarea cu semnul fiarei are loc odată cu acceptarea Cuvântului fals.

Următorul text ne dă o lămurire definitivă despre faptul că aici nu este vorba despre un semn exterior oarecare, ci descoperă realitatea importantă că acest semn conține numele fiarei și numărul numelui ei: *"... și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei. Aici e înțelepciunea. Cine are pricepere, să socotească numărul fiarei. Căci este un număr de om. și numărul ei este: șase sute șase zeci și șase."* (vers. 17-18). Aceasta este descoperirea deplină a acestei taine despre semnul fiarei, în care este de găsit tripla combinație și de fiecare dată are fiara ca punct de referință. Totul este cuprins în numărul 666, care corespunde titlului acestui om:

LOCȚIITORUL FIULUI LUI DUMNEZEU

V I C A R I U S F I L I I D E I

5+1+100+.+.+1+5+. .+1+50+1+1 +500+.+1 = 666

Un semn poate fi pământesc, dar și un semn duhovnicesc de recunoaștere. Nimeni nu așteaptă să vadă pe cineva purtând vizibil numele și numărul fiarei. Pavel a spus: "... *port semnele Domnului Isus pe trupul meu.*" (Gal. 6, 17). Sigur el nu și-a expus semnele Răstignitului în exterior, ceea ce ar fi însemnat o batjocură, ci a purtat semnele duhovnicești. Ce este semnul, care este de fapt identitatea acestei instituții religioase? Pentru a afla aceasta, trebuie să ne întoarcem la început, la înființarea ei. Dacă noi știm prin ce a fost provocată prigoana atunci, după înființarea bisericii romane de stat în sec. IV., atunci vom ști și prin ce va fi provocată acum. Semnul acestei biserici-mamă este credința trinitară inventată, care susține că Dumnezeu a fost în trei persoane individuale deja în veșnicie, care sunt toate trei la fel de veșnice, la fel de atotștiutoare și la fel de atotputernice. Această credință trinitară obligatorie cerută de stat, devenise mijlocul de presiune care a provocat prigoana milenară cea mai groaznică a evreilor, creștinilor și musulmanilor, care au avut o altă credință.

Următoarele citate sunt foarte grăitoare:

"Imperiul Roman de Răsărit 28.2.380. Credința trinitară – Religie de stat. Teodosiu I. cel Mare, pe care împăratul occidental-roman Grațian l-a ridicat ca împărat al Occidentului după moartea lui Valens 379, decretează tuturor popoarelor supuse lui, credința trinitară creștină în forma în care a fost aprobată la Conciliul de la Niceea în anul 325."

"Constantinopol 1.5.381. Credința trinitară obligatorie pentru creștini. La Conciliul Ecumenic II, episcopii au stabilit edictul aprobat de împăratul Teodosiu I în februarie 380, în care li se cere tuturor supușilor romani acceptarea credinței trinitare creștine, așa cum a fost formulată la Conciliul de la Niceea 325. Credința trinitară, care conține trinitatea lui Dumnezeu Tată, Fiu și Duh Sfânt, este declarată ca singura credință valabilă pentru toți

creștinii și ca religie de stat." (B. Harenberg, Cronica istoriei omenirii, pag. 212).

La semnul acesta este vorba într-adevăr în principiu despre învățătura trinitară care a fost preluată, ca nici un alt punct, în mărturisirea de credință tradițională protestantă și este susținută de ei. În biserica catolică, acum și la protestanți, se mai adaugă ca mâna dreaptă să fie folosită pentru semnul crucii. Criminalul multiplu, împăratul Constantin, ar fi văzut o cruce pe cer. Mai târziu biserica lui de stat a introdus pentru toți, obligatoriu, semnul crucii. Sub acest semn trinitar al crucii, la care trebuia să se spună: "În Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt", biserica romană a înfăptuit toate cruciadele groaznice și pogromurile. Iudeii și alții au fost obligați să sărute crucifixul sau să moară.

Înainte de Constantin, conform istoriei bisericii nu a existat nici o învățătură creștină trinitară, numai trinități păgâne; tot așa nici practicarea semnelor crucii. Au existat numai dezbateri cristologice. Credincioșii biblici nu poartă nici crucifixe, nici nu-și fac semnul crucii, ei cred în lucrarea divină de mântuire care s-a înfăptuit în Hristos pe crucea de pe Golgota. Ei sunt convinși de faptul că Dumnezeu era în Hristos și a împăcat lumea cu Sine prin moartea ispășitoare pe cruce. Ca Pavel și primii creștini, mărturisesc și ei: "Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc ... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine." (Gal. 2, 20a)

Din istoria bisericii este cunoscut faptul că în primele secole după Hristos, nu a existat nici o biserică romano-catolică, nici una greco-ortodoxă sau vreo altă biserică organizată ca instituție de stat. Au existat numai diferitele direcții creștine, care au fost apoi cuprinse de Constantin în "Imperiul Romanum" într-o biserică unitară. La Conciliul de la Niceea (325) nu a existat încă un papă, nici cardinali etc., tot atât de puțin la Conciliile de la Constantinopol (381) și Efes (431). Istoria papală începe cu Leo I. în anul 441 d. Hr. În Niceea s-au adunat reprezentanții diferitelor

orientări creștine și au discutat violent. Prima confesiune creștină organizată ca biserică de stat a luat naștere în sec. IV-V cu ajutorul statului. Ea nu a fost înființată de fapt de Hristos și de aceea nu are nimic comun cu El, nici în învățătură și nici în practică.

Semnul acestei instituții mondiale de unde pleacă prigonirea, este reprezentat prin capul ei ca autoritatea cea mai înaltă în învățătură. Deci, dacă cineva îndrăznește să se ridice împotriva dogmei preasfinte a bisericii romane, și anume împotriva trinității, înseamnă că a jignit-o de moarte și este în ochii ei un eretic, un copil al morții. Vezi citatul din timpul nostru pentru viitor: "Deoarece Conciliul Vatican II a amintit în decretul despre ecumenism (Nr. 20) numai despre astfel de creștini care cred în trinitatea lui Dumnezeu, trebuie verificat în ce măsură mai sunt creștine comunitățile individuale care au respins credința trinitară." (Ediția Herder, Lexiconul sectelor ..., pag. 115). Pentru un dialog nu există loc aici. Cu aceasta a fost dată decizia finală.

Ca și la înființare, așa va fi și acum la unificarea confesiunilor catolice și protestante, și anume dogma trinitară va deveni absolut obligatorie pentru creștini. Prin aceasta unitatea protestantă va deveni tare și va obliga toate grupările evanghelice la acceptarea semnului, în timp ce statul îi va veni bisericii în ajutor: "*și a făcut ca toți: mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta ...*" (vers. 16-17).

Faptul că mai există comunități protestante care refuză să intre în marea unificare, va deranja foarte mult Conciliul Mondial al Bisericilor. Aceștia vor fi acei care cred într-un singur Dumnezeu adevărat și veșnic, care s-a descoperit în Isus Hristos spre salvarea și mântuirea noastră. Ei îl vor respinge pe Anticrist, pentru că Îl recunosc ca singurul Cap numai pe Hristos.

Această dogmă caracterizează formațiunea cu cunoștință falsă despre Dumnezeu și Hristos. De aceea instituția aceasta a prigonit mai mult ca oricare altă organizație pe credincioșii de altă convingere și gândire, vărsând șiroaie de sânge în trecut. Tot așa se va întâmpla atunci din nou cu acei care nu vor accepta semnul bisericii-mamă și vor fi prioniți. Pe de altă parte, cine crede dogma trinitară și este botezat trinitar, poartă prin aceasta automat semnul. Așa după cum se știe, biserica romană pretinde a fi singura autoritate mântuitoare, că în ea singură se află scăpare, pentru că numai prin ea și sacramentele ei se poate primi salvarea. Demnitarii din biserici exercită practici religioase în fața oamenilor de la naștere până la moarte — cu rezultatul că membrii lor vor ajunge în focul iadului cu toate sacramentele dătătoare de mântuire. Este aceasta mântuire? Sfânta Scriptură spune altceva (Fap. 4, 10-12).

Biserica papală pune în locul unicei jertfe a lui Hristos valabilă înaintea lui Dumnezeu, mesa inventată de ei. Se spune că o pâine este transformată în trupul real al lui Hristos, este purtată încolo și înapoi, i se închină și apoi se mănâncă. Toți acei care nu au putut accepta o astfel de învățatură împotriva Hristosului lui Dumnezeu, au fost blestemați prin hotărârile conciliilor. Așa vorbește Domnul în Cuvântul Său despre Răscumpărător și despre lucrarea mântuitoare săvârșită de El: *"Prin această ,voie' am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna ... El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu ... Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți."* (Evrei 10, 10+12+14).

În istoria mântuirii, Dumnezeu este singurul care lucrează prin Isus Hristos, Domnul nostru. Duhul Sfânt lucrează conform vestirii Cuvântului adevărului. Biserica lucrează în propriul ei nume în formula "În Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt"

— Biserica lui Hristos, dimpotrivă, lucrează prin însărcinarea lui Dumnezeu în Numele legământului nou testamentar al Domnului Isus Hristos, singurul în care se află mântuirea lui Dumnezeu pentru întreaga omenire.

În capitolul 17 este folosită noțiunea "Babilonul cel mare, mama curvelor" cu privire la toate bisericile și comunitățile libere care se unesc cu biserica-mamă. Acolo mai aflăm încă o dată despre un semn de pe frunte: "*Pe frunte purta scris un nume, o taină: ,Babilonul cel mare, mama curvelor și spurcăciunilor pământului.' Și am văzut pe femeia aceasta, îmbătată de sângele sfinților și de sângele mucenicilor lui Isus. Când am văzut-o, m-am mirat minune mare.*" (vers. 5-6).

Bisericile fiice protestante care sunt însemnate cu aceeași învățătură trinitară, se întorc în sânul mamei lor. Astfel va fi iarăși "Babilonul cel mare" care este îmbătat de sângele martirilor. Ioan a văzut cum este, și s-a mirat foarte tare. Toți care cred învățătura trinitară și sunt membri în confesiunile respective, poartă deja semnul acesta. Acei care din convingere biblică nu se pot supune acestei dogme, vor fi expuși prigoanei. Cu același procedeu și cu aceeași caracteristică cu care a exercitat această biserică prima ei prigonire, tot așa o va înfăptui și pe ultima.

Nenorocirea constă în faptul că falsul se aseamănă cu adevărul până la confundare, încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși (Mat. 24, 24). În Mat. 7, 21-23 Domnul se referă la astfel de oameni care povestesc despre lucruri grozave, cum le cunoaștem astăzi de la evangheliștii trinitari de la televiziune și din bisericile charismatice. Deși oamenii aceștia au încercat să se justifice, Domnul îi trimite de la Sine și îi numește lucrători fărădelege, pe care El nu i-a cunoscut nicio-dată. Lucrarea Duhului este întotdeauna în concordanță cu învățătura adevărată a Cuvântului lui Dumnezeu.

Este voie să se întrebe:

De ce nu a vorbit niciodată însuși Dumnezeu despre "Trinitate"?

De ce nu a amintit nici un prooroc de "Dumnezeul trinitar"?

De ce nu a vorbit niciodată nici un apostol despre "trei persoane în cadrul Dumnezeirii"?

De ce nu sunt scrise aceste noțiuni "Dumnezeu Fiul" și "Dumnezeu Duhul Sfânt" în Biblie?

De ce nu a existat nici o discuție în iudaism și în timpul apostolilor despre Dumnezeire?

De ce nu s-a botezat în timpul apostolilor și în timpul de după apostoli nici măcar o dată în formula trinitară?

De ce au botezat toți apostolii având cunoștința însărcinării din Mat. 28, 19, exclusiv prin scufundare în Numele Domnului Isus Hristos (Fap. 2, 38; Fap. 8, 16; Fap. 10, 48; Fapt. 19, 5; Rom. 6, 3)? Pentru că au recunoscut, fiind învățați chiar de Cel înviat și prin descoperirea Duhului, că Isus din Nazaret este "Emanuel = Dumnezeu cu noi". Ei au știut că numele legământului din Noul Testament este Iahshua, ceea ce înseamnă Iahveh-Salvator, exact așa cum "Emanuel" înseamnă Dumnezeu cu noi. Ei au mai știut că singurul Dumnezeu adevărat s-a descoperit ca Tată, Fiu și Duh Sfânt. și aceasta s-a întâmplat spre mântuirea noastră în Numele legământului nou testamentar, în care sunt botezați toți fiii și toate fiicele lui Dumnezeu din timpul noului legământ .

Fie în cuvinte, fapte sau botez — tot ce se face conform voinței lui Dumnezeu în Biserica Sa, nu se întâmplă într-o formulă fără nume, magică și nu cu repetare de titluri sau denumiri, ci în Numele Domnului Isus Hristos (Col. 3, 17). Nu în titluri și formule se vor apleca toți genunchii, ci în Numele Sfânt al legământului Domnului Isus Hristos (Fil. 2, 9-11).

Deja în Vechiul Testament, cu referire la Numele Său, Dumnezeu a făgăduit pe muntele Sinai: "*În orice loc în care Îmi*

voi aduce aminte de Numele Meu, voi veni la tine, și te voi binecuvânta." (Exod 20, 24b).

La vestirea nașterii Mântuitorului s-a spus clar: "*... și-i vei pune numele Isus (evreiește lahshua), pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale. Toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinească ce vestise Domnul prin proorocul, care zice: ,Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un fiu, și-i vor pune numele Emanuel', care, tălmăcit, înseamnă: ,Dumnezeu este cu noi.'"* (Mat. 1, 21-23).

Toate slujbele din Biserica nou-testamentară rânduit e de Dumnezeu lucrează sub călăuzirea Duhului Sfânt, prin autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu, în Numele Domnului Isus Hristos. Mulți demnitari ai bisericii lucrează prin folosirea formulei: "În Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt", fără să amintească Numele de care depinde totul, despre care se spune în porunca botezului. Nici măcar o dată nu a repetat un prooroc sau un apostol o astfel de formulă. De aceea nu este de mirare, că în această formulă este practicat întregul ocultism și spiritism din Apusul "creștin".

Ascultați, voi toți care vă socotiți poporul lui Dumnezeu, dar care sunteți în biserici și comunități trinitare: acesta este ceasul adevărului, ceasul deciziei, descoperirea lui Hristos și demascarea Anticristului, despărțirea luminii de întuneric! Mesajul lui Dumnezeu către poporul Lui răspândit, răsună cu această ultimă chemare: "Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic." (2. Cor. 6, 17-18; Apoc. 18, 4).

Acest AȘA VORBEȘTE DOMNUL din această expresie biblică, este foarte clar. Numai cine iese din domeniul babilonian-trinitar, poate fi botezat și pecetluit în trupul lui Hristos prin Duhul Sfânt (1. Cor. 12). Hristos și Anticrist se exclud reciproc. Un amestec între aceste două tabere nu poate exista. Nimeni nu

poate rămâne neutru. Unii sunt pecetluiți cu Duhul Sfânt, ceilalți vor fi însemnați cu semnul sistemului fals.

Cine aude trâmbița Evangheliei veșnic valabile, trebuie să urmeze chemarea divină. Acum trebuie luată decizia dacă vrem să aparținem de Hristos sau de Anticrist, dacă vom fi pecetluiți cu Duhul Sfânt în adevărul dumnezeiesc al Cuvântului sau dacă primim semnul fiarei și mergem în rătăcire. Învățătura falsă despre un Dumnezeu trinitar le-a fost necunoscută apostolilor; botezul fals trinitar nu a fost cunoscut de apostoli. Sistemul religios total fals va fi respins de Dumnezeu.

Totul este cuprins într-un singur om prin care este reprezentat acest sistem. Descrierea și valoarea numărului titlului pe care îl poartă acest bărbat ne este prezentat în Sfânta Scriptură și este deja socotit. De la Reformă înapoi toți învățătorii renumiți ai Bibliei au văzut-o în felul acesta. O altă posibilitate, în care să se încadreze toate amănuntele potrivit adevărului, nu există.

Mielul și cei 144.000 de pecetluiți

"Apoi m-am uitat, și iată că Mielul stătea pe muntele Sionului; și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său." (Apoc. 14, 1).

Iarăși se amintește fruntea în legătură cu purtarea unui nume. În cap. 7 s-a anunțat că 144.000 din cele 12 seminții ale Israelului vor fi însemnați pe frunțile lor cu o pecete. Aici găsim completarea cu numele. În cap. 14 îi vedem pe cei 144.000 de pecetluiți pe muntele Sionului. Ei sunt arătați împreună cu Mielul, ceea ce arată răscumpărarea lor. Această gloată a acceptat răscumpărarea săvârșită pe crucea de pe Golgota prin Mielul lui Dumnezeu. Iudeii vor purta Numele Emanuel-lahshua. Emanuel =

Dumnezeu cu noi (Isa. 7, 14), lahshua = lahveh-Salvatorul. Apoi se împlinește Isa. 25, 9: "*În ziua aceea vor zice: ,lată acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul, în care ne încredeam, acum să ne veselim, și să ne bucurăm de mântuirea Lui!*" Muntele Sionului va avea iarăși o importanță deosebită în timpul respectiv (Isa. 2+4).

"Și am auzit venind din cer un glas ca un vuiet de ape mari, ca vuietul unui tunet puternic; și glasul, pe care l-am auzit, era ca al celor ce cântă cu alăuta, și cântau din alăutele lor. Cântau o cântare nouă înaintea scaunului de domnie, înaintea celor patru făpturi vii și înaintea bătrânilor. și nimeni nu putea să învețe cântarea, afară de cei o sută patruzeci și patru de mii, care fuseseră răscumpărați de pe pământ ." (Apoc. 14, 2-3).

Înainte de a fi unit Ierusalimul ceresc și cel pământesc, iudeii aleși vor învăța cântarea cea nouă care va fi apoi cântată de toți răscumpărații la prima înviere. Gloata întâi lor născuți dintre națiuni este Mireasa, ea cântă la nunta din cer; cântarea răsună până pe pământ și poate fi cântată și învățată numai de cei o sută patruzeci și patru de mii, cel dintâi rod din Israel. Mireasa sunt cei aleși dintre toate popoarele, limbile și națiunile — cei o sută patruzeci și patru de mii sunt cel dintâi rod din cele douăsprezece seminții din poporul Israel.

Despre cei 144.000 se spune: "*Ei nu s-au întinat cu femei, căci sunt verguri și urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel. și în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu.*" (Apoc. 14, 4-5).

Cum este spus deja în cap. 12, Biserica este prezentată simbolic ca o femeie. Acești 144.000 sunt verguri și curați, deci nu au practicat curvie spirituală cu nici o biserică. Ei nu fac parte din nici o biserică, nu sunt nici catolici și nici evanghelici, nici

metodiști sau bapțiști sau altceva. Ei nu au nici o posibilitate de a adera la o biserică, pentru că prin slujba celor doi martori ei sunt conduși direct la Hristos și sunt pecetluiți cu pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor. Ei se întâlnesc ca verguri cu Mielul, care i-a răscumpărat și pe care apoi Îl urmează.

Cu privire la această gloată din Israel, Domnul a vorbit în Vechiul Testament: *"Voi lăsa în mijlocul tău un popor smerit și mic, care se va încrede în Numele Domnului. Rămășițele lui Israel nu vor mai săvârși nelegiuire, nu vor mai spune minciuni, și nici în gura lor nu se va mai găsi o limbă înșelătoare. Ci vor paște, și se vor odihni, și nimeni nu-i va tulbura. Strigă de bucurie, fiica Sionului! Strigă de veselie, Israele! Bucură-te și saltă de veselie din toată inima ta, fiica Ierusalimului! Domnul a abătut de la tine pedepsele tale, a îndepărtat pe vrăjmașul tău; Domnul, Împăratul lui Israel; este în mijlocul tău; nu trebuie să te mai temi de nici o nenorocire!"* (Țef. 3, 12-15).

Evanghelia veșnic valabilă **și cele trei chemări îngeresti**

În Apoc. 14, 6-11 este arătat în mod deosebit, și anume din cer, înspre trei lucruri importante: în primul rând, că Evanghelia veșnic valabilă va fi vestită tuturor popoarelor și limbilor. În legătură cu aceasta răsună chemarea: *"Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!"*

În al doilea rând este anunțată căderea Babilonului cel mare: *"A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei!"*

În al treilea rând răsună avertismentul cel mai important pentru omenire, să nu se închine fiarei și icoanei ei și să nu primească semnul fiarei pe frunte și pe mână, pentru că *"Dacă se*

Închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului." (vers. 9-10). Dumnezeu reacționează cu toată mânia asupra celor ce se supun sistemului anticreștin. Cine va fi găsit în timpul respectiv în acest sistem —ca membru într-o biserică trinitară care aparține de ecumenie și de Conciliul Mondial al Bisericilor—, pentru acela nu mai există har, ci îl așteaptă numai mânia lui Dumnezeu, foc și pucioasă.

Aceasta ne arată cât este de important să știm, și anume să știm corect, ce se înțelege sub noțiunea de "fiară", "icoana fiarei" și "semnul fiarei". Aceasta o deducem din această amenințare incomparabilă. Căci oricine cade în această înșelătorie religioasă, care este prezentată așa de "creștină", așa de evlavioasă, primește semnul fiarei și va suporta consecințele.

Dumnezeu este îndurător, milostiv și plin de bunătate; El dăruiește iertarea păcatelor tuturor, celor ce Îl roagă pentru aceasta, și iartă toată vina. Dar cine se pune de partea anticreștină în ceasul acesta decisiv din istoria omenirii, batjocorește prin aceasta pe Hristos și se leapădă de El. EL nu va ierta dacă oamenii privesc înspre Anticrist, care vorbește numai despre pace și iertare, însă nu o poate dăruii nimănui, în loc să se adreseze Lui, Salvatorului, care singur poate dăruii pace și iertare. Trebuie să se pătrundă și să se recunoască această lucrare decorată religios, care are urmări ireparabile pentru acei care sunt legați, sau aparțin de aceasta.

Însemnătatea profetică și descoperirea simbolurilor care ne-au fost lăsate, a putut fi descoperită abia acum, fiind necesară o slujbă profetică adevărată. Nici un evanghelist, nici un învățător al Bibliei nu a avut până acum un acces atât de neîngrădit la partea profetică. Dumnezeu face totul în felul Său și rânduește fiecărui

slujitor al Lui domeniul corespunzător — evangheliștilor, învățătorilor, păstorilor, etc. Partea profetică despre care este vorba, trebuie lăsată unui prooroc, pentru că "*Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-și descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci.*" (Amos 3, 7). Cuvântul descoperit a venit întotdeauna la și prin prooroci, și apoi prin slujitorii și apostolii lui Hristos; răstălmăcirile dimpotrivă, au venit de la învățați și teologi. Dumnezeu a așezat în Biserica nou-testamentară slujba de învățător, prooroc și apostol (1. Cor. 12, 28; Ef. 4, 11; ș. a.).

Soarta groaznică a celor duși în eroare, ne este descrisă în felul următor: "*Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei, și oricine primește semnul numelui ei!*" (cap. 14, 11).

Imediat după aceea ni se spune ce îi așteaptă pe acei ce vor rămâne credincioși Domnului în ceasul cercetării: "*Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu, și credința lui Isus. și am auzit un glas din cer, care zicea: ,Scrie: Ferice de acum încolo de morții, care mor în Domnul!' — ,Da', zice Duhul; ,ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează!'" (vers. 12-13). Aici se împlinește ce este anunțat în partea a doua a peceții a cincea, din cap. 6, 11.*

Marele seceriș al grâului **de la sfârșitul timpului de har**

În a doua jumătate a acestui capitol, sunt descrise două secerișuri diferite. Primul, de la vers. 14-16, îi cuprinde pe cei mântuiți în Hristos: "*Apoi m-am uitat, și iată un nor alb; și pe nor ședea cineva care semăna cu un fiu al omului; pe cap avea o cunună de aur; iar în mână, o secere ascuțită. și un alt înger a ieșit din Templu, și striga cu glas tare Celui ce ședea pe nor: ,Pune secera Ta și seceră: pentru că a venit ceasul să seceri, și*

secerișul pământului este copt. ' Atunci Cel ce ședea pe nor, și-a aruncat secera pe pământ . Și pământul a fost secerat."

Fiul omului de pe norul alb este Domnul Isus Hristos. Ioan Botezătorul a spus referindu-se la seceriș: "... *Își va strânge grâul în grânar; dar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge.*" (Mat. 3, 12; Luca 3, 17). Grâul Lui și-l va strânge la sfârșitul timpului de har în grânarul Lui. Fiul omului a vorbit într-o pildă despre Sine ca bob de grâu, care trebuia să cadă în pământ și să moară, pentru ca în felul acesta să aducă mult rod din aceeași sămânță. "*Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ , nu moare, rămâne singur: dar dacă moare, aduce multă roadă.*" (Ioan 12, 24).

Sămânța dumnezeiască ajunge la creștere, iar la sfârșit la coacerea deplină. "*Pământul rodește singur: întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic; și când este coaptă roada, pune îndată secera în ea, pentru că a venit secerișul.*" (Marc. 4, 28-29).

Fiul omului a semănat această sămânță bună: "*Cel ce seamănă sămânța bună, este Fiul omului. Țarina este lumea; sămânța bună, sunt fiii Împărăției; neghina, sunt fiii Celui rău.*" (Mat. 13, 37-38).

EL este Acela care pune secera împreună cu îngerii (Mat. 13, 39), va aduna recolta și îi va lua pe ai Lui la Sine. LUI i s-a strigat: "*Pune secera Ta și seceră: pentru că a venit ceasul să seceri, și secerișul pământului este copt.*" (Apoc. 14 15). La prima înviere se va arăta clar că gloata întâi lor născuți, aleșii Lui, vor fi transformați pe deplin în chipul Fiului lui Dumnezeu (1. Ioan 3, 2).

Marea culegere a viei pământului

În vers. 17-20 ne este relatat despre un alt seceriș, care va avea loc în via pământului. *"Și din Templul, care este în cer, a ieșit un alt înger, care avea și el un cosor ascuțit. și un alt înger, care avea stăpânire asupra focului, a ieșit din altar, și a strigat cu glas tare către cel ce avea cosorul cel ascuțit: 'Pune cosorul tău cel ascuțit, și culege strugurii viei pământului, căci strugurii ei sunt copti.' și îngerul și-a aruncat cosorul pe pământ, a cules via pământului, și a aruncat strugurii în teasca cel mare al mâniei lui Dumnezeu. și teasca a fost călcat în picioare afară din cetate; și din teasc a ieșit sânge, până la zăbalele cailor, pe o întindere de o mie șase sute de stadii."*

Cine citește textele paralele, va constata că la evenimentul descris aici, este vorba despre efectul mâniei lui Dumnezeu, care ajunge la apogeu în ultima luptă împotriva puterilor dușmane Israelului. Proorocii din Vechiul Testament și apostolii din Noul Testament au vorbit despre aceasta. Cuvintele-cheie de la acest cules sunt "teasc" și "răzbunare".

Domnul nu este bucuros de acest cules. Este vorba despre omenirea decăzută de la Dumnezeu care se răzvrățește împotriva Lui. Comparația cu alte texte biblice clarifică faptul că Dumnezeu lichidează omenirea care Îi este dușmană, înainte de a veni împărăția de o mie de ani. Cum sunt aruncați strugurii în teasc pentru a fi storși, așa vor fi aruncați oamenii în teasca cel mare al mâniei lui Dumnezeu. Dumnezeul dragostei, al harului și al mântuirii devine atunci Dumnezeul mâniei și al judecății, care zice: *"A Mea este răzbunarea și Eu voi răsplăti ..."* (Deut. 32, 35).

În Isaia 63, 2 El este întrebat: *"Dar pentru ce îți sunt hainele roșii, și veșmintele Tale ca veșmintele celui ce calcă în teasc? — Eu singur am călcat în teasc, și nici un om dintre popoare nu era cu Mine; i-am călcat astfel în mânia Mea, și i-am zdrobit în urgia Mea; așa că sângele lor a țâșnit pe veșmintele Mele, și Mi-am mânjit toate hainele Mele cu el. Căci în inima Mea era o zi de*

răzbunare, și venise anul celor răscumpărați ai Mei. Mă uitam împrejur, și nu era nimeni să M-ajute, și Mă îngrozeam, dar nu era cine să Mă sprijinească; atunci brațul Meu Mi-a fost într-ajutor, și urgia Mea M-a sprijinit! Am călcat astfel în picioare popoare în mânia Mea, le-am îmbătat în urgia Mea, și le-am vărsat sângele pe pământ ." (vers. 2-6).

"Domnul va răcni de sus; din Locașul Lui cel Sfânt va face să-l răsunе glasul; va răcni împotriva locului locuinței Lui; va striga, ca cei ce calcă în teasc, împotriva tuturor locuitorilor pământ ului. Vuietul ajunge până la marginea pământ ului; căci Domnul Se ceartă cu neamurile, intră la judecată împotriva oricărei făpturi, și dă pe cei răi pradă sabiei, zice Domnul." (Ier. 25, 30-31).

În proorocul Ioel, citim la fel despre ziua aceasta a judecării lui Dumnezeu cu omenirea fără Dumnezeu. *"Să se scoale neamurile, și să se suie în valea lui Iosafat! Căci acolo voi ședea să judec toate neamurile de primprejur. Puneți mâna pe secere, căci secerișul este copt! Veniți și călcați cu picioarele, căci linurile (teascurile) sunt pline, și tocitorile dau peste ele! Căci mare este răutatea lor!" (Ioel 3, 12-13).*

În diferite texte biblice citim despre lucrurile care se vor întâmpla în ziua răzbunării, lucruri care au fost anunțate deja în proorocul Isaia cap. 61, 2 odată cu anul îndurării Domnului. Dumnezeu a vrut să cuprindă omenirea creată de El în planul Său de mântuire ca ea să aibă parte de acesta. Pentru că El însuși este veșnic, trebuia ca și planul Lui să treacă peste timp până în veșnicii. Cine se pune cu intenție, cu o împotrivire interioară explicită împotriva lui Dumnezeu, Creatorul, și împotriva Domnului, Răscumpărătorul, nu va avea loc în desăvârșire, când va fi restabilită armonia deplină între Dumnezeu și omenire. Împăcarea lui Dumnezeu cu omenirea în Hristos este astfel o condiție personală necesară și trăită, pentru a trăi veșnic împreună cu El.

Amenințarea celor șapte potire Gloata de la marea de sticlă

"Apoi am văzut în cer un alt semn mare și minunat: șapte îngeri, care aveau șapte urgii, cele din urmă, căci cu ele s-a isprăvit mânia lui Dumnezeu." (vers. 1). Din amenințarea aceasta reiese clar că prin aceste urgii se va încheia mânia lui Dumnezeu. Acesta va fi la sfârșitul necazului celui mare.

Apoi are loc o schimbare totală a temei. În vers. 2 sunt arătați biruitorii care au trecut prin necazul cel mare. *"Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc; și pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână, stăteau biruitorii fiarei, ai icoanei ei, și ai numărului numelui ei. Ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului. și ziceau: ,Mari și minunate sunt lucrările tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al Neamurilor!" (vers. 2-3).*

După cum am observat deja în Apoc. 4, marea de sticlă, care este ca cristalul, se află înaintea scaunului lui Dumnezeu. Mireasa se află pe tron (cap. 3, 21), iar cei veniți din necazul cel mare sunt înaintea tronului (cap. 7, 9). În timpul acesta apar înaintea tronului fecioarele neînțelepte împreună cu iudeii deveniți credincioși. Atunci tronul lui Dumnezeu nu va fi numai în ceruri, ci va fi și pe pământ (Mat. 25, 31). Textul mărturisește că gloata de la marea de sticlă a biruit fiara, icoana ei și numărul numelui ei este formată din două grupe diferite. Aceeași prigoană fără martiri căreia îi vor fi expuși adevărații credincioși înainte de răpire, va veni mai târziu, după ce Satana va fi aruncat pe pământ, mult mai masiv și cu mai mult sânge peste fecioarele neînțelepte rămase în urmă și peste Israel. Aici sunt arătați cei rămași credincioși în timpul mării prigoane, iar în Apoc. 20 sunt amintiți cei ce au murit ca martiri.

Cântarea despre care este vorba aici, a fost cântată deja în cap. 5 de către cetele cerești. Aici sunt numai credincioșii iudei și

dintre neamuri care au rămas credincioși în necazul cel mare. Aceasta rezultă din faptul că se cântă ambele cântări: cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului. Aici textul este adus la un numitor comun, pentru că este același Dumnezeu care este cu poporul Israel și Cel care a cuprins neamurile în planul Lui de mântuire. Domnul este slăvit ca Dumnezeul Atotputernic și lucrările Lui sunt lăudate ca fiind minunate. EL este confirmat ca adevărat și drept în toate căile Sale. EL este Împăratul neamurilor.

Pentru că după încheierea ultimelor judecăți a venit vremea trecerii la împărăția de o mie de ani, se spune cu privire la toate neamurile: "*Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești Sfânt, și toate Neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale au fost arătate!*" (vers. 4).

Cu privire la împărăția de o mie de ani, proorocii au proorocit deja în Vechiul Testament: "*În fiecare lună nouă și în fiecare Sabat, va veni orice făptură să se închine înaintea Mea, — zice Domnul.*" (Isa. 66, 23).

Pedeapsa nimicitoare a fost vestită tuturor popoarelor, care vor lupta împotriva Ierusalimului. Dar și din aceste popoare vor mai rămânea oameni în viață: "*Dar iată urgia cu care va lovi Domnul pe toate popoarele, care vor lupta împotriva Ierusalimului. Le va putrezi carnea stând încă în picioare, le vor putrezi ochii în găurile lor, și le va putrezi limba în gură ...*

Toți cei ce vor mai rămânea din toate neamurile venite împotriva Ierusalimului, se vor sui în fiecare an să se închine înaintea Împăratului, Domnul oștirilor, și să prăznuiască sărbătoarea corturilor." (Zah. 14, 12+16). Interpretarea mult susținută, că toți oamenii vor pieri în procesul de judecată și curățire înainte de împărăția de o mie de ani, nu corespunde deci cu Sfânta Scriptură.

"Se va întâmpla în scurgerea vremurilor, că muntele Casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte; se va înălța deasupra dealurilor, și toate neamurile se vor îngrămădi spre el. Popoarele se vor duce cu grămada la el, și vor zice: ,Veniți, să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov ca să ne învețe căile Lui, și să umblăm pe cărările Lui.' Căci din Sion va ieși Legea, și din Ierusalim Cuvântul Domnului." (Isa. 2, 2-3).

"Așa vorbește Domnul oștirilor: ,Vor mai veni iarăși popoare și locuitori dintr-un mare număr de cetăți. Locuitorii unei cetăți vor merge la cealaltă, și vor zice: «Haidem să ne rugăm Domnului și să căutăm pe Domnul oștirilor! Vrem să mergem și noi.» și multe popoare și multe neamuri vor veni astfel să caute pe Domnul oștirilor la Ierusalim, și să se roage Domnului! Așa vorbește Domnul oștirilor: ,În zilele acelea, zece oameni din toate limbile neamurilor vor apuca pe un Iudeu de poala hainei, și-i vor zice: «Vrem să mergem cu voi; căci am auzit că Dumnezeu este cu voi!»" (Zah. 8, 20-23).

Înainte se întâmplă însă ceea ce ne spune Ioan mai departe: "După aceea, am văzut deschizându-se în cer Templul cortului mărturiei. și din Templu au ieșit cei șapte îngeri, care țineau cele șapte urgii. Erau îmbrăcați în in curat, strălucitor, și erau încinși împrejurul pieptului cu brâie de aur. și una din cele patru făpturi vii a dat celor șapte îngeri șapte potire de aur, pline de mânia lui Dumnezeu, care este viu în vecii vecilor. și Templul s-a umplut de fum, din slava lui Dumnezeu și a puterii Lui. și nimeni nu putea să intre în Templu, până se vor sfârși cele șapte urgii ale celor șapte îngeri." (Apoc. 15, 5-8).

Cele șapte potire ale mâniei: **Încheierea judecăților de mânie ale lui Dumnezeu**

Potirele de mânie ale lui Dumnezeu anunțate în cap. 15, se împlinesc în cap. 16: "Și am auzit un glas tare, care venea din

Templu, și care zicea celor șapte îngeri: „Duceți-vă, și vărsați pe pământ cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu!” (vers. 1). Prin Evanghelia lui Isus Hristos i se oferă omenirii pentru ultima dată la sfârșitul harului dragostea lui Dumnezeu, iertarea deplină de orice vină și păcat, mântuirea, până la readucerea în starea de fii și fiice ale lui Dumnezeu la prima înviere. Cine respinge oferta de har a lui Dumnezeu, trebuie să suporte mânia dreaptă a lui Dumnezeu.

Primul potir al mâniei îl vor simți acei care au primit semnul fiarei și s-au închinat icoanei ei. "Cel dintâi s-a dus și a vărsat potirul lui pe pământ. Și o rană rea și dureroasă a lovit pe oamenii, care aveau semnul fiarei și care se închinau icoanei ei.

Al doilea a vărsat potirul lui în mare. și marea s-a făcut sânge, ca sângele unui om mort. și a murit orice făptură vie, chiar și tot ce era în mare.

Al treilea a vărsat potirul lui în râuri și în izvoarele apelor. și apele s-au făcut sânge. și am auzit pe îngerul apelor zicând : „Drept ești Tu, Doamne, care ești și care erai! Tu ești Sfânt, pentru că ai judecat în felul acesta. Fiindcă aceștia au vărsat sângele sfinților și al proorocilor, le-ai dat și Tu să bea sânge. și sunt vrednici.” și am auzit altarul zicând : „Da, Doamne Dumnezeule, Atotputernice, adevărate și drepte sunt judecățile Tale!”

Al patrulea a vărsat potirul lui peste soare. și soarelui i s-a dat să dogorească pe oameni cu focul lui. și oamenii au fost dogoriți de o arșiță mare, și au hulit Numele Dumnezeului care are stăpânire peste aceste urgii, și nu s-au pocăit ca să-l dea slavă.

Al cincilea a vărsat potirul lui peste scaunul de domnie al fiarei. și împărăția fiarei a fost acoperită de întuneric. Oamenii își mușcau limbile de durere. și au hulit pe Dumnezeul cerului, din pricina durerilor lor și din pricina rănilor lor rele, și nu s-au pocăit de faptele lor." (vers. 2-11).

În primele cinci potire ale mâniei–judecății se întâmplă lucruri groaznice pe pământ. Aici tabloul se schimbă: atunci nu Satana îi prigonește și îi chinuie pe credincioși, ci îngerii judecății varsă mânia peste acei care i-au slujit lui Satana și s-au pus la dispoziția lui. Așa cum rezultă din descrierea aceasta, o vor simți acei care s-au supus acestui sistem religios și s-au închinat icoanei ei. Aceste urgii sunt atât de neînchipuit, încât nu se poate da nici un comentariu despre acestea. Acum, când mai este timp de har, am dori să le strigăm tuturor cu limbi omenești și îngerești: "*Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L, câtă vreme este aproape.*" (Isa. 55, 6).

După aceea va fi pentru totdeauna prea târziu, cum este scris în textul biblic, o întoarcere la Domnul va fi imposibilă. Timpul harului va fi încheiat, salvare și mântuire nu vor mai fi posibile. Deznădejdea și frica va pune stăpânire peste omenire. Fiecare se va afla atunci acolo unde a vrut să fie. Decizia pentru aceasta și alegerea o hotărăște fiecare personal, și anume acum.

"Al șaselea a vărsat potirul lui peste râul cel mare, Eufrat. Și apa lui a secat, ca să fie pregătită calea împăraților, care au să vină din răsărit. Apoi am văzut ieșind din gura balaurului, și din gura fiarei, și din gura proorocului mincinos trei duhuri necurate, care semănau cu niște broaște. Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite, și care se duc la împărății pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic ...

Duhurile cele rele i-au strâns în locul care pe evreiește se cheamă Armaghedon." (vers. 12-16).

Cuvântul-cheie din acest text este "război". Aici nu este vorba numai despre un război între națiuni din cauza părerilor diferite, ci despre ultima mare luptă înainte de întemeierea împărăției de o mie de ani. Descrierea este clară: întregul răsărit se pune în mișcare. Eufratul secat indică despre care direcție este

vorba. Din alte texte biblice aflăm că în nordul Israelului va avea loc unirea armatelor războinice.

"Așa vorbește Domnul Dumnezeu: ,Iată, am necaz pe tine, Gog, domnul Roșului, Meșecului și Tubalului! Te voi târî, și-ți voi pune un cârlig în fălci; te voi scoate, pe tine și toată oastea ta, cai și călăreți, toți îmbrăcați în chip strălucit, ceată mare de popor, care poartă scut și pavăză, și care toți mânuiesc sabia; împreună cu ei voi scoate pe cei din Persia, Etiopia și Put, toți cu scut și coif: Gomerul cu toate oștile lui, țara Togarmei, din fundul miază-noaptei, cu toate oștile sale, popoare multe împreună cu tine! ... Da, în ziua când poporul Meu Israel va trăi în liniște, vei porni din țara ta, și vei veni din fundul miază-noaptei, tu și multe popoare cu tine, toți călări pe cai, o mare mulțime și o puternică oștire! Vei înainta împotriva poporului Meu Israel, ca un nor, care va acoperi țara. În zilele de apoi, ..." (Ez. 38, 3-16).

"Te voi târî, te voi aduce, te voi sui din fundul miazănoaptei, și te voi aduce pe munții lui Israel. Îți voi doborî arcul din mâna stângă, și voi face să-ți cadă săgețile din mâna dreaptă. Vei cădea pe munții lui Israel, tu și toate oștile tale, și popoarele care vor fi cu tine; te voi da de mâncare păsărilor de pradă, tuturor celor ce au aripi, și fiarelor câmpului." (Ez. 39, 2-4).

"O zi de întuneric și negură mare, o zi de nori și de întunecime. Ca zorile dimineții se întinde peste munți un popor mare și puternic, cum n-a mai fost din veac, și nici în vremurile viitoare nu va mai fi." (Ioel 2, 2).

"Războiul Sfânt" care este amintit tot timpul de lumea islamică, are atunci într-adevăr loc. "Vestiți aceste lucruri printre neamuri: pregătiți războiul. Treziți pe viteji! Să se apropie și să se suie, toți oamenii de război! ...Să se scoale neamurile, și să suie în valea lui Iosafat! Căci acolo voi ședea să judec toate neamurile de primprejur." (Ioel 3, 9+12).

"Am dat poruncă sfintei Mele oștiri — zice Domnul — am chemat pe vitejii Mei la judecata mâniei Mele, pe cei ce se bucură de mărimea Mea. ' Un vuiet se aude pe munți, ca vuietul de popor mult; se aude o zarvă de împărății, de neamuri adunate. Domnul oștirilor își cercetează oastea care va da lupta. Ei vin dintr-o țară depărtată, de la marginea cerurilor: Domnul și uneltele mâniei Lui vor nimici tot pământul." (Isa. 13, 3-5).

"Căci este o zi de răzbunare a Domnului, un an de răsplătire și răzbunare pentru Sion." (Isa. 34, 8).

Trinitatea satanică: balaurul, fiara, proorocul mincinos

Trinitatea satanică care este amintită în Apoc. 16, 13, își exercită influența în timpul acela asupra întregului pământ. Satana mai este încă domnitorul acestei lumi și va face penultima sa încercare îndârjită de a produce nenorociri groaznice, îndreptându-se cu întreaga oștire adunată împotriva poporului Israel (Zah. 14, 2). Satana, balaurul, exercită puterea atât peste domeniul politic cât și peste cel religios. El caută să exercite puterea peste întreaga omenire care s-a pus la dispoziția lui.

Din această trinitate drăcească — balaur, Satana, fiară / domnitor politic, prooroc mincinos / căpetenie religioasă — ies cele trei duhuri de draci care fac chiar semne nemaipomenite — acestea sunt semne ale minciunii și înșelăciunii care se îndreaptă spre împărății pământului întreg. În timpul respectiv vor cădea sub influența directă a Satanei mulți conducători și acei care sunt într-o poziție cu responsabilitate. Excepții nu sunt plănuite aici. Indiferent de poziția poporului în diferite țări cu privire la Israel, conducerile vor trebui să acționeze împreună pentru că sunt subordonate ONU.

În cap. 16 vers. 17-21 găsim printre altele și descrierea căderii judecării peste orașul cel mare, Babilon. Aici nu este vorba despre orașul Babel de pe Eufrat, care mai târziu după încurcarea limbilor a fost denumit "Babilon", ceea ce tradus înseamnă "încurcătură" și care nici nu mai există, ci despre orașul simbolic Babilon. El este descris detaliat în diferite capitole din Apocalipsa.

"Al șaptelea a vărsat potirul lui în văzduh. și din Templu, din scaunul de domnie, a ieșit un glas tare, care zicea: ,S-a isprăvit! și au urmat fulgere, glasuri, tunete, și s-a făcut un mare cutremur de pământ , așa de tare, cum, de când este omul pe pământ , n-a fost un cutremur așa de mare. Cetatea cea mare a fost împărțită în trei părți, și cetățile Neamurilor s-au prăbușit. și Dumnezeu și-a adus aminte de Babilonul cel mare, ca să-i dea potirul de vin al furiei mâniei Lui. Toate ostroavele au fugit, și munții nu s-au mai găsit. O grindină mare, ale cărei boabe cântăreau aproape un talant, a căzut din cer peste oameni. și oamenii au hulit pe Dumnezeu din pricina urgiei grindinii, pentru că această urgie era foarte mare." (vers.17-21).

După cum reiese din întreaga descriere, atunci nu va avea loc numai marea confruntare militară. Întreaga lume, pământ și mare, va fi implicată. Insulele și munții vor fi cuprinși, un cutremur mare cum n-a mai fost pe pământ va prăbuși orașele lumii, și Babilonul cel mare va fi cenușă. Procesul de judecată și curățire va avea loc din toate părțile, în toate domeniile. Desigur că este de dorit ca nimeni să nu fie în acel timp pe pământ , mai mult, toți acei care cred Cuvântul lui Dumnezeu să se roage să fie vrednici să scape de toate lucrurile acestea și să apară înaintea Fiului omului: *"Vegheați dar în tot timpul, și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea, care se vor întâmpla, și să stați în picioare înaintea Fiului omului."* (Luca 21, 36).

Femeia care șade pe fiară

Capitolul 17 este tot atât de tainic ca și capitolul 13. În afară de simbolurile cunoscute care le-am întâlnit deja în partea respectivă a Apocalipsei, găsim aici alte simboluri foarte tainice. Aici avem nevoie într-adevăr de descoperire de la Dumnezeu, pentru a recunoaște și a înțelege corect ce se ascunde sub descrierea simbolică. Din nou avem nevoie de "noțiunile-cheie" care conduc la deslușirea simbolurilor.

Cine citește, de exemplu vers. 1, găsește răspunsul corect în vers. 15. și ceea ce reprezintă "femeia" în profeția biblică, este prezentat în capitolele anterioare. Fiara cu cele șapte capete și cele zece coarne, pe care șade această femeie, este luminată suficient de Scriptură.

Majoritatea învățătorilor Bibliei sunt de aceeași părere și anume, că prin noțiunea "curva cea mare" este vorba despre biserica Romei care șade pe șapte munți și domnește. Dintre toate bisericile care există, numai biserica Romei este un stat pământesc cu teritoriu suveran, o țară independentă cu schimb de ambasadori, așa cum este între națiuni. În felul acesta, Vaticanul are la dispoziție toate canalele diplomatice de legătură cu guvernele lumii. Papa este și «șef de stat» și de aceea el este primit cu onoruri militare la vizitele sale de stat. Toate celelalte biserici au mai multă sau mai puțină însemnătate în unele țări sau regiuni: biserica catolică este prezentă într-o formă sau alta în toată lumea. Acest lucru ne este descris de văzător în vers. 1 și 2:

"Apoi unul din cei șapte îngeri, care țineau cele șapte potire, a venit de a vorbit cu mine, și mi-a zis: ,Vino să-ți arăt judecata curvei celei mari, care șade pe ape mari. Cu ea au curvit împărații pământului; și locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei!" Nu există o altă instituție bisericească, care să curvească în felul acesta pentru a primi favoarea împăraților și domnitorilor

pământ ului. În august 1994, înaintea Conferinței Mondiale pentru populație din septembrie în Cairo, papa s-a adresat guvernelor a 184 de țări căutând sprijinul acestora în special din partea țărilor islamice extremiste, pentru concepția Vaticanului.

Ioan a văzut această instituție așa cum este: "*Și m-a dus în Duhul, într-o pustie. și am văzut o femeie, șezând pe o fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă, și avea șapte capete și zece coarne.*" (Apoc. 17, 3). În cap. 12 ne-a fost arătată femeia credincioasă care a primit sămânța dumnezeiască și a născut în consecință. Aici vedem femeia infidelă care a primit sămânță străină. Deși ea este descrisă ca femeie, în exterior este biserică și poartă Numele lui Dumnezeu în gură, întregul sistem este presărat cu nume hulitoare de Dumnezeu.

Simbolul femeii care călărește pe fiară înseamnă clar: puterea religioasă are mâna asupra puterii lumești. Femeia necredincioasă ține frâul în mâini și dirijează puterea lumească pe care călărește. Tema despre această putere a fiarei am tratat-o atotcuprinzător în cap. 13. Pentru o înțelegere mai bună ne servește și următorul verset: "*Femeia aceasta era îmbrăcată cu purpură și stacojiu; era împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare. Ținea în mână un potir de aur, plin de spurcăciuni și de necurățiile curviei ei.*" Dacă cineva a vizitat vreodată visteriile Vaticanului, atunci știe despre ce se vorbește aici.

Prin proorocul Ezechiel, Dumnezeu a descris cu mult înainte acest sistem și mai ales pe acela care se crede a fi mai mult decât un om: "*Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: ,Pentru că ți s-a îngâmfat inima și ai zis: Eu sunt Dumnezeu, și șed pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu în mijlocul mărilor, măcar că nu ești decât om și nu ești Dumnezeu, măcar că îți dai ifose ca și când ai fi Dumnezeu (vezi și 2. Tes. 2) ...— prin înțelepciunea și priceperea ta ți-ai făcut avere, și ți-ai grămădit aur și argint în visteriile tale; prin marea ta înțelepciune și prin negoțul tău ți-ai*

mărit bogățiile, și prin bogățiile tale inima ți s-a îngâmfat foarte mult." (Ez. 28). Fiecare "adept" știe că în visteriile Vaticanului sunt adunate bogății neprețuite și că Vaticanul este părtaș acolo unde este în câștig financiar: la bănci, asigurări și în întreaga economie.

În Apocalipsa 17 se spune mai departe: "*Pe frunte purta scris un nume, o taină: ,Babilonul cel mare, mama curvelor și spurcăciunilor pământului.*" (vers. 5). Nici această inscripție nu este purtată vizibil. Așa cum există taina de necuprins, inexplicabilă a lui Dumnezeu în Hristos în Biserică, tot așa există și partea adversă cu taina lui Satana în biserica decăzută, care la fel este de necuprins și inexplicabilă. Satana este o ființă decăzută de la Dumnezeu, care nu tăgăduiește pe Dumnezeu; același lucru se potrivește pentru biserica decăzută.

Proorocului Ieremia i-a fost descoperită deja în timpul lui starea spirituală a acestei mari instituții. El scrie: "*Babilonul era în mâna Domnului un potir de aur, care îmbăta tot pământul; Neamurile au băut din vinul lui; de aceea au fost neamurile ca într-o nebunie.*" (cap. 51, 7). Întreaga omenire este îmbătată spiritual, deși are multă cunoștință; oamenii nu mai pot face o apreciere spirituală clară și lucidă. Toate aceste învățături false au înnebunit înțelegerea spirituală, ca un exces de vin. O orientare biblică poate fi menținută numai de cel ce iese din sistemul acesta.

Mai departe Ieremia spune: "*Deodată cade Babilonul și este zdrobit! Văitați-l, aduceți leac alinător pentru rana lui; poate că se va vindeca!*" ,*Am voit să vindecăm Babilonul, dar nu s-a vindecat! Părăsiți-l, și haidem fiecare în țara noastră, căci pedeapsa lui a ajuns până la ceruri, și se înalță până la nori.*" (Ier. 51, 8-9).

Nici un reformator nu a reușit să vindece acest Babilon mare. Toți au trebuit să-l părăsească și și-au format propriile lor biserici. Nici acum nu este posibil. Cu toate procesele de transformare,

această instituție rămâne ceea ce a fost întotdeauna. Asimilarea aparentă ca și concesiile sunt pentru a-i domoli pe protestanți, pentru a stinge gândirea negativă și să nu ridice nimeni glasul împotriva, avertizând. Pentru acest scop se folosește în biserica romană mult vocabular protestant, începând de la al doilea Conciliu al Vaticanului, deși în realitate nu s-a schimbat nimic.

Această mare instituție este biserica-mamă, și toate bisericile ieșite din ea sunt fiicele ei, care acum s-au întors din nou în sânul ei. Ele au aceleași învățături sau asemănătoare, în parte chiar comune; iar tot ce-i desparte va fi înlăturat pas cu pas. Nenorocirea este că bisericile și comunitățile protestante nu mai fac comparație cu Biblia și să tindă să se conformeze ei, ci urmăresc asimilarea și apropierea între ele.

În ceea ce privește sângele milioanei de martiri, se spune: *"Și am văzut pe femeia aceasta, îmbătată de sângele sfinților și de sângele mucenicilor lui Isus. Când am văzut-o, m-am mirat minune mare."* (Apoc. 17, 6). Această mărturie a Scripturii, mai ales în ceea ce privește domnia de o mie de ani a bisericii de stat, este confirmată de istorie.

Versetele 7+8 descriu constelația puterii lumești și religioase din timpul sfârșitului, puterea domnitorilor și a împăraților, la fel și «fiara» care nu vine nici din mare (cap. 13, 1-10) și nici din pământ (cap. 13, 11-18), ci se ridică din adânc (cap. 11, 7) și se duce apoi la pierzare. *"Fiara, pe care ai văzut-o, era, și nu mai este. Ea are să se ridice din Adânc, și are să se ducă la pierzare. și locuitorii pământului, ale căror nume n-au fost scrise de la întemeierea lumii în cartea vieții, se vor mira când vor vedea că fiara era, nu mai este, și va veni."* (vers. 8).

În versetul 9 ni se spune: *"Aici este mintea plină de înțelepciune. — Cele șapte capete sunt șapte munți, pe care șade femeia. Sunt și șapte împărați ..."* Orașul cu cei șapte munți, care

se mai numește "cetatea eternă", are un renume mondial. Orașul este fixat geografic. Pe lângă aceasta, cele șapte capete ne îndrumă înspre dezvoltarea deja împlinită și totodată spre cele șapte țări vestice puternic industrializate, conducătoare. Numai al optulea conducător este tainic; el face parte de cei șapte și este numit aici fiară, pentru că este vorba despre exercitarea puterii lumești.

"Și fiara, care era, și nu mai este, ea însăși este al optulea împărat: este din numărul celor șapte, și merge la pierzare." (vers. 11).

Acest text este tainic și în același timp clar. Aici este vorba despre cel mai mic și mai important stat în cadrul unui stat din Europa Unită. În orice caz, toți domnitorii vor pune în același timp și în același ceas puterea și stăpânirea lor la dispoziția acestui domnitor, chiar la sfârșitul timpului de sfârșit. *"Cele zece coarne, pe care le-ai văzut, sunt zece împărați, care n-au primit încă împărăția, ci vor primi putere împărătească timp de un ceas împreună cu fiara. Toți au același gând, și dau fiarei puterea și stăpânirea lor." (vers. 12-13).* Așa după cum aceste șapte capete arată spre rolul conducător al țărilor occidentale, tot așa și cele zece coarne arată spre Europa Răsăriteană.

"Ei se vor război cu Mielul; dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. și cei chemați, aleși și credincioși, care sunt cu El, de asemenea îi vor birui." (vers. 14).

În legătură cu ultima mare bătălie, statele est-europene, mai ales Rusia, se vor vedea înșelate de această putere mondială religioasă și se vor mânia grozav împotriva bisericii Romei. *"Cele zece coarne, pe care le-ai văzut, și fiara, vor urî pe curvă, o vor pustii, și o vor lăsa goală. Carnea i-o vor mânca, și o vor arde cu foc. Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să-l aducă la îndeplinire*

planul Lui: să se învoiască pe deplin și să dea fiarei stăpânirea lor împărătească, până se vor îndeplini cuvintele lui Dumnezeu." Ei vor lucra împreună numai atâta timp până când se va împlini Cuvântul lui Dumnezeu. În Rusia nu va dispărea definitiv comunismul. Statele est-europene vor colabora numai atâta timp până când se va împlini profeția biblică pentru timpul sfârșitului. Ele au fost rânduite pentru a distruge orașul "etern".

În ultimul verset din cap. 17 ni se confirmă încă o dată faptele în legătură cu această instituție religioasă mondială: "și femeia, pe care ai văzut-o, este cetatea cea mare, care are stăpânire peste împărații pământului." Există într-adevăr numai un oraș pe pământ, construit pe șapte munți, din care se exercită puterea religioasă și politică asupra domnitorilor religioși și politici din întreaga lume.

Distrugerea Babilonului celui mare

În capitolul 18 mai este descrisă încă o dată amănunțit, căderea și distrugerea Babilonului. Acest capitol trebuie citit de fiecare personal cu mare atenție, pentru a avea înaintea ochilor întreaga dimensiune a judecății de mânie a lui Dumnezeu.

"După aceea, am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. El a strigat cu glas tare, și a zis: ,A căzut, a căzut, Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte; pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, și împărații pământului au curvit cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătării ei." (vers. 1-3).

Ultima chemare din cer răsună la sfârșitul timpului de har: *"Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au*

Îngrămădit, și au ajuns până în cer; și Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei." Este posibil ca până în ultima clipă să se mai afle înăuntru oameni care sunt rânduiți pentru mântuire. Prin ultimul mesaj ei sunt solicitați să iasă afară.

În continuare se relatează că într-o singură zi vor veni peste Babilon moartea, tânguirea și foametea și va cădea foc peste ea. "Pe cât s-a slăvit pe sine însăși, și s-a desfătat în risipă, pe atât dați-i chin și tânguire! Pentru că zice în inima ei: ,șed ca împărăteasă, nu sunt văduvă, și nu voi ști ce este tânguirea! Tocmai pentru aceea, într-o singură zi vor veni urgiile ei: moartea, tânguirea și foametea. și va fi arsă de tot în foc, pentru că Domnul Dumnezeu, care a judecat-o, este tare. și împărații pământului, care au curvit și s-au dezmiardat în risipă cu ea, când vor vedea fumul arderii ei, o vor plânge și o vor boci. Ei vor sta departe, de frică să nu cadă în chinul ei, și vor zice: ,Vai! vai! Babilonul, cetatea cea mare, cetatea cea tare! Într-o clipă ți-a venit judecata!" (vers. 7-10).

Pentru că este vorba despre orașul în care au fost semnate convențiile romane și din cauza cărora orașul este numit și "placa turnantă" a comerțului mondial, oamenii de afaceri din vremea respectivă vor fi foarte consternați de distrugerea ei.

"Negustorii pământului o plâng și o jălesc, pentru că nimeni nu le mai cumpăra marfa: marfă de aur, de argint, de pietre scumpe, de mărgăritare, de in subțire, de purpură, de mătasă și de stacojiu; nici felurile lor soiuri de lemn de tiin, tot felul de vase de fildeș, tot felul de vase de lemn foarte scump, de aramă, de fer și de marmoră; nici scorțișoara, nici mirodeniile, nici miroznel, nici mirul, nici tămâia, nici vinul, nici untdelemnul, nici făina bună de tot, nici grâul, nici boii, nici oile, nici caii, nici căruțele, nici robii, nici sufletele oamenilor. și roadele atât de dorite sufletului tău s-au dus de la tine. Toate lucrurile alese, strălucite, sunt pierdute pentru tine, și nu le vei mai găsi. Cei ce fac negoț cu aceste

lucruri, care s-au îmbogățit de pe urma ei, vor sta departe de ea, de frica chinului ei. Vor plânge, se vor tângui, și vor zice: ,Vai! vai! Cetatea cea mare, care era îmbrăcată cu in foarte subțire, cu purpură și cu stacojiu, care este împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare! Atâtea bogății într-un ceas s-au prăpădit!" (vers. 11-17).

În capitolul 17 este descrisă această femeie decăzută care este împodobită cu aur, pietre scumpe și cu mărgăritare. Aici ne este prezentat înaintea ochilor că întregul oraș va fi prada acestor distrugeri groaznice. "*Vai! vai! Cetatea cea mare, care era îmbrăcată cu in foarte subțire, cu purpură și cu stacojiu, care este împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare! Atâtea bogății într-un ceas s-au prăpădit!"* De trei ori se vorbește aici despre judecata și pedeapsa groaznică a lui Dumnezeu care va veni într-un ceas peste acel oraș mare și puternic: "*Vai! vai! Cetatea cea mare, al cărei belșug de scumpeturi a îmbogățit pe toți cei ce aveau corăbii pe mare, într-o clipă a fost prefăcută într-un pustiu!"* (vers. 19).

Adresându-se către cei răscumpărați care locuiesc în acel timp în ceruri, văzătorul scrie: "*Bucură-te de ea, cerule! Bucurați-vă și voi, sfinților, apostolilor și proorocilor! Pentru că Dumnezeu v-a făcut dreptate, și a judecat-o.*" (vers. 20).

În ultimele versete ne este prezentat înaintea ochilor că acest oraș mare va fi aruncat cu repeziciune în mare ca o piatră de moară și nu va mai fi găsit. În încheiere Dumnezeu însuși acuză această instituție mondială politico-religioasă prin Cuvântul Său Sfânt, pentru amestecarea de otrăvuri și practicarea vrăjitoriei cu care a înșelat popoarele, "*... pentru că negustorii tăi erau mai marii pământului, pentru că toate neamurile au fost amăgite de vrăjitoria ta, și pentru că acolo a fost găsit sângele proorocilor și al sfinților și al tuturor celor ce au fost jungheați pe pământ.*" (vers. 23b-24). Așa de clar cum a vorbit Dumnezeu despre aceste

lucruri, nu ar îndrăzni nici un om să o facă. Adevărat, acest pământ este îmbibat cu sângele martirilor.

Bucuria din cer asupra distrugerii Babilonului **Nunta Mielului**

Capitolul 19 descrie în prima parte nunta Mielului, dar la început se referă la Dumnezeu care a răzbunat sângele slujitorilor Săi și a judecat această curvă. Bucuria gloatei celei mari a răscumpăraților începe în ceruri cu un puternic "*Aleluiah! A Domnului, Dumnezeului nostru, este mântuirea, slava, cinstea și puterea! Pentru că judecățile Lui sunt adevărate și drepte. El a judecat pe curva cea mare, care strica pământul cu curvia ei, și a răzbunat sângele robilor Săi, din mâna ei!*" și au zis a doua oară: "*Aleluiah! Fumul ei se ridică în sus în vecii vecilor!*" și cei douăzeci și patru de bătrâni și cele patru făpturi vii s-au aruncat la pământ și s-au închinat lui Dumnezeu, care ședea pe scaunul de domnie. și au zis: "*Amin! Aleluiah!*" și din scaunul de domnie a ieșit un glas, care zicea: "*Lăudați pe Dumnezeul nostru, toți robii Lui, voi care vă temeți de El, mici și mari!*"

Gloata biruitorilor din ceruri este răpită și eliberată de orice durere pământească, transformată și readusă la zilele tinereții (Iov 33, 25). Acolo nu mai sunt griji, nici nevoi și nici moarte — nimic ce ne-ar mai aduce aminte de păcat și boli sau bătrânețe, ci numai slavă desăvârșită și fericire în veci.

"*Lucruri, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.*" (1. Cor. 2, 9).

"*Și am auzit, ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: ,Aleluiah! Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărățească. Să ne bucurăm, să ne veselim, și să-l dăm slavă!*

Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit, și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor, și curat. — (Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților.)" (vers. 6-8).

În timpul necazului celui mare, Mireasa pământească se află la nunta Mielului împreună cu Mirele ei ceresc, în al cărui chip și ființă a fost transformată. La această gloată a întâi lor născuți este vorba despre Mireasa Mielului. Ea este neprihănită pe deplin, sfințită și îmbrăcată în in alb strălucitor. Dreptatea lui Dumnezeu i-a fost redată prin Hristos.

În Matei 25 scrie despre venirea Mirelui și despre fecioarele înțelepte: *"Pe când se duceau ele să cumpere untdelemn, a venit mirele: cele ce erau gata, au intrat cu el în odaia de nuntă, și s-a încuiat ușa."* (vers. 10).

În Matei 22 a fost anunțată această nuntă, iar oaspeții invitați au găsit în timpuri diferite tot felul de scuze proprii; dar totuși la sfârșit s-a umplut sala de nuntă. Dacă aducem diferite texte biblice la un numitor comun, atunci vedem că fecioarele înțelepte, Mireasa și oaspeții sunt tot aceeași gloată a întâi lor născuți. Pentru că șederea în ceruri la nuntă este trecătoare, cei răscumpărați sunt acolo doar oaspeți, căci după nuntă, această gloată se întoarce înapoi împreună cu Domnul pentru a domni împreună cu El peste pământ în împărăția de o mie de ani. Prin aceste noțiuni sunt arătate doar diferite relații ale aceleiași grupe. Ca fecioare ele sunt neatinse, ca Mireasă ele sunt unite cu Mirele, ca oaspeți aleșii șed la ospățul nunții la aceeași masă cu Domnul lor (Mat. 8, 11; Luca 13, 29).

"Apoi mi-a zis: ,Scrie: Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!‘ Apoi mi-a zis: ,Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu!'" și m-am aruncat la picioarele lui ca să mă închin lui. Dar el mi-a zis: ,Ferește-te să faci una ca aceasta! Eu sunt un împreună slujitor cu tine și cu frații tăi, care păstrează mărturia lui

Isus. Lui Dumnezeu închină-te! – Căci mărturia lui Isus este duhul prorociei." (Apoc. 19, 9+10).

Duhul proorociei s-a odihnit peste proorocii care au vestit venirea Răscumpărătorului. Isus Hristos formează punctul central al istoriei mântuirii. Mărturia Lui se trage ca un fir roșu prin întreaga Sfântă Scriptură. Mărturia lui Isus este duhul proorociei — nu darul proorociei. Mulți posedă darurile Duhului, dar aici este vorba despre mărturia proprie dumnezeiască a lui Isus Hristos, cum ne este relatat în cap. 1, 8: *"EU sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul", zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic.*" Nimeni nu poate spune din convingere: "Isus este Domnul!" și să vorbească despre Dumnezeu, decât dacă i s-a descoperit personal prin Duhul. Toți care vor fi la Domnul, au această descoperire a lui Dumnezeu și prin aceasta mărturia lui Isus Hristos, așa cum i-a fost descoperit lui Ioan prin Duhul.

Ultima luptă o hotărăște însuși Domnul

În partea a doua a capitolului 19 este descris cum va veni după nuntă Domnul Cel încoronat ca Biruitor, călare pe un cal alb, urmat de cetele cerești, pentru a lovi neamurile și a călca teascul vinului mâniei aprinse a Atotputernicului Dumnezeu. Ceea ce a fost anunțat și descris în diferite pasaje ale Vechiului și Noului Testament, își găsește apoi împlinirea. Fără îndoială atunci va avea loc ultima luptă înainte de începerea împărăției de o mie de ani, în ziua cea mare a lui Dumnezeu, a Celui Atotputernic.

"Apoi am văzut cerul deschis, și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce sta pe el, se cheamă ,Cel credincios și Cel adevărat', și El judecă și Se luptă cu dreptate. Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununi împărătești, și purta un nume scris, pe care nimeni nu-l știe, decât numai El singur. Era îmbrăcat cu o haină muiată în sânge. Numele Lui este: ,Cuvântul

lui Dumnezeu. ‘ Oștile din cer Îl urmau călări pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb și curat. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită, ca să lovească Neamurile cu ea, pe care le va cârmui cu un toiag de fier. și va călca cu picioarele teascul vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu. Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: ,Împăratul împăraților și Domnul domnilor.’” (Apoc. 19, 11-16).

În momentul acela nu mai este vorba despre harul și dragostea lui Dumnezeu. Oamenii care mai trăiesc și sunt despărțiți de Dumnezeu, au respins harul și dragostea Lui, au provocat prin aceasta judecățile și mânia Lui. "Apoi am văzut un înger, care stătea în picioare în soare. El a strigat cu glas tare, și a zis tuturor păsărilor, care zburau prin mijlocul cerului: ,Veniți, adunați-vă la ospățul cel mare al lui Dumnezeu, ca să mâncați carnea împăraților, carnea căpitanilor, carnea celor viteji, carnea cailor și a călăreților, și carnea a tot felul de oameni, slobozi și robi, mici și mari!" (vers. 17-18).

Proorocul Ezechiel a descris uimitor de asemănător această ultimă luptă la care participă împărații pământului și oștirile lor: "Fiul omului –, așa vorbește Domnul Dumnezeu: – ,Spune păsărilor de orice soi, și tuturor fiarelor câmpului: Adunați-vă, și veniți! Strângeți-vă din toate părțile, pentru jertfa Mea, pe care o junghii pentru voi; jertfă mare este pe munții lui Israel! Mâncați carne, și beți sânge, mâncați carnea vitejilor, și beți sângele voievozilor pământului, sânge de berbeci, de miei, de țapi, de tauri îngrășați din Basan! Mâncați grăsime până vă veți sătura, și beți sânge până vă veți îmbăta, din jertfele mele, pe care le voi junghia pentru voi. Săturați-vă la masa Mea de carnea cailor și a călăreților, de carnea vitejilor și a tuturor oamenilor de război –, zice Domnul Dumnezeu." (39, 17-20).

În timpul acela vor fi prinse cele două căpetenii răspunzătoare, anume domnitorul politic și căpetenia religioasă și

vor fi aruncate de vii în iazul de foc care arde cu pucioasă. *"Și am văzut fiara și pe împărații pământului și oștile lor, adunate ca să facă război cu Cel ce ședea călare pe cal și cu oastea Lui. Și fiara (domnitorul politic) a fost prinsă. și împreună cu ea, a fost prins proorocul mincinos (domnitorul religios), care făcuse înaintea ei semnele, cu care amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei, și se închinaseră icoanei ei. Amândoi aceștia au fost aruncați de vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă."* (Apoc. 19, 19-20).

La această ultimă luptă nu vor exista prizonieri și nici scăpați. Întreaga oștire care vine din nord, sub influența satanică, împotriva Israelului, va pieri. *"Iar ceilalți au fost uciși cu sabia, care ieșea din gura Celui ce ședea călare pe cal. și toate păsările s-au săturat din carnea lor."* (vers. 21).

"Îi voi judeca prin ciumă și sânge, printr-o ploaie năpraznică și prin pietre de grindină; voi ploua foc și pucioasă peste el, peste oștile lui, și peste popoarele cele multe, care vor fi cu el. Îmi voi arăta astfel mărimea și sfințenia, Mă voi face cunoscut înaintea mulțimii neamurilor, și vor ști că eu sunt Domnul." (Ez. 38, 22-23).

Legarea Satanei
Încheierea primei învieri prin martiri
Împărăția păcii de o mie de ani

La începutul capitolului 20 ne este spus ce se întâmplă cu Satana, inițiatorul tuturor relelor, adversarul și împotrivorul lui Dumnezeu. El va fi prins și aruncat în adânc. *"Apoi am văzut pogorându-se din cer un înger, care ținea în mână cheia Adâncului și un lanț mare. El a pus mâna pe balaur, pe șarpele cel vechi, care este Diavolul și Satana, și l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în Adânc, l-a închis acolo, și a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înșele Neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani. După aceea, trebuie să fie dezlegat pentru puțină vreme."* (Apoc. 20, 1-3).

După cum am văzut în cap. 12, Satana cu însoțitorii lui vor fi aruncați pe pământ , în timp ce Biserica-Mireasă este înălțată la cer. Aici ne este spus că el va fi aruncat de pe pământ în adânc. Proorocul Isaia ne informează că oștirea de sus, aceasta înseamnă toate puterile cerești care s-au pus de partea Satanei, la fel vor fi pedepsite și închise împreună cu împărații pământ ului care s-au împotrivit Domnului (Isa. 24, 21-23). Pavel scrie că Dumnezeu a dezarmat aceste domnii și stăpâniri, le-a făcut de ocară înaintea lumii și a ieșit biruitor în Hristos (Col. 2, 15). Puterile dușmane biruite se mai află însă în văzduh, de aceea Pavel îi cheamă pe credincioși la lupta duhovnicească, "*Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.*" (Ef. 6, 12).

Versetul 4 conține două evenimente foarte importante, care se împlinesc chiar înaintea începerii împărăției de o mie de ani: în primul rând va avea loc o judecată, respectiv o pronunțare judecătorească; în al doilea rând este vestită învierea celor care au murit ca martiri în timpul prigonirii. "și am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au șezut pe ele, li s-a dat judecata. și am văzut sufletele celor li se tăiasc capul din pricina mărturiei lui Isus (vezi pecetea a-5-a) și din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, și ale celor ce nu se închinaseră fiarei și icoanei ei, și nu primiseră semnul ei pe frunte și pe mână. Ei au înviat, și au împărățit cu Hristos o mie de ani."

În acest text nu mai este vorba despre răpire și despre nunta Mielului, pentru că ceea ce este scris în Apoc. 20 are loc după răpire și după nunta Mielului. Cuvântul lui Dumnezeu este desăvârșit în toate aspectele și foarte precis. Noi primim aici o ultimă explicație despre martirii care rămân credincioși în timpul

necazului celui mare, și care nu au primit semnul fiarei și nu s-au închinat icoanei ei.

Judecata care este amintită aici este pronunțarea judecătorească prealabilă, înainte de ridicarea împărăției de o mie de ani, și nu este "judecata de apoi" care este cunoscută ca judecata de sfârșit dinaintea tronului alb, când vor învia toți morții și vor fi judecați.

Proorocul Daniel scrie în paralel cu Apoc. 20, 4: "*Mă uitam la aceste lucruri, până când s-au așezat niște scaune de domnie. și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada, și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc, și roatele Lui erau ca un foc aprins. Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Îi slujeau, și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile.*" (Dan. 7, 9-10).

Dacă Dumnezeu este văzut ca un Îmbătrânit, atunci aceasta nu înseamnă că El este un bunic obosit. EL este Duh, anii Lui nu au nici început și nici sfârșit. Ca Judecător El se prezintă ca un Îmbătrânit cu părul alb, ceea ce înseamnă cea mai înaltă autoritate. Judecătorii din vremurile trecute au preluat acest tablou purtând o perucă albă. Această arătare a Domnului Dumnezeu ca Judecător, exprimă autoritatea și demnitatea Sa.

Ca și în Apocalipsa, reiese cu claritate din textul lui Daniel că aici este vorba despre judecata care va avea loc la sfârșitul acestei epoci. Proorocul Daniel descrie detaliile fazei de sfârșit dinainte, și nu după cei o mie de ani: "*Eu mă uitam mereu, din pricina cuvintelor pline de trufie, pe care le rostea cornul acela: m-am uitat până când fiara a fost ucisă, și trupul ei a fost nimicit și aruncat în foc, ca să fie ars. și celelalte fiare au fost dezbrăcate de puterea lor, dar li s-a îngăduit o lungire a vieții până la o vreme și un ceas anumit. M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte, și*

iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. I S-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-l slujească toate popoarele, neamurile, și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, și nu va trece nicidecum, și împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată." (Dan. 7, 11-14).

Isus Hristos, care s-a descoperit ca Fiul omului, preia apoi puterea Lui și se așează pe tronul slavei Sale. *"Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre." (Mat. 25, 31-32).*

În Daniel au fost deschise cărțile, dar nu cartea vieții. Acolo noi citim și despre fiarele cărora li s-a îngăduit o lungire a vieții până la o vreme și un ceas anumit. Mai este scris că un fiu al omului apare înaintea Celui îmbătrânit de zile și i se dă în stăpânire slavă și putere împărătească, care este veșnică. Legătura reiese clar din Daniel și Matei. În Daniel 7 este amintită și prigoana de trei ani și jumătate. După aceea împărații acestui pământ vor fi nimiciți și împărăția cerească de pe pământ va fi întemeiată.

"El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Prea Înalt, va asupri pe sfinții Celui Prea Înalt, și se va încumeta să schimbe vremile și legea; și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremi, și o jumătate de vreme. Apoi va veni judecata, și i se va lua stăpânirea, care va fi prăbușită și nimicită pentru totdeauna. Dar domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri, se vor da poporului sfinților Celui Prea Înalt. Împărăția Lui este o împărăție veșnică, și toate puterile Îi vor sluji și-L vor asculta!" (Dan. 7, 25-27). Aceste lucruri nu sunt pentru judecata de apoi, căci după aceea urmează un nou început pe pământul cel nou.

În aceste texte biblice nu este vorba despre o înviere generală sau nimicire definitivă în iazul de foc; aici se vorbește

despre Fiul omului care va judeca și va hotărî înainte de a întemeia împărăția Lui cerească pe pământ .

Același lucru este în Mat. 25, de la vers. 31, unde nu au fost deschise nici cărți și nici cartea vieții, cum va fi cazul la "judecata de apoi". Aceste două texte biblice sunt tălmăcite în mod fals pentru judecata dinaintea tronului alb. După cum reiese din aceste legături, este cu totul imposibil. O altă dovadă pentru aceasta este realitatea că nu vor fi judecate persoane individuale, ci popoare, care i-au ajutat sau nu pe frați, pe iudei, în timpul prigonirii. Aceasta se va întâmpla înainte de a începe domnia împărătească. De aceea este aici Împăratul cel care vorbește, și nu Judecătorul:

"Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: ,Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii ... Drept răspuns Împăratul (nu Judecătorul) le va zice ..." (Mat. 25, 34-40). Împărăția este împărăția de o mie de ani, nu veșnicia (1. Cor. 15, 25).

Proorocul Isaia a descris astfel această pronunțare amintită:
"El va fi Judecătorul neamurilor, El va hotărî între un mare număr de popoare; așa încât din săbiile lor își vor făuri fiare de plug, și din sulilele lor cosoare: nici un popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia, și nu vor mai învăța războiul." (Isa. 2, 4).

La această judecată, peste cele douăsprezece seminții ale Israelului vor judeca cei douăsprezece apostoli împreună cu Domnul. *"Isus le-a răspuns: ,Adevărat vă spun că, atunci când va sta Fiul omului pe scaunul de domnie al mării Sale, la înnoirea tuturor lucrurilor, voi, care M-ați urmat veți ședea și voi pe douăsprezece scaune de domnie, și veți judeca pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel."* (Mat. 19, 28).

Bărbații lui Dumnezeu dintre neamuri vor judeca peste popoare și la sfârșit vor domni peste ele. *"Nu știți că sfinții vor judeca lumea? și dacă lumea va fi judecată de voi, sunteți voi*

nevrednici să judecați lucrurile de foarte mică însemnătate?" (1. Cor. 6, 2). La Dumnezeu se întâmplă totul la timpul potrivit: la nuntă ceea ce se cuvine acolo; în împărăția de o mie de ani ceea ce a fost făgăduit. Cu diferitele judecăți se întâmplă la fel.

Martirii din necazul cel mare sunt o parte a primei învieri și vor avea parte de domnia împărătească. Ar trebui ca toți credincioșii să aibă o dorință serioasă de a rămâne credincioși până la moarte, pentru că nimeni nu știe din care grupă face parte. Dacă cineva face parte din Mireasa aleasă sau din cei chemați, Biserica rămasă în urmă — fiecăruia îi va fi răsplătită credincioșia.

Pentru toți credincioșii care nu fac parte din gloata celor întâi născuți și care astfel nu vor fi răpiți și nu vor lua parte la nunta Mielului, dar totuși rămân credincioși, există nădejdea de a avea parte de împărăția de o mie de ani, chiar dacă trebuie să treacă prin necazul cel mare (vezi Apoc. 7, partea a doua).

Martirii iudei din pecetea a cincea, trebuie să aștepte până când vor fi omorâți ca și ei restul tovarășilor lor de slujbă (Apoc. 6, 9-11). În ambele texte este Cuvântul-cheie "suflete": "*... am văzut sub altar sufletele celor ce fuseseră junghiați din pricina Cuvântului lui Dumnezeu*" — "*și am văzut sufletele celor ce li se tăiasse capul din pricina mărturiei lui Isus și din pricina Cuvântului lui Dumnezeu ...*" (Apoc. 20, 4). Indiferent dacă la învierea lui Isus Hristos (Mat. 27), la revenirea Lui pentru răpire (1. Cor. 15; 1. Tes. 4) sau la instaurarea împărăției Lui (Apoc. 20): toți, de la prima Lui venire până la cei înviați înaintea începerii împărăției de o mie de ani, aparțin de "prima înviere".

"Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani. Aceasta este întâi a înviere. Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâi a înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nici o putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos, și vor

împărăți cu El o mie de ani." (Apoc. 20, 5-6). La începutul împărăției de o mie de ani numărul este împlinit și prima înviere este încheiată.

În vers. 7-9 ne este descris ce se întâmplă într-o perioadă scurtă de timp, după încheierea domniei împărătești de o mie de ani: "*Când se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat; și va ieși din temnița lui, ca să înșele Neamurile, care sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării. și ei s-au suit pe fața pământului, și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea prea iubită. Dar din cer s-a pogorât un foc care i-a mistuit.*"

După ce Satana va fi dezlegat și se va ridica din adânc el va înșela toate popoarele care trăiesc pe pământ și au fost conduse în pace până atunci, ca o ultimă răscoală. Deși ele vor trăi în pace în timpul acestor o mie de ani, totuși nu vor primi o relație personală cu Dumnezeu, pentru că nu au acceptat niciodată împăcarea prin Hristos și au rămas astfel despărțiți de El. Apoi vine sfârșitul cel mare și groaznic peste Satana și peste toți cei ce au ascultat de el și stau sub influența lui.

"Dar din cer s-a pogorât un foc care i-a mistuit. și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde este fiara și proorocul mincinos." Fiara și proorocul mincinos au fost deja aruncați în iazul de foc conform cap. 19, 20.

Această "uniune trinitară" ciudată: Satana, fiara, proorocul mincinos vor dispărea apoi în iazul de foc împreună cu cei ce stau sub influența lor. Despre ei nu se va mai auzi și nu se va mai vedea nimic în veci.

A doua înviere și judecata de apoi

În Apoc. 20, 11-15 este descrisă ultima judecată. Acest text este grăitor ca și alte texte din Sfânta Scriptură și nu necesită nici o clarificare: *"Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb, și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui, și nu s-a mai găsit loc pentru ele. și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea. Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; Moartea și Locuința morților au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. Moartea și locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc."*

La judecata de apoi mai există oameni ale căror nume sunt scrise în cartea vieții, deci ei au primit viață veșnică de la Dumnezeu, prin har, în timpul vieții lor, și de aceea moartea a doua nu le mai poate face nici un rău. Prima moarte apare când sufletul părăsește trupul; a doua moarte când duhul părăsește sufletul. Atunci se împlinește: *"Sufletul care păcătuiește, acela va muri."* (Ez. 18, 4). Păcat nu înseamnă aici numai încălcarea poruncilor lui Dumnezeu, o vinovăție personală înaintea Celui prea Înalt, pentru că toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu — aici este vorba despre păcatul necredinței despre care a vorbit Domnul nostru: *"De aceea v-am spus că veți muri în păcatele voastre; căci dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre."* (Ioan 8, 24). Păcatul necredinței este cauza pentru moartea în păcatele trăite. Răsplata credinței în eliberarea săvârșită este iertarea deplină și viața veșnică.

Dumnezeu s-a descoperit în Hristos spre mântuirea noastră; numai prin credința în El putem fi mântuiți: *"Și mărturisirea este aceasta; Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este*

în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața." (1. Ioan 5, 11-12).

Toți oamenii care au trăit vreodată pe pământ, vor apărea înaintea judecății de sfârșit. Ei vor fi judecați după faptele pe care le-au făcut în timpul vieții lor. Acolo sunt cei care au crezut în Hristos, și ceilalți care nu au crezut. Toți ale căror nume nu sunt scrise în cartea vieții, vor fi aruncați în iazul de foc; aceasta este moartea a doua, care nu are viață în ea. Noi nu îi vom mai vedea niciodată. După aceea, Dumnezeu va face un început nou cu toți copiii Lui pe pământul cel nou.

Vestirea unui cer nou și a unui pământ nou
Splendoarea Ierusalimului cel nou
Soarta groaznică a celor pierduți

Primul verset din capitolul 21 ar trebui să facă parte de fapt din sfârșitul capitolului 20. Direct după judecata de sfârșit, timpul se revarsă în veșnicie, și se va împlini ce a fost prezis în Cuvânt: "*Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră ...*"

Deja prin proorocul Isaia, Domnul a vestit un cer nou și un pământ nou: "*Căci iată, Eu fac ceruri noi și un pământ nou; așa că nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute, și nimănui nu-i vor mai veni în minte.*" (cap. 65, 17).

Apostolul Petru s-a alăturat acestui Cuvânt și a scris: "*Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea.*" (2. Pet. 3, 13).

Ioan amintește aici mai întâi făgăduința despre noul cer și noul pământ, apoi continuă și descrie noul Ierusalim, care vine din cer la începutul împărăției de o mie de ani, la fel și starea din împărăția de pe pământ. Și proorocul Isaia a vorbit în textul deja

amintit despre cerul cel nou și pământul cel nou, dar chiar după aceea el descrie starea împărăției de o mie de ani, și anume în vers. 18-25. Se relatează că se vor mai naște copii, și cel mai tânăr va muri la vârsta de o sută de ani; vor fi construite case, se va sădi viță. Viața va merge deci mai departe printre locuitorii pământului în împărăția de o mie de ani — cu deosebirea că Satana nu va mai fi liber. De aceea va paște mielul împreună cu lupul (Isa. 11, 6; Isa. 65, 25 ș. a.).

Pe pământul cel nou sunt valabile legile veșnice ale lui Dumnezeu și nu cele temporare, cum sunt redată în textul din Isaia: în orice lună nouă și în fiecare Sabat va veni orice făptură să se închine înaintea Domnului. Pe pământul cel nou nu va mai fi ceea ce este descris în cap. 66, 24: *"Și când vor ieși, vor vedea trupurile moarte ale oamenilor care s-au răzvrătit împotriva Mea; căci viermele lor nu va muri, și focul lor nu se va stinge; și vor fi o pricină de groază pentru orice făptură."* La textul acesta s-a referit Domnul în Marc. 9, 48. De pe pământul cel nou nu se va ridica fum vechi spre cerul cel nou.

Ierusalimul cel nou care este descris în textul următor, trebuie deosebit de cerul nou și pământul cel nou. Văzătorul spune mai departe: *"Și eu am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu, cetatea Sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie, și zicea: ,lată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut."* (Apoc. 21, 2-4).

În acest text este arătat mai întâi înspre Ierusalimul cel nou care este identic cu Mireasa. Noi trebuie să observăm: pe de-o parte există Ierusalimul cel nou — locuința Miresei, pe de altă

parte Ierusalimul pământesc cu muntele Sionului — locuința Israelului. Totul este descris exact, dar noi trebuie să deosebim cărei grupe se adresează și la care se referă. Întotdeauna când este vorba despre noul Ierusalim, se vorbește despre Biserica-Mireasă; dacă se vorbește despre Ierusalimul acesta, este vorba despre Israel.

"Ci v-ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, de Biserica întâi lor născuți, ..." (Evrei 12, 22-23a).

Pentru Ierusalimul pământesc se potrivește: *"Și, pe muntele acesta, înlătură măhrama care acopere toate popoarele, și învelitoarea care înfășură toate neamurile; nimicește moartea pe vecie: Domnul Dumnezeu șterge lacrimile de pe toate fețele, și îndepărtează de pe tot pământul ocară poporului Său; da, Domnul a vorbit."* (Isa. 25, 7-8).

După nunta Mielului, Mireasa este denumită "soția Mielului". Înainte de nuntă este mireasa, după nuntă ea este soția. Prin astfel de simboluri clare și ușor de înțeles, noi suntem informați exact asupra etapelor din desfășurarea istoriei mântuirii. Odată cu clipa răpirii celor întâi născuți, ei vor locui în Ierusalimul cel nou. Din cauza aceasta Mireasa și Ierusalimul cel nou sunt identici, așa cum Israelul este identic cu Ierusalimul pământesc.

Ierusalimul cel nou cu Mireasa care locuiește acolo, după cum ni se relatează, va coborî din ceruri la începutul împărăției de o mie de ani și va pluti deasupra Ierusalimului pământesc. Amândouă sunt scrise, pentru că Dumnezeu va sluji în ambele domenii: EL va locui peste ei; la fel și: EL va locui cu ei. *"Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. EL va fi Dumnezeul lor."*

În Apoc. 7, 15 stă scris: "... Cel ce șade pe scaunul de domnie, își va întinde peste ei cortul Lui." Așa a văzut deja proorocul Isaia în Duhul: "Domnul va așeza, peste toată întinderea muntelui Sionului și peste locurile lui de adunare, un nor de fum ziua, și un foc de flăcări strălucitoare noaptea. Da, peste toată slava va fi un adăpost" (cap. 4, 5).

Atunci va fi așa cum a vrut Dumnezeu la început. Totul corespunde. Pentru unii este valabil: EL va locui peste ei; pentru alții: EL va locui printre ei și cu ei. Cu privire la Biserica-Mireasă care va fi în Ierusalimul cel nou, biruatorii, se potrivește descrierea cu ei. Pentru cei ce se află în Ierusalimul pământesc se aplică descrierea: peste ei. În orice caz totul corespunde în contextul din care face parte.

Acum Domnul este cu ai Săi, în Duhul printre ei, în ei și cu ei. În împărăția de o mie de ani, El va fi în chip vizibil printre unii și va locui deasupra altora. Slava Lui va umple pământul. EL va stăpâni peste toată lumea și ai Lui împreună cu El.

"Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: ,Iată, Eu fac toate lucrurile noi.' și a adăugat: ,Scrive, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut și adevărate." (Apoc. 21, 5). Siguranța din Cuvântul lui Dumnezeu este absolutul care este deasupra oricărei îndoieli, și totodată garanția că totul va fi și va rămâne așa cum a spus Dumnezeu. Cel credincios este ridicat prin aceasta deasupra oricărei îndoieli și se odihnește în Dumnezeu. Aici nu este omul care are siguranța în sine; siguranța vine de la Dumnezeu prin Cuvânt și devine realitate pentru cel care crede.

Cel ce vorbește și lucrează, Cel Atotputernic spune: "S-a isprăvit! Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul. Celui ce îi este sete, îi voi da să bea fără plată din izvorul apei vieții." (vers. 6). În El își are totul începutul — în El va fi desăvârșirea, pentru că

în El, pentru El și prin El a fost creat totul spre slava și mărirea Lui. "Cel ce va birui, va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeuul lui, și el va fi fiul Meu."

Din versetul acesta reiese că este vorba despre gloata biruitorilor cărora le-au fost date multe făgăduințe în cele șapte epistole din cap. 2 și 3. Ei primesc atunci moștenirea ca moștenitori ai lui Dumnezeu, care sunt amintiți în Testamentul Lui. Ei sunt moștenitorii adevărați ai lui Isus Hristos (Rom. 8, 17).

În diferite texte biblice sunt date anumite indici și semnalmente, condițiile și însușirile fiilor și fiicelor lui Dumnezeu cu care se împlinesc pe drept expresia următoare: "*EU vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic.*" (2. Cor. 6, 18). "*Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu.*" (Rom. 8, 14).

În vers. 8 din capitolul pe care îl cercetăm este vorba despre acei ce nu s-au lăsat rânduiți în planul de mântuire al lui Dumnezeu. În comparație cu cei răscumparați, se spune celor ce s-au împotrivit lui Dumnezeu, care s-au contrazis cu Dumnezeu, au respins mântuirea și au batjocorit: "*Dar cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinători la idoli, și toți mincinoșii, partea lor este în iazul, care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua.*" (Apoc. 21, 8).

În versetul acesta nu este vorba numai despre ucigași și vrăjitori, închinători la idoli și mincinoși, ci în general despre necredincioși. Aceștia sunt cei care nu vor să creadă că Dumnezeu s-a descoperit personal în Hristos spre mântuirea lor. Apostolul Ioan a scris cu privire la acei ce nu cred în Dumnezeu, și ce fac aceștia din El, singurul și adevăratul Dumnezeu: "*Cine crede în Fiul lui Dumnezeu, are mărturisirea aceasta în El; cine nu crede pe Dumnezeu, Îl face mincinos, fiindcă nu crede mărturisirea, pe care a făcut-o Dumnezeu despre Fiul Său.*" (1.

Ioan 5, 10-12). Dumnezeu rămâne adevărat, și fiecare om este un mincinos (Rom. 3, 4). Ferice de cel care Îi dă crezare Lui, căci altfel Îl face pe El, singurul Dumnezeu adevărat, ca mincinos.

Despre credincioșii adevărați scrie Ioan în același capitol: "*Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit, și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Cel ce este adevărat. și noi suntem în Cel ce este adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui. El este Dumnezeul adevărat și viața veșnică.*" (vers. 20).

Descrierea noului Ierusalim

"Apoi unul din cei șapte îngeri, care țineau cele șapte potire, pline cu cele din urmă șapte urgii, a venit și a vorbit cu mine, și mi-a zis: ,Vino să-ți arăt mireasa, nevasta Mielului!' și m-a dus, în Duhul, pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat cetatea Sfântă, Ierusalimul, care se pogora din cer de la Dumnezeu, având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era ca o piatră prea scumpă, ca o piatră de iaspis, străvezie ca cristalul. Era înconjurată cu un zid mare și înalt. Avea douăsprezece porți, și la porți, douăsprezece îngeri. și pe ele erau scrise niște nume: numele celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel. Spre răsărit erau trei porți; spre miazănoapte, trei porți; spre miazăzi, trei porți; și spre apus trei porți. Zidul cetății avea douăsprezece temelii, și pe ele erau cele douăsprezece nume ale celor douăsprezece apostoli ai Mielului." (cap. 21, 9-14).

Aici este vorba despre Ierusalimul cel nou care se pogoară "având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era ca o piatră prea scumpă, ca o piatră de iaspis, străvezie ca cristalul." În descriere sunt numite douăsprezece porți și douăsprezece temelii. Pe primele stau scrise numele celor douăsprezece apostoli, pe ultimele numele celor douăsprezece patriarhi; împreună rezultă reprezentanții Vechiului și Noului legământ, cei douăzeci și patru de bătrâni. Dumnezeu are numai o Biserică aleasă, care îi

cuprinde pe toți credincioșii din timpul Vechiului și Noului legământ. Sfinții din Vechiul Testament care au înviat împreună cu Isus (Mat. 27), aparțin de ea. Prima înviere este ținta cea mai înaltă. Despre aceasta a vorbit Pavel în Fil. 3, 10-11 când și-a exprimat dorința de a avea parte la prima înviere.

Credincioșii Vechiului Testament și-au pus nădejdea în venirea lui Mesia și astfel în răscumpărarea lor. Ei au adormit în această credință în El. Credincioșii Noului Testament cred în Hristos, Mântuitorul, care a împlinit totul pentru toți.

Orașul Sfânt este descris din diferite perspective. *"Îngerul, care vorbea cu mine, avea ca măsurătoare o trestie de aur, ca să măsoare cetatea, porțile și zidul ei. Cetatea era în patru colțuri, și lungimea ei era cât lărgimea. A măsurat cetatea cu trestia, și a găsit aproape douăsprezece mii de prăjini. Lungimea, lărgimea și înălțimea erau deopotrivă. I-a măsurat și zidul, și a găsit o sută patruzeci și patru de coți, după măsura oamenilor, căci cu măsura aceasta măsura îngerul. Zidul era zidit de iaspis, și cetatea era de aur curat, ca sticla curată. Temeliile zidului cetății erau împodobite cu pietre scumpe de tot felul: cea dintâi temelie era de iaspis; a doua, de safir; a treia de halchedon: a patra, de smaragd; a cincea de sardonix; a șasea, de sardiu; a șaptea, de hrisolit; a opta, de beril; a noua, de topaz; a zecea, de hrisopaz; a unsprezecea, de iacint; a douăsprezecea, de ametist. Cele douăsprezece porți erau douăsprezece mărgăritare. Fiecare poartă era dintr-un singur mărgăritar. Ulița cetății era de aur curat, ca sticla străvezie."*

Noul Ierusalim se ridică ca o piramidă de lumină cu vârful înspre cer, din care coboară. Nouă ni se relatează că lungimea, lățimea și înălțimea sunt fiecare de câte 2.200 km. Deja Avraam a fost în căutarea acestui oraș cu temelii tari, al cărui Ziditor este însuși Dumnezeu (Evrei 11, 10). Pavel scrie despre "Ierusalimul de sus", care este mama noastră (Gal. 4, 26).

În vers. 22 și 23 este descris Mielul lui Dumnezeu ca punct central al evenimentului mântuirii: "*În cetate n-am văzut nici un Templu; pentru că Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, ca și Mielul, sunt Templul ei. Cetatea n-are trebuință nici de soare, nici de lună, ca s-o lumineze; căci o luminează slava lui Dumnezeu, și făclia ei este Mielul.*" Indiferent dacă înțelegem această taină mare, dacă este limpede sau nu — dar este totuși așa, că Dumnezeu s-a descoperit pe Sine în Hristos aducând mântuire omenirii. Hristos este exprimarea în formă omenească a lui Dumnezeu însuși. Lumină și viață este numai în El singur, în care locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii (Col. 2, 9). "*Căci Dumnezeu care a zis: ,Să lumineze lumina din întuneric, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.*" (2. Cor. 4, 6).

"*Neamurile vor umbla în lumina ei, și împărații pământului își vor aduce slava și cinstea lor în ea. Porțile ei nu se vor închide ziua, fiindcă în ea nu va mai fi noapte.*" (Apoc. 21, 24-25). Un autor de cântece a scris: "*Acolo nu va mai fi noapte, acolo nu va mai fi noapte, pentru că acolo Isus este soarele care strălucește ...*" În timpul împărăției de o mie de ani de pe pământ va mai fi ziuă și noapte, dar nu în noul, cerescul Ierusalim. Proorocul Isaia se referă la Ierusalimul pământesc și scrie ce va fi acolo: "*Porțile tale vor sta veșnic deschise, nu vor fi închise nici zi nici noapte, ca să lase să intre la tine bogăția neamurilor, și împărații lor cu alaiul lor.*" (cap. 60, 11).

"*În ea vor aduce slava și cinstea Neamurilor. Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună; ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului.*" (Apoc. 21, 26-27).

"Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii Lui Îi vor sluji." (Apoc. 22, 3).

Este necesar să arătăm clar încă o dată diferența între acei ce sunt scriși în "cartea vieții" și acei ce sunt scriși în "cartea vieții Mielului". Cei ce au parte de prima înviere, indiferent dacă se află în Ierusalimul ceresc sau pământesc — numele lor stau scrise în cartea vieții Mielului din care nu există o scoatere sau ștergere afară. Dumnezeu a putut alege prin știința Lui dinainte. EL i-a cunoscut pe acei care Îl vor crede pe El și Îl vor urma. Numele tuturor celor salvați care intră la a doua înviere în viața veșnică, sunt scrise în cartea vieții. De aceea la ultima înviere nici nu mai este amintită cartea vieții Mielului.

Împărații popoarelor rămase, peste care va domni Hristos ca Împărat, vor găsi calea înspre El. Cei ce sunt necurați, care săvârșesc fărădelege și spun minciuni, rămân afară. Faptul că în timpul acela mai există astfel de oameni, confirmă că este vorba despre ultima eră, mileniul, și nu despre veșnicie.

Râul vieții și pomii vieții **Starea paradisiacă din împărăția de o mie de ani**

În capitolul 22 ne este arătat încă o dată Ierusalimul pământesc în contexte diferite. Cortul lui Dumnezeu, locuința lui Dumnezeu va fi atunci vizibilă pentru oameni; EL va umple cu slava Sa cerul și pământul, Ierusalimul cel vechi și cel nou. *"Cerul este scaunul Meu de domnie și pământul este așternutul picioarelor Mele!" (Isa. 66, 1; Fap. 7, 49).*

"Și mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului. În mijlocul pieții cetății, și pe cele două maluri ale râului, era pomul vieții, rodind douăsprezece feluri de rod și dând rod în fiecare lună; și frunzele pomului slujesc la vindecarea Nea-murilor. Nu va

mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea ..." (cap. 22, 1-3a).

Proorocul Ezechiel a vorbit demult despre această descriere și a mărturisit: *"M-a adus înapoi la ușa casei. și iată că ieșea apă de sub pragul casei, dinspre răsărit; căci fața casei era spre răsărit. Apa se pogora de sub partea dreaptă a casei înspre partea de miază-zi a altarului. Când m-a adus înapoi, iată că pe malul râului erau o mulțime de copaci pe amândouă părțile.*

Dar lângă râul acesta, pe malurile lui de amândouă părțile, vor crește tot felul de pomi roditori. Frunza lor nu se va vesteji, și roadele lor nu se vor sfârși; în fiecare lună vor face roade noi, pentru că apele vor ieși din Sfântul Locaș. Roadele lor vor sluji ca hrană, și frunzele lor ca leac." (Ez. 47, 1, 7+12).

Și această relatare clarifică faptul că națiunile vor fi încă prezente. Ambele vor mai exista: roadele pentru hrană și frunzele pentru leac. Totul va fi binecuvântat. Împărțirea în douăsprezece luni din textul citit, la fel confirmă că este vorba despre împărăția de o mie de ani.

Și aici trebuie să fim atenți la fiecare Cuvânt și să-l punem în contextul corect. Deci în orașul Ierusalim nu va fi nimic lovit de blestem. Proorocul Isaia descrie după aceea starea generală de pe pământ : *"Nu vor mai fi în el nici copii cu zile puține, nici bătrâni care să nu-și împlinească zilele. Căci cine va muri la vârsta de o sută de ani va fi încă tânăr, și cel ce va muri la vârsta de o sută de ani va fi blestemat ca păcătos."* (cap. 65, 20).

Celelalte popoare rămase și mai ales toți cei din Israel, care nu au parte la prima înviere, vor trăi normal mai departe în timpul împărăției de o mie de ani: vor construi, sădi, vor mânca și bea, se vor naște copii, etc.

"Nu vor munci degeaba, și nu vor avea copii ca să-i vadă pierind, căci vor alcătui o sămânță binecuvântată de Domnul, și copiii lor vor fi împreună cu ei." (Isa. 65, 23).

Cu privire la cei mântuiți este scris: *"Robii Lui Îi vor sluji. Ei vor vedea fața Lui, și Numele Lui va fi pe frunțile lor. Acolo nu va mai fi noapte. și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. și vor împărăți în vecii vecilor." (Apoc. 22, 3b-5).*

Aici El mai este încă arătat și numit Mielul lângă Dumnezeu, pentru că abia după ce timpul trece în veșnicie, se revarsă și descoperirea dumnezeiască a Fiului în Dumnezeu din care a ieșit, și apoi Dumnezeu va fi totul în toți (1. Cor. 15, 28).

"În urmă va veni sfârșitul, când El va da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, după ce va fi nimicită orice domnie, orice stăpânire și orice putere. Căci trebuie ca El să împărățească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale." (vers. 24-25).

Întotdeauna descrierea, chiar dacă este la plural, trece la singular: *"Robii Lui Îi vor sluji. Ei vor vedea fața Lui, și Numele Lui va fi pe frunțile lor."* În noul Ierusalim, Mielul este lumina pentru Mireasă; aici ne este spus că Domnul Dumnezeu dă lumina și răscumpărării vor domni în veșnicie împreună cu El.

Ultima avertizare pentru credincioși

În vers. 6 ni se amintește începutul primului capitol, în care se prezintă Cel ce vorbește și lucrează. *"Și îngerul mi-a zis: ,Acele cuvinte sunt vrednice de crezare și adevărate. și Domnul, Dumnezeul duhurilor proorocilor, a trimis pe îngerul Său să arate robilor Săi lucrurile, care au să se întâmple în curând."* După ce au fost descrise diferitele venituri ale Domnului în contextele potrivite, și după ce s-a spus despre nunta cerească, împărăția de o mie de ani și judecata de sfârșit înaintea tronului alb, se avertizează în ultimul capitol, vers. 7: *"Și iată, Eu vin curând! —*

Ferice de cel ce păzește cuvintele proorociei din cartea aceasta!" Aceasta dovedește că evenimentele prevestite și descrise nu se împlinesc după cronologia capitolelor.

Versetul 7 poate fi comparat cu versetul 3 din cap. 1. Adevărata fericire, care cuprinde toate fericirile din predica de pe munte și alte locuri, își vor găsi împlinirea deplină la venirea lui Isus Hristos pentru credincioșii adevărați care au crezut cuvintele proorociei acestei cărți și au ținut tare de aceasta. Dumnezeu pretinde ca noi să credem conform Cuvântului Său, să așteptăm și să trăim ceea ce a făgăduit El.

După această anunțare a Domnului, văzătorul se prezintă la Cuvânt ca un martor care a văzut și a auzit. El a auzit, a văzut și conform însărcinării divine el a scris totul. *"Eu, Ioan, am auzit și am văzut lucrurile acestea. și după ce le-am auzit și le-am văzut, m-am aruncat la picioarele îngerului, care mi le arăta, ca să mă închin lui. Dar el mi-a zis: ,Ferește-te să faci una ca aceasta! Eu sunt un împreună slujitor cu tine, și cu frații tăi, proorocii, și cu cei ce păzesc cuvintele din cartea aceasta. Închină-te lui Dumnezeu."* (Apoc. 22, 8-9).

Din această trăire reiese cât de copleșit era Ioan. El stătea în prezența acestui mesager ceresc, care pe de-o parte a fost descris ca înger și pe de altă parte ca un împreună slujitor cu frații și proorocii. După cum s-a amintit de mai multe ori, cuvântul "înger" și "mesager" este identic în textul original. Așa este numit cineva care poartă un mesaj, fie el un trimis al lui Dumnezeu din cer sau de pe pământ . Închinarea și slava Îi revine numai lui Dumnezeu singur, pentru că El este singurul vrednic de închinare.

Îngerul a vorbit încă o dată, după ce l-a îndemnat pe Ioan și a spus: *"Să nu pecetluiești cuvintele proorociei din cartea aceasta. Căci vremea este aproape."*

La sfârșitul timpului de har, după ce a răsunat ultima chemare, atunci fiecare rămâne în starea în care se află atunci: "*Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. și cine este Sfânt, să se sfințească și mai departe.*" (vers. 11). Fie bun sau rău, salvat sau pierdut, fiecare rămâne atunci în poziția pe care a luat-o.

Cei neprihăniți vor trăi și mai mult în neprihănirea dumnezeiască și cei sfințiți în adevăr se sfințesc și mai departe. Atunci Domnul a strigat pentru ultima dată: "*Iată, Eu vin curînd; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.*" (vers. 12). Apoi El se prezintă încă o dată ca în primul, al doilea, al treilea capitol și în cap. 21, 6: "*EU sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul.*" (vers. 13).

După aceea urmează ultima chemare și făgăduința: "*Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții, și să intre pe porți în cetate! Afară sunt câinii, vrăjitorii, curvarii, ucigașii, închinătorii la idoli, și oricine iubește minciuna și trăiește în minciună!*" (vers. 14-15). Din această descriere este vizibil că este din nou vorba despre timpul din împărăția de o mie de ani. Pe pământul cel nou nu mai există "mincinoșii și ucigașii de afară".

Cuvântul de încheiere a lui Isus

În încheiere Domnul și Răscumpărătorul preia răspunderea pentru întreaga descoperire: "*EU, Isus, am trimis pe îngerul Meu să vă adeverească aceste lucruri pentru Biserici. EU sunt Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață. și Duhul și Mireasa zic: ‚Vino!‘ și cine aude, să zică: ‚Vino!‘ și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată! Mărturisesc oricui aude cuvintele proorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. și dacă scoate cineva*

ceva din cuvintele cărții acestei proorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea Sfântă, scrise în cartea aceasta." (vers. 16-19).

Acesta este un Cuvânt serios către toți cei ce au auzit proorocia din cartea aceasta. Cine procedează după cum a auzit, nu trebuie să se teamă de nimic, dimpotrivă: o bucurie interioară va curge prin inima fiecăruia care nu adaugă și nu scoate nimic de la cuvintele acestei proorocii scrise în cartea aceasta. Astfel de oameni există. Ei au Cuvântul original descoperit și viu, și mărturia lui Isus Hristos. În curînd ei vor fi fiii descoperiți ai lui Dumnezeu.

*"Cel ce adeverește aceste lucruri, zice: ,Da, Eu vin curînd.""
La aceasta Ioan răspunde: "Amin! Vino, Doamne Isuse!"
"Harul Domnului Isus Hristos să fie cu voi cu toți! Amin."*

Anexă
Cele 70 de săptămâni ale lui Daniel
și evenimentele actuale cu Israelul
în lumina profeției biblice

Evenimentele actuale din Orientul Apropiat au îndreptat interesul multor cunoscători ai Bibliei înspre cartea lui Daniel. Viziunea lui asupra celor 70 de săptămâni este foarte potrivită ca temelie pentru a înțelege mai bine evenimentele în legătură cu proorociile biblice, în punctul central al împlinirii — Israel. Pentru aceasta este necesar să includem trecutul și prezentul; numai așa se poate înțelege viitorul. Cartea lui Daniel este Apocalipsa Vechiului Testament. În ea sunt ascunse evenimentele cu Israel până la sfârșitul acestei civilizații.

Proorocul Daniel se afla în timpul acela împreună cu poporul lui în prizonieratul babilonian și a cercetat în scrierile proorocului

Ieremia (Ier. 25, 11; 29, 10), pentru a primi lămuriri despre sfârșitul celor șaptezeci de ani de asuprire (Dan. 9, 2). După aceea s-a rugat cu ardoare lui Dumnezeu și și-a descărcat inima înaintea Domnului. După rugăciunea lungă de pocăință și cereri, a urmat un răspuns din partea lui Dumnezeu, care nu s-a referit la timpul prizonieratului, ci la evenimentele viitoare cu Israelul până la Mesia și până la sfârșitul ultimei epoci.

"Când ai început tu să te rogi, a ieșit Cuvântul, și eu vin să ți-l vestesc; căci tu ești prea iubit și scump. Ia aminte dar la Cuvântul acesta, și înțelege vedenia! șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte ..." (cap. 9, 23-24a).

Prizonieratul s-a încheiat doi ani mai târziu cu permisiunea împăratului persan Cyrus, pentru reconstruirea templului în Ierusalim (Ezra 1, 1-3). Orașul cu zidurile lui a fost ridicat abia cca. 100 de ani mai târziu în timpul lui Neemia. După cuvintele îngerului Gavril, acesta a fost începutul celor 70 de săptămâni de ani. Așa cum cunoaștem noi zile de săptămână, așa se servește Domnul de denumirea săptămâni de ani.

Aici este vorba despre un scop îndeplinit, așa cum este exprimat în următorul text:

1. "... până la încetarea fărădelegilor,
2. până la ispășirea păcatelor,
3. până la ispășirea nelegiuirii,
4. până la aducerea neprihănirii veșnice,
5. până la pecetluirea vedeniei și proorociei, și
6. până la ungerea Sfântului sfinților."

"Să știi dar, și să înțelegi, că de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului, până la Unsul (Mesia), la Cărmuitorul, vor trece șapte săptămâni; apoi timp de șasezeci și două de săptămâni, piețele și gropile vor fi zidite din nou, și

anume în vremuri de strâmtorare. După aceste șasezeci și două de săptămâni, Unsul (Mesia) va fi stârpit, și nu va avea nimic. Poporul unui domn care va veni, va nimici cetatea și Sfântul Locaș, și sfârșitul lui va fi ca printr-un potop; este hotărât că războiul va ține până la sfârșit și împreună cu el și pustiriile. El (Anticristul) va face un legământ trainic cu mulți, timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare, și pe aripa urâciunilor idolești va veni unul care pustiește, până va cădea asupra celui pustiit prăpădul hotărât." (Dan. 9, 24b-27).

Cunoscătorii Cuvântului profetic și ai istoriei, au expus convingător împărțirea timpului de la ordinul reconstruirii Ierusalimului (Neemia 2), până la Hristos, la Mesia. Cele trei măsuri de timp de 7 și 62 și de 1 săptămână se referă la Israel. Timpul harului pentru națiuni (Ps. 118, 24; Isa. 49, 8; 2. Cor. 6, 2; Evrei 4, 7) este între săptămâna 69. și 70.

Învățătura că Isus Hristos a împlinit deja prima jumătate de săptămână din cea de-a șaptezecua săptămână, nu este biblică. Noi trebuie să întrebăm și în punctul acesta foarte clar: ce spune Scriptura? Scriptura spune că la tema aceasta există numai trei măsuri de timp în proorocul Daniel: 7, 62 și 1 săptămână. Scriptura spune mai departe că Mesia, Unsul, va fi ucis după 62 de săptămâni, și nu după 62 de săptămâni și jumătate. Așa vorbește Domnul în Cuvântul Său: "*După aceste șasezeci și două de săptămâni, Unsul va fi stârpit, ...*" (vers. 26).

Nu există nici un text biblic care spune că Domnul nostru a încheiat un legământ de șapte ani, a predicat trei ani și jumătate și apoi l-ar fi rupt la jumătatea săptămânii. Așa ca la Moise, unde a fost stabilită vârsta pentru bărbații care slujeau în cortul descoperirii (Num. 4, 1-3), astfel a început El slujba ca Fiu al omului în al trezecilea an al vieții (Luca 3, 23).

Nu este voie să se folosească același verset pentru Hristos și pentru Anticrist! Când și cu cine a încheiat Hristos un legământ de șapte ani și apoi l-a rupt? Cum pot să se refere la El cei trei ani și jumătate? Cu Roma El nu a încheiat nici un tratat pe care l-ar fi putut rupe, și cu Israel la fel nu a rupt nici un legământ, dimpotrivă: EL a așezat legământul cel nou prin sângele legământului (Mat. 26, 26-28), și legământul cel nou nu este temporar, ci este un legământ veșnic. Este aproape o blasfemie când un text biblic care se referă numai la Anticrist, este folosit pentru Hristos.

Domnul nu a desființat nici jertfa și nici darul de mâncare. Totul a mers ca de obicei mai departe până în anul 70. d. Hr. Din ceea ce este scris în vers. 27, nu se referă nimic la Hristos, dar pentru Anticrist se potrivește totul. Alte o sută de citate nu pot să scoată de sub putere nici un verset din Cuvântul lui Dumnezeu. Cine este din Dumnezeu, Îi dă dreptate lui Dumnezeu și după aceea vede corect întreaga legătură. Chiar dacă slujba lui Isus Hristos a durat trei ani sau trei ani și jumătate, în orice caz cade la sfârșitul săptămânii șasezeci și doi. Aceasta este Așa Vorbește DOMNUL în Cuvântul Lui.

Israelul trăiește timpul de har de 3 ani și jumătate, în care vor veni cei doi prooroci în Ierusalim: "*Voi da celor doi marturi ai mei să proorocească, îmbrăcați în saci, o mie două sute șasezeci de zile.*" (Apoc. 11, 3). Ei au în timpul acesta Cuvântul puterii dumnezeiești. În timpul slujbei lor se va reconstrui templul.

Iudeii așteaptă ca Mesia să vină în templu, pentru că așa este scris: "*... și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți; iată că vine, — zice Domnul oștirilor.*" (Mal. 3, 1b). După părerea lor, Mesia este un bărbat foarte deosebit, un domnitor (Ez. 46) din seminția lui David (2. Sam. 7 ș. a.). De aceea ei vor cădea în cursa vrăjmașului, care în diferite ocazii se prezintă în fața lumii ca un domnitor cu

scepstrul său. Iudeii știu ce le-a fost făgăduit cu privire la Mesia, și anume că El va întinde toiagul de cârmuire din Sion, de la muntele templului către Ierusalim. "*Domnul va întinde din Sion toiagul de cârmuire al puterii Tale, zicând : ,Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi!"*" (Ps. 110, 2).

După cum spune Biblia foarte clar, Mesia are o origine cerească din punct de vedere duhovnicesc și o origine omenească din punct de vedere pământesc. În Mat. 1 și Luca 3 găsim originea pământească: "*Cartea Neamului lui Isus Hristos, fiul lui David ...*" În Ioan 1 aflăm despre originea Lui cerească. Cuvântul care era însuși Dumnezeu, a devenit om. În Vechiul Testament găsim vestite ambele domenii și în Noul împlinirea și confirmarea acestora. În Rom. 1, 3 citim despre Hristos: "*...născut din sămânța lui David, în ce privește trupul ...*" În Rom. 9, 5 se întoarce originea Lui după trup la patriarhii din care a ieșit, și cea cerească la Dumnezeu: "*... din ei a ieșit, după trup, Hristosul, care este mai pe sus de toate lucrurile, Dumnezeu binecuvântat în veci. Amin!*" În 1. Cor. 15, 47 se spune că Mesia "este din cer" — Domnul este din cer. Textul biblic din Maleahi. Îl descrie ca Îngerul legământului, cum este confirmat clar în Apoc. 10. Vezi și Apoc. 7, 38.

În Neemia și Daniel nu este vorba despre zidirea templului, ci despre rezidirea Ierusalimului împreună cu zidurile și mormintele. Acest ordin despre care este vorba aici, cu care a început socotirea timpului, a fost emis în 445 î. Hr. prin Artaxerxe. De atunci până la moartea lui Mesia trebuiau să treacă 7 săptămâni de ani = 49 ani și 62 săptămâni de ani = 434 ani, deci în total 483 ani. Luînd în considerare că în proorocia biblică este socotit un an cu 360 de zile, atunci ajungem exact la anul răstignirii Domnului nostru. Prin aceasta 7 și 62 = 69 săptămâni de ani sunt împlinite. Începutul ultimei săptămâni este aproape în același timp cu răpirea Bisericii-Mireasă. Începutul duhovnicesc pentru Israel va începe atunci.

Primul stăpânitor al lumii care a subjugat Israelul, a fost Nebucadnețar. Cu el a început desfășurarea puterii păgâne a celor patru imperii mondiale (Dan. 2 și 7). Cum a primit primul stăpânitor al lumii o inimă de fieră, așa va fi și cu ultimul: "*Inima lui de om i se va preface într-o inimă de fieră, și vor trece șapte vremuri peste el.*" (Dan. 4, 16). Încă de trei ori se spune în același capitol că vor mai fi șapte vremuri, deci șapte ani, în care acest prim stăpânitor al lumii a devenit o fieră. Același lucru este spus și despre ultimul stăpânitor al lumii: el se va manifesta ca o fieră în ultimii șapte ani, în săptămâna șaptezeci, când Satana este aruncat pe pământ (Apoc. 12, 9), și îi dă puterea și «scaunul» lui de domnie (Apoc. 13, 2). În primii trei ani și jumătate el nu va putea exercita încă puterea mondială absolută, pentru că în timpul acela cei doi proroci își împlinesc slujba însoțiți de putere dumnezeiască (Apoc. 11). În ultimii trei ani și jumătate el va acționa animalo-satanic, și anume în timpul prigonirii și necazului celui mare.

După mărturia Scripturii mai rămâne deci o săptămână: 3 ani și jumătate pentru timpul de har pentru Israel și 3 ani și jumătate pentru necazul cel mare (Dan. 7, 25; Apoc. 13, 5-7); aceștia sunt șapte ani întregi. Pentru acești ultimi șapte ani, care încep aproximativ cu răpirea Bisericii-Mireasă dintre națiuni, Roma, mai exact spus statul Vatican, va încheia un "tratată de pace" atotcuprinzător cu Israel, OEP și statele arabe învecinate: "*El (Antihristul) va face un legământ trainic cu mulți, timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare, și pe aripa urâciunilor idolești va veni unul care pustiește, până va cădea asupra celui pustit prăpădul hotărât.*" (Dan. 9, 27).

După traducere, aici este vorba despre legământul care va fi încheiat cu "mulți" sau cu "multe popoare". Cuvântul din textul original ar fi trebuit tradus cu "mai mulți", cum o redau și alte ediții, ca de exemplu cea franceză cu "plusieurs": "Il fera une solide

alliance avec plusieurs pour une semaine ..." Este vorba despre un legământ — un tratat de șapte ani, care îl încheie unul cu mai mulți parteneri. Acesta nu va fi un tratat pentru Israel, ci va fi exclusiv pentru Ierusalim. O legătură diplomatică este întotdeauna pecetluită între două țări. La acest "tratată de pace" se includ mai multe țări și religii: Israelul, OEP, Iordania și toate țările arabe învecinate care iau parte. Acest aspect a fost trecut cu vederea până acum de toți învățătorii Bibliei — ei au văzut numai Roma și Israelul —, dar este de fapt cel mai important și pentru o înțelegere precum și pentru o încadrare corectă este necesară o apreciere pentru proorocia timpului de sfârșit care se împlinește.

În Daniel 9, pe lângă popor este pus în evidență tot timpul și "orașul cel Sfânt". În Israel și Ierusalim găsim locuri care le sunt sfinte atât iudaismului, creștinismului cât și islamului. Reluarea legăturii diplomatice între Israel și Vatican în anul 1994, a fost necesară pentru a putea avea loc și alte tratate asupra Ierusalimului. Legământul conform Daniel 9, 27 nu este deci un tratat cu una, ci cu mai multe conduceri, nu este bilateral, ci multilateral. Aceasta se poate citi exact în textul din Daniel. În această cunoaștere a Scripturii este cheia — descoperirea — pentru înțelegerea corectă asupra tratatelor care se încheie acum în Orientul Apropiat și în statul Vatican.

Schimbul de ambasadori cu Israelul arată clar caracterul statal al Vaticanului, dar aici nu este vorba despre încheierea legământului proorocit. O astfel de recunoaștere se obișnuiește între statele lumii și nu este limitată în timp. În "tratatul de șapte ani" nu va fi vorba despre schimbul de ambasadori și despre organizarea suplimentelor diplomatice, ci vor fi reglementate și stabilite drepturile și obligațiile celor trei religii ale lumii care sunt stabilite în Ierusalim.

Până astăzi Ierusalimul a fost numai capitala Israelului, niciodată a unui alt popor. Pentru celelalte două religii ale lumii,

creștinismul și islamul, acest oraș a fost întotdeauna de o importanță secundară. Acum însă ei își îndreaptă în mod ciudat într-o măsură crescândă privirile înspre Ierusalim. Ei neglijează Meca și Medina, Lourdes și Fatima și se concentrează cu toată puterea înspre capitala Israelului, înspre Ierusalim.

Există numai un singur om pe pământ la care privesc cu o stimă deosebită iudeii și musulmanii: acesta este papa, care este respectat de toate religiile lumii ca figură centrală. Și relația lui cu OEP și lumea arabă este netulburată. Astfel îi va reveni Vaticanului la negocieri, rolul de a aproba dorința Israelului și să obțină cu osteneală de la arabi permisiunea pentru construirea templului și introducerea în tratat. El va vorbi cu o "diplomație înaltă" și despre drepturile oamenilor și importanța egală a celor trei religii monoteiste. Toate acestea se vor întâmpla, pentru ca să se împlinească Scriptura.

Pe baza înțelegerii din "Tratatul Ierusalim", papa din exercițiul funcțiunii se va așeza cu multă pompă în templul terminat din Ierusalim, cum a fost prezis cu două mii de ani înainte: "... Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu." (2. Tes. 2, 4b).

Dumnezeu a devenit om în Fiul și a luat chipul unui slujitor. "Omul fărădelegii" ca "Fiul pierzării" se ridică singur ca Dumnezeu, care pretinde infailibilitatea și primește închinare. Mai întâi iudeii sunt înșelați de "Mesia" cel fals, al cărui ajutor l-au primit la încheierea tratatului asupra Ierusalimului. Până în clipa de față mai atârnă încă perdeaua lui Moise asupra iudeilor. El prezintă poporului iudeu, cu sceptrul în mână, versiunea lui, adică cea catolică. Apoi explodează "bomba timpului", Domnul se descoperă la ai Lui ca Îngerul legământului (Apoc. 10), îl lovește pe împotrivor cu suflarea buzelor Lui (Isa. 11, 4; 2. Tes. 2), legământul va fi rupt și cei doi prooroci ca și conducători spirituali vor fi uciși. Cu aceasta se încheie prima jumătate a ultimei

săptămâni, și încep cei trei ani și jumătate de judecată și prigoană (Dan. 7, 25b; Apoc. 13, 5b).

În Daniel 12 se pune întrebarea cât timp va mai fi până la sfârșitul acestor minuni. Juruința din vers. 6 ne îndrumă clar înspre Apoc. 10, unde se spune că nu va mai fi nici o zăbavă — nu va mai fi nici o amâna re de timp. Răspunsul din Daniel 12 sună astfel: *"și am auzit pe omul acela îmbrăcat în haine de in, care stătea deasupra apelor râului; el și-a ridicat spre ceruri mâna dreaptă și mâna stângă, și a jurat pe Cel ce trăiește veșnic, că va mai fi o vreme, două vremuri, și o jumătate de vreme, și că toate aceste lucruri se vor sfârși când puterea poporului Sfânt va fi zdrobită de tot."* (vers. 7).

Chiar la sfârșit Dumnezeu devine precis în Cuvântul Său, până la stabilirea zilelor. Slujba celor doi prooroci durează 1.260 de zile (Apoc. 11, 3), care sunt exact trei ani și jumătate. În timpul acesta este construit templul. Atunci este "jumătatea de vreme". Dar totuși după terminarea și măsurarea templului, cetatea Sfântă va fi călcată în picioare patruzeci și două de luni. Aceștia sunt exact cei trei ani și jumătate conform Apoc. 11, 2:

"... căci a fost dată Neamurilor, care vor călca în picioare Sfânta cetate patruzeci și două de luni."

"... și Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri, până se vor împlini vremurile neamurilor." (Luca 21, 24b).

A doua jumătate are două prelungiri: *"De la vremea când va înceta jertfa necurmată, și de când se va așeza urâciunea pustiiitorului, vor mai fi o mie două sute nouăzeci de zile"*, adică 30 de zile mai mult, până când se va revărsa pustiirea și va cădea prăpădul hotărât. Apoi mai este numit un al treilea număr de zile, și anume 1.335 de zile. Evident, mai sunt necesare 45 de zile în care ultimele evenimente, ca de exemplu judecata neamurilor (Isa. 2, 4; Mica 4, 3; Mat. 25, 32; Apoc. 11, 18; Apoc. 20, 4; etc.) vor avea loc; numai după aceea poate începe domnia. Totul

trebuie restituit într-o stare minunată. Întreaga creațiune așteaptă cu o dorință înfocată momentul în care va fi eliberată de cele trecătoare din cauza cărora suspină (Rom. 8, 19-22).

Cu privire la ultima unitate de timp se spune: "*Ferice de cine va aștepta, și va ajunge până la o mie trei sute treizeci și cinci de zile!*" Cu aceasta se încheie ceea ce trebuie să se întâmple în ultima fază până la transformarea înainte de începerea împărăției de o mie de ani. Ferice de cine va aștepta până la sfârșit, pentru că acei care vor mai rămâne pe pământ merg apoi în împărăția de o mie de ani. Întreaga creațiune va răsufla ușurată și întreaga lume se va afla într-o stare paradisiacă. După mărturia Sfintei Scripturi, nu există un sfârșit total al lumii cu o distrugere absolută, cum învață unii fals, ci numai o limpezire și o curățire prin foc și un început nou minunat, de care se bucură toată creațiunea. Atunci lupul va locui împreună cu mielul, vaca și ursoaica vor paște la un loc (Isa. 11, 6-9, etc.), pentru că în timpul acesta Satana este legat și aruncat în adânc (Apoc. 20).

În ceea ce privește evoluția timpului de sfârșit, religioasă și politică, bărbatul lui Dumnezeu William Branham a spus într-o predică din 19. martie 1962 în Tifton, Georgia, SUA, în punctul culminant al "războiului rece", numai câteva luni după construirea zidului, când tancurile estice și vestice stăteau față-n față în Berlin: "Va începe o ploaie de învățătură. A avut loc o ploaie de învățătură pe plan național. Comunismul a fost semănat printre oameni în fiecare națiune. A avut loc o trezire a Romei. știți voi ce se întâmplă dacă ei ... vor da înapoi partea estică a Berlinului? Aceasta transpune comunismul ... eu vreau să spun Imperiul Roman, exact în aceeași stare care a fost în timpul lui Isus Hristos. Desigur că se va întâmpla așa. Exact."

Comunismul mondial nu mai există, deci nu mai este un pericol pentru biserica romano-catolică. Din contră, ea trăiește un progres nou în țările foste comuniste. Cine-i cunoaște intențiile

ascunse, acela știe ce rol a jucat Vaticanul la destrămarea comunismului. "Războiul rece" este încheiat, zidul din Berlin a dispărut, după aproape 50 de ani au părăsit și ultimii soldați ruși teritoriul german în 31. august 1994. Germania este unită și Europa este inclusă în procesul de unificare. În același timp se ridică și catolicismul mondial, luând naștere din nou Imperiul Roman înaintea ochilor noștri.

În 25. martie 1957 au fost semnate tratatele romane. Ele au format temelia pentru Comunitatea Economică Europeană. Aceste tratate nu ar fi putut fi încheiate într-un alt oraș al lumii. Politica mondială se face în capitala lumii. Este vorba despre Imperiul Roman, care va rămâne până la sfârșit un imperiu mondial.

În zilele lui Isus, Israelul se afla sub ocupație romană. Din anul 63 î. Hr., țara evreiască a fost o parte din Imperiul Roman. Regalitatea macabeilor a avut un sfârșit violent. Împăratul roman Cezar August, a ordonat în timpul nașterii lui Isus înscrierea poporului din tot Imperiul Roman de care aparținea și "Iudea" (Luca 2, 1-5). Pavel ca iudeu, a fost născut cetățean roman (Fap. 20, 25-29). Generalul roman Titus care a asediat și a distrus Ierusalimul, a fost cel mai nimicitor împărat (Dan. 9, 26b), prin care a venit pustiirea peste iudei (Mat. 24, 15-22; Marc. 13, 14-20; Luca 21, 20-24). Este ciudat, dar adevărat: Israelul este asociat din 1964 cu Uniunea Europeană printr-un statut special.

Pe pașapoartele de călătorie ale "Comunității celor doisprezece" nu mai este scrisă propria țară, ci «Uniunea Europeană». Deja de acum este valabil mai întâi dreptul european și apoi dreptul național. Judecătoriile naționale trimit anumite sentințe Tribunalului European din Luxemburg pentru expertiză și control. Consiliul European, Banca Centrală Europeană, cele mai importante instituții și-au găsit deja locul lor. Uniunea Europeană este în același timp temelia pentru

conducerea mondială, care este în legătură cu capitala spirituală a lumii — Roma, care va exercita puterea. Subjugarea tuturor popoarelor se va realiza prin puterea politică a Romei, prigoana creștinilor credincioși biblic și a iudeilor se va exercita prin puterea religioasă a Romei.

Negocierile dintre statul Vatican, Israel, OEP și statele arabe, vor continua cu succes, cu toate că vor exista greutăți mari. În 30. decembrie 1993 a avut loc semnarea documentelor dintre Vatican și Israel, și numai o zi mai târziu, în 31. decembrie 1993, aceeași delegație din Vatican a negociat cu OEP. Noi putem să luăm în considerare că evenimentele escatologice prezise sunt foarte aproape și se vor împlini unul după altul. Se vorbește tot timpul despre însemnătatea "istorică" și scopul păcii și siguranței în această regiune, despre evenimente "istorice", tratate "istorice", chiar și despre strângerea de mână "istorică" dintre Ioan Paul al II-lea și rabinul suprem al Ierusalimului, Meir Lau, în 21. septembrie 1993 la Castelul Gandolfo, precum și despre "Handshake" (strângerea mâinii) dintre Arafat și Rabin în Washington.

Conform convenției semnate în 13. septembrie 1993 la Washington, trebuie să înceapă în timp de trei ani tratativele pentru statutul final al Ierusalimului, care trebuie să fie încheiate în cel târziu doi ani. Cunoscutul politician american care este născut în Fürth la Nürnberg ca iudeu, Henry Kissinger, a spus chiar după semnare: "Peres walked into a trap." "Peres a intrat într-o capcană." Cuvântul «Peres» înseamnă «spărtură» conform Genesa 38, 29 și «împărțit» conform Daniel 5, 28; astfel Peres împarte propria țară, încât se formează o spărtură. Dintre cei 120 de deputați din kneset (parlamentul israelian), 61 au votat pentru convenție. Un vot a fost deci decisiv.

Din perspectiva Bibliei, granițele stabilite de Dumnezeu pentru țara făgăduită decurg cu totul altfel. Cele două seminții și jumătate ale Rubeniților, Gadiților și Manase își aveau teritoriile pe

partea estică a Iordanului (Iosua 1, 12-15 ș. a.). Israelul ar fi trebuit, invers, să primească teritoriile pentru a restabili și geografic planul dumnezeiesc. Aceasta sigur se va mai împlini, și anume prin intervenție dumnezeiască!

Nu Gaza și nu Ierihon, nu Cisiordania, nici dealurile Golanelor, ci Ierusalimul va fi piatra grea până în ultima luptă pentru toate popoarele care o vor ridica și își vor vătăma mâinile (Zah. 12, 2-3). Prin convenția-Gaza-Ierihon, popoarele din jur vor fi așezate direct în fața porții Ierusalimului. Acum toate națiunile din ONU sunt pentru Arafat și astfel împotriva Israelului. Acest bărbat a fost acela care în 1974 a făcut de cunoscut planul lui progresiv: "În prima fază vom organiza capete-de-pod strategice în Gaza și în Ierihon pentru a putea ocupa de acolo Ierusalimul. Căci cine are Ierusalimul, are tot Israelul." Șase zile după semnarea tratatului din Washington, și anume în 19. septembrie 1993, Arafat a repetat același plan progresiv în prezența a 19 miniștri de externe ai Ligii Arabe din Cairo. El a citit din statutul-OEP teza veche cunoscută și a încheiat cu cuvintele: "Scopul nostru este distrugerea Israelului." Deja în mai multe războaie — și Arafat a fost prezent de la început din 1948 — au vrut, cum spun ei, ca "Israelul să fie aruncat în mare".

Deviza OEP-ului sună astfel: mai întâi Gaza și Cisiordania, apoi Ierusalimul și întregul Israel. De aceea a lăsat Arafat să se imprime pe stema statului, întreg Israelul de la Eilat până la Ierusalim și de la Tel Aviv până la Haifa. După părerea lui, acesta este statul Palestina care nu a existat niciodată așa, dar care se va forma acum. Numele uzual Palestina este originar de la denumirea greco-romană "Palaistine", și era utilizat pentru țara filistenilor. Aceasta este fâșia de la Gaza, nu mai mult. Statele arabe sunt împreună de 640 de ori mai mari ca Israelul și ar putea să-i integreze fără probleme pe tovarășii lor de credință și de luptă palestinieni.

Sfânta Scriptură nu spune că va veni sau că va fi o pace adevărată prin tratative politice sau religioase. Este adus numai la exprimare ce se întâmplă acum: se vorbește despre pace și se fac tratative, se dau "teritorii pentru pace", se încheie compromisuri până se va ajunge într-adevăr la un tratat de «pace și siguranță» în acea regiune. Acestea se întâmplă pentru ca Scriptura să se împlinească. Dar avertizarea rămâne: "*Când vor zice: ,Pace și liniște!' atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată; și nu va fi chip de scăpare.*" (1. Tes. 5, 1-3).

În 29. septembrie 1938 primul-ministru britanic Chamberlain, a anunțat după semnarea convenției cu Hitler la München: "Peace in our days." – "Pace în zilele noastre." Numai câteva săptămâni mai târziu, și anume în 9. noiembrie 1938, sinagogile din Germania lui Hitler erau în flăcări: 91 de evrei au fost uciși de naziști, peste 26.000 au fost aduși în lagăre de concentrare și nenumărate magazine evreiești au fost devastate. În 13. septembrie 1993 deviza din Washington suna asemănător: "Peace in our time." – "Pace în vremea noastră." Deși prim-ministrul israelian Rabin, a scos în evidență pacea când a citat Cuvântul din Eclesiastul 3, 8 la Washington: "... iubitul își are vremea lui, și urâțul își are vremea lui; războiul își are vremea lui, și pacea își are vremea ei", totuși vor veni vremuri foarte grele pentru poporul Israel și pentru orașul Ierusalim, pentru că Dumnezeu le-a prezis în Sfânta Scriptură.

În ceea ce privește timpul harului pentru națiuni, acesta va dura până când Dumnezeu se va îndrepta iarăși îndurător înspre Israel. Această perioadă de timp care se referă la Israel și la Biserică, este numită cu denumirea profetică «ultimele zile» (Fapt. 2, 17; Evrei 1, 2 ș. a.).

În a doua lui predică după Rusalii, Petru se referă la făgăduința din Deut. 18, 15-18 și dovedește că Hristos, Mesia,

este Proorocul, despre care a proorocit Moise. " ... și dacă cineva nu va asculta de cuvintele Mele, pe care le va spune el în Numele Meu, Eu îi voi cere socoteală." Toți proorocii, începând de la Samuel, "au vestit zilele acestea." (Fap. 3, 22-24). Aceste ultimele două zile se apropie încet, dar sigur de sfârșit.

Proorocul Osea a amintit ultimele zile cu referire la împrăștierea Israelului: "*Veniți, să ne întoarcem la Domnul! Căci El ne-a sfâșiat, dar tot El ne va vindeca; El ne-a lovit, dar tot El ne va lega rănilor. El ne va da iarăși viața în două zile; a treia zi ne va scula, și vom trăi înaintea Lui.*" (cap. 6, 1-2).

Cele două zile amintite aici sunt cei două mii de ani în care a fost împrăștiat poporul Israel, care va fi adunat la sfârșitul acestor zile, cum o mărturisesc multe texte biblice și cum am văzut-o în generația noastră.

Adunarea lor după două zile nu înseamnă, că ei au primit viață din Dumnezeu, pentru că aceasta se întâmplă numai atunci după ce L-au recunoscut pe Mesia al lor, Singurul în care este viața veșnică pentru toți oamenii. Dumnezeu S-a descoperit personal numai în Isus Hristos mântuind omenirea. Cu privire la Israel este scris: " ... a treia zi ne va scula ..." — după timpul nostru, la începutul timpului de har pentru Israel care este deja în ziua Domnului, ei vor primi viață din Dumnezeu.

"*Căci, dacă lepădarea lor a adus împăcarea lumii, ce va fi primirea lor din nou, decât viață din morți?*" (Rom. 11, 15).

În ciuda străngerii lor și a învierii naționale, totuși măhrama lui Moise va mai rămâne peste ei. Așa o exprimă Pavel în epistola către corinteni: "*Da, până astăzi, când se citește Moise, rămâne o măhramă peste inimile lor. Dar oridecâte ori vreunul (Israel) se întoarce la Domnul, măhrama este luată.*" (2. Cor. 3, 15+16).

Planul de mântuire dumnezeiesc decurge exact așa cum a fost planificat în veșnicie. Noi ne aflăm într-adevăr în mijlocul

împlinirii și realizării proorociei biblice pentru timpul sfârșitului. În fiecare moment se poate întâmpla ca timpul harului pentru națiuni să fie încheiat, Biserica să fie desăvârșită, răpirea să aibă loc, Dumnezeu să facă un nou început duhovnicesc cu Israelul, legământul cu Antihristul să fie încheiat și templul să fie construit.

Cât de mult socotesc iudeii împlinirea făgăduinței lor, o vedem în următorul fapt: sub patronajul ministrului de religie israelian și al marelui rabin, au fost pregătite deja 93 de unelte ale templului. Ele pot fi vizitate în Ierusalim pe strada Misgav Ladach 24. Următorul va fi un sfeșnic înalt de 1, 80 m conform Exod 25, 31-40, prelucrat dintr-o singură bucată de aur bătut, în greutate de 43 kg. O excepție este numai chivotul legământului, pentru că iudeii știutori de carte cred că nu a devenit pradă de război ca uneltele din templu, ci se află nevătămat într-o încăpere sub dărâmăturile templului.

Iudeii credincioși vorbesc mai departe deschis despre ceea ce așteaptă în viitorul apropiat. Ei sunt convinși că Dumnezeu a introdus iarăși poporul Lui în ritmul-anului de veselie original, prin învierea și formarea statului Israel în mai 1948. Ei cred că după 49 de ani va veni iarăși un an de veselie, cum a fost poruncit atunci prin Moise pentru Israel (Lev. 25, 8-13). Aceasta ar fi după socoteala lor, în anul 1998. Noi nu putem și nu avem voie să stabilim un an pentru aceste evenimente care se vor întâmpla, dar totuși trebuie să fim conștienți că împlinirea acestora este foarte aproape. După întoarcerea poporului Israel în țara făgăduinței, trebuie să urmeze tot ceea ce a fost stabilit pentru ei. Pentru Biserică aceasta înseamnă cea mai înaltă treaptă de alarmă. Înainte de a începe istoria de mântuire a lui Dumnezeu cu Israelul, trebuie să fie deja încheiat planul de mântuire cu Biserica dintre națiuni. Tot ce a fost proorocit s-a apropiat concret de împlinire și astfel cu atât mai mult venirea Mirelui ceresc pentru răpirea Miresei pământ ești.

Deoarece noi putem vedea și rându-i toate acestea, avem voie să ne ridicăm capetele, pentru că noi știm — nu presupunem, noi știm pe baza evenimentelor profeției biblice care se împlinesc, că venirea Domnului nostru este acum într-adevăr aproape și odată cu aceasta eliberarea de trup și răpirea celor care aparțin de Biserica-Mireasă este concret în perspectivă.

Timpul și ceasul bineînțeles nu le știe nimeni, aceasta nici nu este necesar; noi ar trebui să purtăm mântuirea cu frică și cutremur și să rămânem în toate lucrurile treji, să trăim normal și să planificăm de parcă ar mai fi o viață întreagă înaintea noastră. Cine vrea să construiască o casă, să o construiască. Cine vrea să se califice profesional mai departe, să o facă. Cine vrea să se căsătorească, să se căsătorească, etc. Indiferent ce avem în plan pe pământ, să înfăptuim, dar la toate acestea să dăm atenție și să fim pregătiți tot timpul și găsiți în voia lui Dumnezeu.

Starea în care se află copiii lui Dumnezeu și Biserica în prezent, nu va rămâne până la sfârșit așa. Dumnezeu va mai face lucruri mari cu poporul Său. EL a făgăduit că va mai clătina încă o dată cerul și pământul (Evrei 12, 26-28). Dumnezeu a făgăduit ploaia timpurie și târzie (Ioel 2, 23) și o va da în timpul roadei (Iac. 5, 7). Duhul lui Dumnezeu va veni la sfârșitul timpului de har la fel ca la început, ca râurile peste pământul uscat (Isa. 44, 3). Noi putem să ne așteptăm la o lucrare scurtă, dar puternică a Duhului, care se va revărsa în înviere, transformare și răpire. Finalul îl va forma o înviorare puternică și o trezire în cadrul Bisericii-Mireasă. În scurt timp se vor întâmpla lucruri neobișnuite care îi vor uimi pe toți și îi vor întări în credință. Apoi se va exercita presiune asupra credincioșilor adevărați și strigarea în cei care sunt pregătiți va răsună astfel: "*Vino în curînd, Doamne Isuse!*" La sfârșit Duhul și Mireasa vor spune: "Vino!" Ultimul strigăt va fi: "Da, vino Doamne Isuse! Amin."

Cuvânt de încheiere

În cei patruzeci de ani de slujbă ca predicator și ca lucrător în "Via Domnului", am trăit conducerea minunată a Duhului Sfânt de nenumărate ori. Dar la scrierea acestor teme grele și importante, ca niciodată mai înainte, am văzut direct și de repetate ori ce înseamnă în practică când este scris: "Duhul cercetează totul ..." și "Duhul vă va conduce în tot adevărul și vă va descoperi lucrurile viitoare". S-a întâmplat de multe ori ca Duhul lui Dumnezeu să-mi dăruiască lumină și să-mi arate legăturile pe care eu nu le-am văzut până acum și nu le-am știut.

Cu o mulțumire adâncă și o ușurare simțitoare am trăit desăvârșirea manuscrisului. Mă simt de parcă Duhul lui Dumnezeu a găsit liniște în mine și mi-a luat o povară grea, după ce mi-am îndeplinit răspunderea și pot să-i dau poporului lui Dumnezeu această moștenire importantă a Cuvântului Lui profetic descoperit. Pregătirea acestei prezentări a fost cea mai mare sarcină și provocare în fața căreia am fost pus în slujba mea înaintea Domnului. Dar acum am impresia că Dumnezeu privește în jos cu plăcere. Acum, la sfârșitul celor șapte epoci ale Bisericii i-a plăcut Domnului, căpeteniei înalte și preamărite a Bisericii Lui, să descopere întreaga Lui hotărâre, cum a descoperit-o prorocilor și apostolilor. Această prezentare este sigură și precisă.

Cine vrea să mă acuze că sunt nemilos și fără dragoste, judecă omenește. Ce ar vedea Dumnezeu și eu mai cu plăcere, decât să fie numai soare în domeniul duhovnicesc. Dar totuși nu este așa. Eu vă rog să mă neglijați pe mine ca unealtă și purtător de Cuvânt al lui Dumnezeu, și să vă adresați Lui, celui ce poartă răspunderea pentru întregul cuprins al Cuvântului Său. Un mesager nu poate face nimic pentru mesaj, el trebuie să îl dea mai departe. Domnul însuși a condamnat anumite lucruri în Cuvântul Său, pentru că nici nu erau de la El și nici nu puteau rezista înaintea Lui. Cine vrea să se judece cu El? Adevărul

dumnezeiesc este foarte tăietor și la început doare, dar are un efect vindecător.

În cartea "Creștinismul tradițional ..." am prezentat adevărurile de bază în vestirea Evangheliei și învățăturile fundamentale biblice ale Bisericii nou-testamentare și la fel am scos în evidență planurile ascunse din istoria bisericii și dezvoltarea acestora. În această publicație este vorba despre redarea textului tainic din Apocalipsa într-o vorbire clară și biblică. De la început a fost valabil principiul Domnului nostru, de a folosi pilde simbolice. Dar adresându-se ucenicilor Lui, a spus: "Pentru că vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției cerurilor."

Tot ce vine de la Dumnezeu noi o primim prin descoperirea Duhului, și mintea noastră este deschisă pentru Scriptură văzând astfel împlinirea și realizarea ei. Acesta este timpul pentru descoperirea deplină și definitivă a tuturor tainelor care sunt în Cuvânt.

În istoria bisericii, începând de la primii creștini până în ziua de astăzi, nici o mișcare nu a reușit străpungerea deplină a Apocalipsei lui Isus Hristos. Răscumpărătorul a rămas piatra de poticnire și stânca de împotrivire, ceea ce oamenii ziditori spirituali nu au putut-o încadra corect. Ei nu au reușit să-l recunoască pe Anticrist și să lumineze aceasta cu ajutorul Scripturii. În ceea ce-l privește pe el, există două păreri principale: unii învață că el a apărut deja în timpul apostolilor; ceilalți cred că va veni când va. Unii îl caută la iudei, alții la arabi, etc.

Ioan, ca ucenicul cel mai iubit de Isus, scrie foarte clar că Anticristul va veni, dar că acum s-au ridicat mulți anticriști (1. Ioan 2, 18). Ambele sunt corecte. Biserica anticreștină există din primele generații creștine lângă Biserica adevărată. Dar în ultima perioadă, când Satana intră în omul păcatului, Anticristul se descoperă nu numai ca "prooroc mincinos", ci și ca "fiară".

Prezentarea deschisă a semnelor acestei instituții și a conducătorului ei, este de cea mai mare importanță pentru timpul sfârșitului. După cum am putut vedea personal la scrierea acestei cărți, Duhul Sfânt a pus un preț foarte mare și a lăsat ca lumina să lumineze din toate părțile.

În ceea ce privește felul prezentării, eu mi-am luat Cuvântul apostolului Pavel pentru mine: "*... n-am venit să vă vestesc taina lui Dumnezeu cu o vorbire sau înțelepciune strălucită.*" (1. Cor. 2, 1-5), și la fel și fraza reformatorului și traducătorului Bibliei Martin Luther: "Gramatica nu are voie să stăpânească asupra descoperirii, ci ea trebuie să-i slujească."

Așa cum Dumnezeu veghează asupra Cuvântului Său, astfel să vegheze și asupra împlinirii Cuvântului Său. Această prezentare atotcuprinzătoare să fie sfințită de Domnul și Răscumpărătorul nostru, Isus Hristos. EL însuși să binecuvânteze și să vorbească cu ai Lui în timp ce citesc. Dumnezeului veșnic credincios să-i fie adusă slava acum și în veci: "*... Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui.*" (Ef. 1, 17b). Amin!

Krefeld, martie 1995